

ION MIHAI PACEPA

**CARTEA NEAGRĂ
A SECURITĂȚII**

Volumul III

L-AM TRĂDAT PE CEAUȘESCU

**Biblioteca ZIUA
Editura OMEGA SRL
București, 1999**

Coperta I DANA BART
Coperta IV Nicolae Alexandru Bărbulescu

©Copyright 1999 Ion Mihai Pacepa

Toate drepturile asupra acestei Lucrări aparțin Autorului. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform Legii. Editura OMEGA are dreptul de a vinde Lucrarea și în alte țări în afară de România, cu excepția Statelor Unite ale Americii și Canadei, unde vânzarea Lucrării se va face exclusiv prin Cornel Dumitrescu, co-editor al săptămânalului *Lumea liberă* din New York.

Editura OMEGA și Autorul au dreptul de a acționa în judecată orice încălcare a drepturilor de autor.

ISBN 973-98746-7-6

Editor: Mihai Bărbulescu
Redactor: Nicolae Alexandru Bărbulescu
Tehnoredactor: Laura Chivu
Difuzare: Alexandru Trandafir

L-AM TRĂDAT PE CEAUŞESCU

CUPRINS

	pag.
<i>Capitolul 1:</i> RITUALUL SUCCESIUNII LA TRONUL COMUNIST	11
<i>Capitolul 2:</i> CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ DE TIP COMUNIST	20
<i>Capitolul 3:</i> O ECONOMIE BAZATĂ PE SPIONAJ INDUSTRIAL	25
<i>Capitolul 4:</i> LOGISTICA UNUI SISTEM NAȚIONAL DE FURT	33
<i>Capitolul 5:</i> RĂZBUNAREA HOȚIEI	41
<i>Capitolul 6:</i> VALUTĂ PENTRU DICTATOR ȘI DICTATURA SA	49
<i>Capitolul 7:</i> ROMÂNIZAREA SERVICIULUI DE SPIONAJ DIN ROMÂNIA . . .	58
<i>Capitolul 8:</i> ANTICONSTITUȚIONALITATEA SPIONAJULUI ROMÂNESC	65
<i>Capitolul 9:</i> DECRETUL 363/1973	75
<i>Capitolul 10:</i> DESTABILIZAREA CAPITALISMULUI	82
<i>Capitolul 11:</i> DEZINFORMARE CA ÎN DEZINFORMAȚIA	94
<i>Capitolul 12:</i> PROMOVAREA IMAGINII DICTĂTORULUI PE PLAN INTERNAȚIONAL	102
<i>Capitolul 13:</i> PROTEJAREA DICTĂTORULUI COMUNIST	111
<i>Capitolul 14:</i> PLANUL DNESTR	118
<i>Capitolul 15:</i> TERORISM BACTERIOLOGIC ȘI NUCLEAR	125
<i>Capitolul 16:</i> ULTIMA PICĂTURĂ DE COMUNISM	133

NOTE	147
BIBLIOGRAFIE GENERALĂ (vol I, II, III).....	189
INDICE DE NUME PROPRII (vol I, II, III)	201
CONȚINUTUL CAPITOLELOR (vol I, II, III)	223

Capitolul 1

RITUALUL SUCCESIUNII LA TRONUL COMUNIST

Gheorghe Gheorghiu-Dej a murit la doar câteva luni după debarcarea lui Hrușciiov, ceea ce a făcut ca atât România cât și Uniunea Sovietică să fie cuprinse de febra succesiunii la conducerea partidului, implicit a statului, în aproximativ același timp.

Până de curând a existat tendința, aproape generală, de a reduce, simplist, la o definiție cu pretenții de adevăr axiomatic rolul, modul de acțiune, personalitatea liderilor comuniști, receptați nediferențiat, ca la colhoz - un conducător comunist este un conducător comunist. Cu alte cuvinte, că toți au fost la fel, uniformizarea fiindu-le conferită de sistem. Să recunoaștem, o abordare istorică la fel de rudimentară ca și în cazul sloganului leninist – cine nu-i cu noi, e împotriva noastră.

În realitate, singura trăsătură comună le-a fost ambiția intimă ca, odată urcați pe tron, să rămână acolo până la sfârșitul vieții. În rest, conducătorii comuniști s-au manifestat cât se poate de diferit atât în ceea ce privește personalitatea cât și în atitudinea lor față de doctrină.

Majoritatea istoricilor occidentali au considerat că Lenin a fost cel mai proeminent geniu revoluționar al secolului XX. Urmașul său, Stalin, a intrat în istorie ca o mediocritate intelectuală plină de complexe paranoice și megalomaniace. El și-a bazat domnia pe eradicarea libertăților individuale și este autorul celui mai mare genocid din istoria omenirii.

Ion Mihai Pacepa

Cel de al treilea conducător sovietic, Nichita Sergheievici Hrușciov, s-a definit ca un analfabet plin de contradicții: pe de o parte el a demască crimele lui Stalin, pe de alta a ridicat asasinatul politic la rang de politică externă de stat. A elaborat o politică de coexistență pașnică, dar a provocat criza din Cuba, împingând omenirea pe marginea războiului nuclear. A reparat relațiile Moscovei cu Iugoslavia și Tito, dar le-a distrus pe cele cu China, rupând astfel unitatea lumii comuniste.

Hrușciov a fost succedat la conducerea PCUS de un marxist anchilozat, Leonid Brejnev. Brejnev a inversat procesul destalinizării, a generat cea mai febrilă cursă a înarmărilor din istoria omenirii și a instaurat doctrina care îi poartă numele, potrivit căreia unitatea lagărului socialist trebuia menținută prin forța armelor. El este autorul teoriei suveranității limitate.

Succesorii săi imediați, Constantin Cernenco și Iuri Andropov, au fost doi birocrați bolnavi care și-au văzut visul împlinit, de a domni până la moarte, mai repede decât s-ar fi așteptat. Ei au răposat la scurt timp, sub un an, după ce au fost miruiți conducători supremi ai URSS.

A urmat Mihail Gorbaciov, comunistul cu un nou vocabular, opusul lui Brejnev din toate punctele de vedere. Cei doi intermediari, Cernenco și Andropov, reprezentaseră apogeul gerontocrației clasei conducătoare sovietice la paroxism - prin domniile extrem de scurte, parcă nici nu existaseră. Ei n-au fost mai mult decât un tampon între bătrânul Brejnev, cu gândirea sclerizată, și mult mai tânărul Gorbaciov, hotărâtul reformator. De fapt, Gorbaciov a primit premiul Nobel pentru Pace deoarece a re-inversat ceea ce inversase Brejnev - mergând, evident, mult mai departe, pe o spirală care va distruge, în final, însuși sistemul ce se manifestase până acum în cerc. Alternanța la conducerea sovietică, de acum clasicizată -după un lider de oarecare deschidere, cu gândire mai liberală, urmează unul dogmatic, închistat, represiv (Lenin/Stalin, Stalin/Hrușciov, Hrușciov/Brejnev) va fi, prin Gorbaciov, spartă.

România comunistă a produs numai doi conducători. Continuând tradiția Moscovei, au fost tot atât de diferiți între ei cum sunt ziua și noaptea. De la caracteristicile fizice la cele

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

morale. Primul, Gheorghiu-Dej, era un om înalt, care inspira încredere și radia farmec. Ceaușescu a fost un pigmeu în stare de continuă agitație, își schimonosea fața pentru a-și ascunde bălbăiala, și împrășca cu salivă, pe cei din jur, când vorbea.

Gheorghiu-Dej a reprezentat aripa internă a PCR, și nu a pus piciorul în Moscova mai înainte de a prelua conducerea partidului. Om simplu, din popor, Dej a privit Kremlinul cu aceeași teamă a vechilor voievozi români când se uitau spre Poarta Otomană.

Nicolae Ceaușescu a fost un ienicer îndoctrinat la școala sovietică pentru comisari politici militari. Demn de reținut în biografia sa este că s-a format pentru a deveni conducător în anii când cultul personalității lui Stalin atinsese apogeul..

Dej a fost marxist.

Ceaușescu a fost megalomaniac. Folosind marxismul drept trambulină pentru ascensiunea personală, el s-a simțit atras de utilizarea metodelor fasciste de conducere și dictat mai mult decât de comunism.

Dej era un *aparatinic*. El a descoperit puterea poliției politice și a serviciului de informații externe numai în cea de-a doua parte a domniei, și le-a folosit și el pentru consolidarea poziției personale în conducerea partidului.

Ceaușescu s-a format și a devenit, după anii de ucenicie în posturi de conducere din armată și securitate, produsul aristocrației acestor forțe, utilizate, odată ajuns la putere, drept instrumente principale de guvernare și înăvuțire.

Deși atât de diferiți unii față de alții, ca indivizi, liderii comuniști au urmat cu religiozitate un ritual nescris, dar extrem de instructiv. Odată urcați pe tronul țării, aproape fără excepție, acești oameni, chemați să perpetueze idealurile comunismului, și-au început domnia prin a remodela/reformula comunismul, organizarea partidului și sistemul social-politic-economic al țării, spre a le pune în acord și în slujba împlinirii ambițiilor lor personale.

Lenin a schimbat marxismul într-o asemenea măsură încât urmașii săi ideologici au considerat necesar și îndreptățit să-l re-boteze *leninism*. Importante sunt în cazul lui Lenin determinările

Ion Mihai Pacepa

produse de elemente puternic emoționale existente în propria biografie. Astfel, după ce fratele său mai mare a fost spânzurat pentru vina de a fi complotat la asasinarea țarului Alexandru al III-lea, răzbunătorul Lenin și-a consacrat viața aprofundării marxismului- pentru că, după părerea sa, aceasta era singura doctrină capabilă să înfierbânte spiritele sărăcimii din Rusia până la punctul de fierbere al revoluției.

Era exprimată, însă, în incendiara doctrină marxistă, o condiție fundamentală pentru declanșarea schimbării de sistem. Marx și Engels concludeseră că revoluția este posibilă numai în țările cu un puternic proletariat- pentru că, în concepția lor, numai proletariatul putea fi groparul capitalismului. Rusia feudală era constituită dimpotrivă, aproape exclusiv din țărani, și, ca atare, teoria revoluției proletare marxiste nu îi era aplicabilă. Lipsea, așadar, o verigă din lanțul de acumulări, menită să strice jucăria ideologică a lui Lenin, să-i încurce planurile de argumentare teoretică.

Lenin nu s-a împiedecat de un asemenea „detaliu“. În prima sa operă majoră, *Dezvoltarea Capitalismului în Rusia (1)*, publicată în anul 1899, el a falsificat în mod grosolan imaginea socială a Rusiei, spre a o prezenta ca fiind propice pentru revoluție și a o face tentantă pentru revoluționari. Lenin a susținut că larga expropriere țaristă a proprietăților țărănești ar fi pauperizat populația în așa măsură încât ar fi generat o nouă pătură socială, *proletariatul rural*, o formă total inedită, necunoscută în nici o altă țară. Apoi, Lenin a argumentat - și se poate spune cu deplin temei că a făcut-o într-un mod convingător- prin aceea că uriașa pătură socială condusă de micul dar unitul proletariat industrial al Rusiei poate constitui groparul imperiului țarist.

În anul 1917 Lenin a inversat, tot în manieră autocratică, dogma socialistă potrivit căreia primul stat al proletariatului urma să fie o republică parlamentară, deoarece acea dogmă nu se potrivea cu natura sa vindictivă și dictatorială. În *Statul și Revoluția (2)*, lucrarea sa fundamentală, Lenin a pus la baza viitorului stat comunist o idee menționată numai în treacăt de Marx în *Das Kapital*, și anume că lupta dintre clasele sociale ar

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

putea conduce, în anumite condiții, la o dictatură a proletariatului. Ignorând tot ce s-a scris până atunci despre viitorul stat socialist, Lenin a decretat ulterior că singura formă de guvernământ a unei viitoare Rusii comuniste este dictatura proletariatului și a țăranilor, condusă de Partidul Bolșevic, adică de propriul său partid.

Coordonate individualizante, hotărâtoare pentru devenirea personalității conducătorului și conduita sa prezintă și biografia lui Stalin. Fără a aborda neapărat o viziune deterministă, este de reținut faptul că Stalin era fiul unui cizmar alcoolic din stepele Georgiei, și nu avea pretenții de filosof. El și-a început domnia printr-un act de auto-adulare: în 1925 a schimbat numele orașului Taritin în Stalingrad (în anul 1961 numele i-a fost din nou schimbat, în Volgograd). Apoi, a modificat empiric teza lui Lenin, potrivit căreia revoluția sovietică trebuia să fie urmată în mod necesar de o perioadă de capitalism limitat. Trebuia să se distanțeze de personalitatea predecesorului, pentru a se reliefa pe sine, și a procedat la denunțarea ca eretică a teoriei lui Lenin privind *Noua Politică Economică* (NEP). A simțit nevoia amprentei personale, și a venit cu propria invenție megalomaniacă: agricultura de stat supra-centralizată. Timpul i-a permis să depășească stadiul de teoretician, și aici trecând foarte rapid de la enunțul simplist, rudimentar, la punerea în operă a acestuia. Este notoriu că Stalin s-a manifestat preponderent ca un practician, cu rezultate cât se poate de concrete și comensurabile. Politica în domeniul agriculturii avea să provoace moartea prin înfometare a peste 10 milioane de țărani. În sfârșit, Stalin a pus Marxismul, Leninismul, dialectica lui Hegel și materialismul lui Feuerbach într-o singură oală, procedând ideologic după rețeta borșului de pește, și a scos din ea doctrina simplistă -numită de el cu pompă, și în denumirea căreia nu putea să nu se includă pe sine- *Marxism-Leninism-Stalinism*.

În lucrările sale, Marx a descris evoluția socială ca pe un proces dependent de condiții obiective și subiective, respectiv de dezvoltarea forțelor de producție și de creșterea conștiinței proletariatului. Stalin a înlăturat arbitrar condițiile subiective din marxism, decretând că evoluția nu este nimic altceva decât un

Ion Mihai Pacepa

proces de acumulări cantitative care, în final, generează explozii calitative. Așa cum a fost expusă în „lucrarea sa de bază”, *Problemele Leninismului* (potrivit istoricului sovietic Dmitri Volkogonov ea a fost scrisă de un grup de profesori de marxism, ulterior executați), noua doctrină a lui Stalin apare ca o ideologie simplistă a puterii și revoluției, cu relativ puține rădăcini în marxism și leninism.

Curând după ce a preluat cârma partidului, Hrușciiov a respins teza Marxist-Leninist-Stalinistă, conform căreia războiul dintre Uniunea Sovietică și „imperialism” era inevitabil, și a elaborat propria lui teorie despre *coexistența pașnică* cu capitalismul. Hrușciiov a înlocuit de asemenea „îmuabila” doctrină Marxist-Leninistă a revoluției proletare mondiale și a acceptat ca viabilă mult trâmbițata sa „cale parlamentară” de cucerire a puterii politice.

Leonid Brejnev nu avea, cum nu avea nici Stalin, înclinații către disertații filosofice. Agreea, mai mult decât orice, titlurile pompoase, și în acest scop, de satisfacere a orgoliilor de preamărire personală; a remodelat țara și partidul astfel încât organizarea lor să o pună în acord cu gusturile și ambițiile idolatrice. Brejnev s-a simțit dator, pentru a fi recunoscut ca un stăpân puternic și autoritar, de ce nu și novator, să-și înceapă domnia prin rebotezarea consiliilor republicane și unionale cu numele de „minister”. Asemănările de comportament politic cu Stalin, de practician la vremuri noi, se vădesc și prin aceea că a schimbat politica economică a predecesorului Hrușciiov (cu accent pe dezvoltarea cu prioritate a agriculturii, irigațiilor și industriei bunurilor de consum) cu o politică de militarizare forțată.

La Congresul al XXIII-lea al PCUS, Brejnev a rescris statutul partidului, cu scopul de a-și schimba propriul său titlu, din prim secretar în secretar general. În sfârșit, în anul 1977 el a reorganizat Prezidiul Sovietului Suprem, astfel încât să poată fi numit președinte al Uniunii Sovietice. Iar la scurt timp după aceasta și-a asumat titlul de mareșal, așa cum Stalin și-l atribuisese pe acela de Generalissim.

Sub Mihail Gorbaciov marxismul a devenit *glasnost* și

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

perestroika, un fel de idealism dialectic menit să transforme Uniunea Sovietică într-o „țară de oameni liberi“, ai cărei cetățeni vor avea „drepturi democratice“ și vor fi tratați cu „încredere și respect“. Potrivit noii „ideologii“, economia falimentară de Stat din URSS urma să se transforme într-o „economie centralizată de piață“, menită să genereze o „viață îmbelșugată“ și „elevată spiritual“ dar, nota bene, „fără să admită nici o capitulare în fața capitalismului“. Foarte rapid, Gorbaciov a reformulat de asemenea și principiul fundamental al socialismului, (de la fiecare după posibilități, fiecăruia după necesități) care acum suna: „De la fiecare în raport cu posibilitățile lui și fiecăruia în raport cu munca lui.“ Înlocuind dintr-un condei *necesitățile lui cu munca lui*, Gorbaciov a demonstrat, încă o dată, că marxismul poate fi întors cu fața în jos sau cu picioarele în sus, după gustul și dispoziția liderului comunist aflat la cârmă (3).

În România, Ceaușescu a fost singurul succesor comunist la conducerea republicii. El și-a început domnia rebotezând Partidul Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român și Republica Populară Română în Republica Socialistă România. În continuare, a creat propria sa ideologie, *ceaușismul*, o amestecătură ridicolă de marxism, leninism, stalinism, naționalism, și dorință de căpătuială bizantină. Această nouă „ideologie“ a fost atât de nebuloasă, alunecoasă și schimbătoare încât nici cele 34 de volume de *Opere* ale lui Ceaușescu nu au putut să o definească, să-i dea un profil.

Necrofagia politică este o altă regulă nescrisă a succesiunii comuniste. Aplicându-ne la istoria sovietică, vom constata că fiecare lider al URSS a încercat, fără excepție, să-și consolideze propria poziție prin a face din predecesorul său țapul ispășitor, vinovat pentru toate metehnele comunismului cauzatoare de critici și nemulțumiri populare din timpul guvernării lui. Stalin nu s-a putut atinge de imaginea lui Lenin, în schimb a reușit să blameze politica dusă de acesta, punând crimele comise de regimul bolșevic în sarcina membrilor Biroului Politic. Colaboratorii apropiați ai lui Lenin în realizarea revoluției comuniste au fost prezentați drept „spioni imperialiști“, ceea ce i-a dat posibilitatea și argumentația lui Stalin să-i lichideze și

fizic.

În „cuvântarea secretă“ ținută la cel de al XX-lea congres al PCUS, Hrușciiov a demască crimele și excesele teroriste ale lui Stalin -cu dorința transparentă, dar lipsită de succes, de a asigura Uniunea Sovietică și restul lumii că ele nu vor fi repetate.

Trei zile după ce Brejnev a venit la putere, el a pus în sarcina lui Hrușciiov toate calamitățile înregistrate de comunismul sovietic, de la ruina economică până la conflictul dintre Moscova și Pekin. La rândul lui, Gorbaciiov l-a acuzat pe Brejnev că a secătuit țara pentru obținerea de profit personal și a ordonat arestarea unora dintre rudele apropiate fostului lider, într-o altă încercare nereușită de a-și convinge supușii că fenomenul devastator pentru țară, al corupției, este întreținut de indivizi puși pe căpătuială, nicidecum de sistemul comunist.

În România, regula a fost trasă la șapilograf, dar a luat în timp o formă puțin diferită. Predecesorul lui Ceaușescu, Dej, fusese mult prea popular, atât pe plan intern cât și extern, pentru ca tânărul și aproape necunoscutul Ceaușescu să-și permită să-l atace prea curând. În melodramatica cuvântare rostită la înmormântarea lui Gheorghiu-Dej, Ceaușescu a jurat să continue politica decedatului. Nu a trecut mai mult de un an și Ceaușescu, simțindu-se sigur în șa, a declanșat o virulentă campanie de demascare a cultului personalității lui Dej. Nu avem nevoie de idoli, a spus el. Operația de discreditare a înaintașului devine, după acest moment, tot mai hotărâtă. Ceaușescu „demască“ nepotismele întreținute de răposat în timpul domniei sale și lasă plebea să arunce o privire spre opulența reședinței lui Dej.

Nu a trecut prea multă vreme și Ceaușescu a început să afirme: „un om ca mine se naște numai o dată la 500 de ani.“ De la vorbă la faptă, în ridicarea propriului pedestal, nu mai este acum decât un pas. La scurt timp el a început să creeze prima dinastie comunistă din istorie și să trăiască pe picior mare, să se lăfăiască în 21 de palate, 41 de vile și 20 de cabane de vânatoare. În 1968, Ceaușescu l-a acuzat pe Dej că și-a lichidat rivalii politici. Douăzeci și unu de ani mai târziu, Ceaușescu a ordonat, în calitate de comandant suprem, forțelor sale armate și de securitate* să deschidă focul împotriva maselor de demonstrații.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

El a murit împușcat din ordinul urmașului său, Ion Ilie Iliescu, în condiții nici până astăzi cunoscute.

Este remarcabil cum fiecare dintre conducătorii Uniunii Sovietice și ai țărilor satelite Moscovei a repetat, pe o scară tot mai largă, greșelile imputate predecesorilor. Aceasta este nu numai o altă regulă a succesiunii comuniste dar și o atestare, fără drept de apel, că sistemul comunist nu este capabil să genereze conducători decenti, normali.

Capitolul 2

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ DE TIP COMUNIST

Anii mei de tortură la mâna lui Ceaușescu au început curând după urcarea lui pe tron. Au fost, de fapt, ambițiile academice ale analfabetei Elena cele care l-au făcut pe Ceaușescu să amâne declanșarea campaniei de îndepărtare, din aparatul de partid și de stat, a cadrelor lui Dej și să-și îndrepte prioritar atenția spre beneficiile spionajului tehnologic.

Era o dimineață din luna martie a anului 1967 când Elena a năvălit în biroul lui Ceaușescu, trăgându-l furioasă după ea pe Mihai Florescu, ministrul industriei chimice.

-Ori îl iei pă nebunu' dă Pacepa dă pă capu' meu, ori te-nsori cu el - a țipat cuprinsă de isterie Elena.

-Ce nebun? Ce Pacepa? -a întrebat Ceaușescu, căzut ca din cer.

Florescu mă avertizase despre furtuna care mă aștepta. Noul cincinal, mi-a spus el, prevedea construirea unei uzine pentru fabricarea și prelucrarea polistirenului, un produs petrochimic cu largi utilizări industriale și domestice. (4) Tehnologia sa de fabricație (5) trebuia să fi fost însă furnizată cu un an înainte, de Institutul Central de Cercetări Chimice, ICECHIM, al cărui director general era Elena. Cercetătorii institutului continuau încă să orbecăiască, rezultatele concrete întârziiau să apară. În repetate rânduri, directorul tehnic al ICECHIM a încercat să trimită la DIE cereri tematice pentru polistiren, dar Elena a refuzat cu încăpățănare să le semneze.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

-Eu fac știință, nu spionaj - suna refrenul ei.

Impasul a durat până când Ion Gheorghe Maurer, pe atunci prim ministru, l-a pus pe Florescu în discuția Consiliului de Miniștri. La rândul-i, ministrul industriei chimice și-a pierdut controlul când a rediscutat cu Elena problema tehnologiei pentru polistiren.

Mihai Florescu era singurul membru al guvernului care îndrăzne să-i țină piept Elenei. Curajul lui Florescu se datora faptului că fusese membru al rezistenței franceze într-o perioadă când Elena nu auzise încă de comunism. Faptul că Florescu era un adevărat inginer chimist i-a conferit un avantaj suplimentar în relațiile profesionale cu Elena, care nu cunoștea nici măcar formula chimică a apei.

Florescu mi-a relatat, cât a putut mai fidel, ceea ce s-a întâmplat în biroul lui Ceaușescu, în acea zi de martie a anului 1967.

-Și c-ce v-vrei d-de la m-mine f-femeie? -a întrebat Ceaușescu, aruncând priviri letale Elenei și lui Florescu.

-Ia-l pe nebunu' ăsta dă pă capu' meu -a țipat Elena, articulându-i coastele lui Florescu cu cotul. Și dă-mi pă idiotu ăla dă Pacea, sau cum dracu-l cheamă!

Au trecut câteva zile mai înainte să mă cheme la el Ceaușescu. Ochiul lui de viezure m-au măsurat de sus în jos și de jos în sus, ca și când nu m-ar fi văzut niciodată.

-Partidul nu ne-a pus unde ne-a pus ca să-mbogățim capitalismul!

După o pauză, timp în care trebuia să-mi bag în cap ce-am auzit, Ceaușescu a continuat:

-Unu' din capetele dă acuzare contra lu' Hrușciiov a fost lipsa lui dă interes pentru folosirea științei și tehnicei mondiale.

Altă pauză tensionată, de așteptare.

-Să furi dă la capitaliști nu e numai moral, dar e și mult mai eficient decât să cumperi dă la ei!

Odată ce și-a așternut fundația argumentării teoretice, Ceaușescu a trecut la ceea ce așteptam să-mi comunice.

Florescu mă ținuse la curent cu problema tot timpul. Singura diferență era acum că, în convorbirea directă, Ceaușescu

Ion Mihai Pacepa

a prezentat sugestiile făcute de Florescu ca fiind propriile sale idei.

-Pă baza instrucțiunilor mele –mi-a comunicat Ceaușescu - Ministerul Industriei Chimice a informat cele mai importante concerne chimice din Occident că România vrea să importe din Vest o uriașă fabrică de polistiren, și le-a invitat să-și trimită reprezentanții la București, împreună cu proiectele tehnice ale unor instalații similare, pă care le-au construit în alte colțuri ale lumii.

Rolul meu – a întărit Ceaușescu- era să fotografiez secret fiecare bucățiță de hârtie pe care „domnișorii“ o vor aduce la București.

-Apoi cccchh!

Pentru a ilustra sensul interjecției, Ceaușescu și-a trecut arătătorul de-a latul gâtului.

-Nu importăm nici măcar un șurub!

Cinci firme din Anglia, Germania de Vest și Italia au răspuns imediat invitației române, dar au manifestat anumită precauție. Când reprezentanții lor au venit la București, au adus cu ei numai documentații generale asupra fabricilor de polistiren construite de ei, și i-au invitat pe partenerii români să le viziteze firma, dacă doresc să vadă și să afle mai mult. O companie franceză s-a hotărât, totuși, să vină în România cu un proiect tehnic complet. Era proiectul unei uzine constrută recent pentru o altă firmă vestică, dar compania franceză a condiționat aducerea lui la București de asigurarea unui „seif sigur“, unde proiectul să poată fi păstrat pe timpul nopții. Francezii au spus că, deoarece vânduseră proiectul –deci acesta nu le mai aparținea- ei vroiau să fie siguri că nu va fi copiat de vreo persoană neautorizată.

Ministerul Chimiei a dat imediat răspuns favorabil. Reprezentanții companiei franceze au primit un seif la Hotelul Athénée Palace, unde stăteau, împreună cu toate cheile, pentru a fi siguri că nimeni nu se va atinge de documente. O săptămână întreagă ei au prezentat clienților români proiectul lor în timpul zilei, și l-au încuiat în seif pe timp de noapte. Și tot în acea săptămână DIE i-a ținut sub filaj permanent pe reprezentanții francezi, pentru ca personalul său specializat să nu fie surprins

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

fotografiind documentele depuse în seiful hotelului.

La câteva luni după ce DIE a predat Ministerului Industriei Chimice fotocopia proiectului francez, Ceaușescu i-a ordonat lui Florescu să-i prezinte o apreciere valorică, din care să rezulte economiile ce se vor realiza prin eliminarea importului fabricii de polistiren și costurile pentru construirea ei pe baza proiectului furat de la francezi.

Florescu a încercat să-i explice, că ministerul său nu era planificat să importe nici o fabrică de polistiren. Dar asta era un detaliu lipsit de importanță pentru Ceaușescu.

-Nu uita paralele pe care nu le-am plătit pentru licență și know-how, a adăugat el nemilos, bătându-și ministrul pe umăr. Și redeventele!

Florescu nu era omul să-și pună scaunul în joc, pentru o problemă de principiu. A doua zi, el i-a prezentat lui Ceaușescu o scrisoare, către „Cel mai iubit și stimat fiu al poporului român“ în care arăta că „geniul, inventivitatea, creativitatea și originalitatea tovarăsei inginer Elena Ceaușescu“ au adus țării economii de 15 milioane de dolari.

Opt ani mai târziu, Ceaușescu a inaugurat ceea ce el a numit „diamantul“ industriei petrochimice românești: o fabrică de polistiren „proiectată în întregime de specialiști români“. Ceaușescu a fost, de asemenea, de față când i s-au decernat Elenei titlul de doctor în științe și, apoi, cel de profesor universitar, pentru „merite strălucitoare“ în opera de dezvoltare a industriei chimice românești. Complexul petrochimic Borzești, localitatea unde a fost amplasată fabrica de polistiren, a devenit, curând, un fel de Mecca, unde organele de partid și de stat, centrale și locale, aduceau zilnic sute de vizitatori români și străini.

Când Ceaușescu a prins gustul spionajului industrial, el l-a folosit cu și mai multă intensitate decât, înaintea sa, Dej. Nu pentru că a considerat furtul de tehnologii occidentale ca o cale de impulsională a economiei naționale, cum l-a apreciat Hrușciiov, sau pentru că dorea să asigure o „viață mai bună pentru copiii noștri“, cum îi plăcea lui Dej să spună. Pe Ceaușescu îl interesau doar copiii lui, și visurile sale patologice,

Ion Mihai Pacepa

de grandoare.

Când spunea că va transforma România într-un monument, el se referea, întotdeauna, la un monument dedicat lui însuși și dinastiei sale.

Capitolul 3

O ECONOMIE BAZATĂ PE SPIONAJ INDUSTRIAL

Decizia lui Brejnev de a transforma URSS în cel mai mare producător de armament din lume, împreună cu impotența economiei sovietice de a genera tehnologii moderne și valută forte, au ridicat spionajul tehnologic sovietic pe culmi neatinse în nici o altă parte a lumii. (6) În mod practic, întregul comerț exterior al țării era subordonat spionajului. „Nu ne permitem să cumpărăm ceea ce putem fura“, mi-a explicat Saharovski în nenumărate rânduri.

Când Ceaușescu a aflat ce se petrecea în culisele Moscovei, s-a grăbit să-i urmeze exemplul. Noua sa ofensivă de spionaj industrial a fost dezlănțuită în luna iulie 1970, când România și URSS au semnat un tratat de prietenie la București. Primul ministru sovietic, Aleksei Kosîghin, a onorat evenimentul cu prezența sa. Ceaușescu a avut o lungă întrevedere cu el, între patru ochi, și de cum a terminat-o, m-a chemat împreună cu Doicaru.

-S-scrieți!

Ceaușescu se bâlbâia numai atunci când era furios sau excitat. Acum starea sa era una euforică.

-C-cuvânt cu c-cuvânt -ne-a atenționat.

A scos un document, din buzunarul de la piept. A început să ne dicteze. Era o hotărâre secretă a Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, datată septembrie 1969. Ceaușescu o primise de la Kosîghin. Primul ei articol stipula că ministerele și

Ion Mihai Pacepa

comitetele de stat ale URSS aveau dreptul să importe de pe relația Vest numai tehnologii și echipamente care nu puteau fi obținute prin „căi și canale speciale“.

-Canale speciale-nseamnă spionaj, nu-i așa - a întrebat, de formă, Ceaușescu, fără să-și ridice ochii de pe hârtii.

-Spionaj tehnologic, tovarășe comandant suprem, a tunat Doicaru, cu vocea lui de bariton.

În continuare, documentul arăta că, în vederea îndeplinirii acestui deziderat, șefii organelor economice interesate aveau obligația să elaboreze o politică pe termen lung în vederea obținerii, prin „canale speciale“, a tehnologiilor și proiectelor de echipamente pentru instalațiile prevăzute să fie importate de pe relația Vest. Pe viitor, ministerele și comitetele de stat puteau include, în planurile lor de import Vest, numai echipamentele și tehnologiile pentru care aveau certificarea scrisă a „organelor de resort“, de atestare a faptului că nu puteau fi obținute pe „căi speciale“. Șefii instituțiilor economice centrale erau, de asemenea, obligați: să informeze în prealabil PGU despre orice negocieri tehnice și comerciale cu firme occidentale; să înlesnească introducerea de „reprezentanți ai organelor speciale“ în delegațiile care participau la negocieri cu firme vestice, și să le creeze acoperiri corespunzătoare; să transmită „organelor speciale“ rapoarte detaliate asupra firmelor vestice cu care subordonații lor vin în contact; să prezinte acestor „organe speciale“ fișe biografice cât mai detaliate asupra specialiștilor și tehnicienilor vestici aflați în contact cu ministerele și celelalte instituții sovietice. În încheiere, hotărârea stipula că pentru aplicarea celor de mai sus „organele speciale“ erau autorizate să-și extindă rețeaua de „birouri speciale“ în toate ministerele economice, în toate institutele de cercetări și proiectări, ca și în toate uzinele importante.

Ceaușescu ne-a ordonat să folosim textul pe care ni l-a dictat pentru a redacta o hotărâre strict secretă a Consiliului de Miniștri, destinată să „impulsioneze activitatea noastră“ de spionaj tehnologic.

-Maurer o s-o semneze!

Primul ministru, Ion Gheorghe Maurer, n-a semnat-o.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Comunist convins, Maurer era de profesie avocat și, în decursul anilor, a făcut constante eforturi ca să dea un minimum de legalitate dictaturii lui Dej, și apoi celei a lui Ceaușescu. În viziunea lui Maurer, legile comuniste trebuiau redactate în așa fel încât să nu „șifoneze cele 10 porunci“, cum îi plăcea să spună.

Când i-am prezentat lui Maurer proiectul noii hotărâri, primul ministru l-a citit de două ori. Apoi, încă o dată.

-Nu pot semna un document de stat care ridică furtul la rang de politică națională, a explodat Maurer.

Am insistat amândoi. Doicaru a încercat, fără succes, să-i explice că textul a fost dictat personal de „Tovarășul“. Eu i-am spus că am prezentat deja „Tovarășului“ proiectul de hotărâre și că i-am obținut binecuvântarea.

-Spune-i că nu ține, a conchis primul ministru.

Fețele noastre alungite, însă, au sfârșit prin a-l înmuia.

-Ascultă Nicule, a spus Maurer, după ce a format 105, numărul telefonului scurt al lui Ceaușescu. Când eu studiam jurisprudența în Germania, tu purtai încă pantaloni scurți.

Ceaușescu a avut nevoie de peste un an pentru a-l convinge pe Maurer să semneze acea hotărâre, intrată în istorie ca HCM Nr.272/1972. Curând după ce a fost semnată, Ceaușescu a numit în conducerea Ministerului Comerțului Exterior doi ofițeri conspirați ai DIE: colonelul Nicolae Nicolae, ca ministru secretar de stat, și colonelul Constantin Stanciu, ca adjunct al ministrului pentru relațiile cu țările vestice. După aceasta, a ordonat ca DIE să ia sub directul său control două dintre cele mai importante întreprinderi de comerț exterior: *Industrialimport* și *Mașinimport*.

-Ambele trebuie să devină secții ale DIE, ne-a ordonat Ceaușescu.

Aceasta a fost doar începutul. Înainte de sfârșitul anului 1972, Ceaușescu a aflat, de la omologul său din Sofia, Todor Jivkov, că toate camioanele frigorifice folosite pentru exportul de fructe și legume în Occident au fost trecute în subordinea serviciului de spionaj bulgar. Acesta avea acum sarcina să le folosească, în același timp, pentru import ilegal de produse supuse embargoului și pentru transportul unor emigranți răpiți din Occident. Ceaușescu a ordonat, imediat, ca DIE să preia sub

Ion Mihai Pacepa

control toate camioanele TIR (Transporturi Internaționale Rutiere) folosite pentru operații de import-export pe relația Vest. Urmând exemplul bulgar, DIE a încadrat majoritatea posturilor de conducere ale TIR cu ofițeri acoperiți, a înlocuit o bună parte a șoferilor TIR cu cadre ale DIE, și i-a recrutat pe ceilalți. La mijlocul anilor '70 camioanele TIR erau folosite într-o varietate de acțiuni operative ale DIE, a cărei gamă s-a extins de la operații simple, pentru preluarea de materiale informative din căsuțele poștale create de rezidențele DIE pe șoselele occidentale, până la trafic ilegal de persoane, arme și droguri.

În același an, 1972, Ceaușescu a semnat un alt decret prezidențial secret, prin care autoriza DIE să folosească echipajele avioanelor TAROM pentru a transporta „curier diplomatic neînsoțit”, din și către România. Metodologia a fost identică celei utilizate de compania sovietică *Aeroflot*: capitanul aeronavei răspundea de securitatea curierului neînsoțit atât timp cât acesta se afla la bordul avionului, iar unul dintre ofițerii înarmați de securitate, acoperiți ca steward, era însărcinat să îl păzească minut cu minut.

Doi ani mai târziu, Ceaușescu a militarizat întregul TAROM, și l-a transformat într-un fel de organizație mixtă MFA/Securitate. El a numit ofițeri MFA (subordonați DIA) în posturile cheie din structura sa, și a ordonat ministrului Apărării să înlocuiască, treptat, personalul navigant al TAROM cu piloți și tehnicieni militari. Măsura următoare a fost de înlocuire a personalului însoțitor de bord, trecut în subordinea Securității, căreia i-a dat sarcina de a preveni deturnarea avioanelor TAROM. La scurt timp după această „militarizare” toți reprezentanții TAROM din Occident erau ofițeri acoperiți ai DIA sau DIE, folosiți atât pentru sarcini informative cât și pentru trafic de oameni și echipament.

Un alt decret prezidențial, semnat în 1973 și bazat pe o „recomandare” făcută lui Ceaușescu de Iuri Andropov, șeful KGB, a autorizat NAVROM (Agenția Română de Transporturi Navale) să transporte „curier diplomatic neînsoțit” al DIE pe navele agenției. În anul 1975, NAVROM a fost trecută, tacit, sub controlul DIE, care a instalat ofițeri acoperiți la nivelul conducerii

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

agenției și a birourilor sale din țările vestice, a recrutat ca agenți sau colaboratori pe căpitaniile celor mai importante din navele sale. La scurt timp după aceasta, DIE a început să folosească NAVROM pentru importul ilegal de echipamente de largi dimensiuni, cum au fost un tanc Centurion din Israel, instalații radar din Anglia și Italia, sau o linie completă de fabricare a cristalelor epitaxiale (pentru circuite integrate) din Japonia.

În decembrie 1970, Ceaușescu aflase de la Andropov că, în curând, Uniunea Sovietică va crea un număr substanțial de societăți mixte cu firmele occidentale, și că întregul efort era coordonat în secret de PGU.

-Societățile mixte sunt b-bébéu' tău mi-a spus Ceaușescu, de cum s-a întors din Moscova. Și s-a ținut de cuvânt. Înainte de sfârșitul anului, el a semnat un decret prezidențial special pentru reglementarea regimului societăților mixte, atât de secret încât a fost scris de mână. Acesta a stipulat: fiecare societate mixtă trebuie folosită activ și permanent pentru culegerea de informații tehnologice; proiectul de înființare a fiecărei societăți mixte trebuie prezentat spre aprobare Comitetului Politic Executiv al CC al PCR numai după ce Președintele României a aprobat un program secret de folosire a societății mixte respective pentru culegere de informații tehnico-științifice; toți salariații români care dețin funcții de conducere în societăți mixte, create cu firme capitaliste, trebuie să fie ofițeri acoperiți de informații specializați în operații TS.

-DIE nu MCE trebe să aibă primu' și ultimul cuvânt în s-societățile mixte - mi-a spus Ceaușescu când a semnat decretul.

Asta este, de fapt, ceea ce s-a întâmplat. Cinci din cele 15 societăți mixte importante, create de România în decursul anilor '70, au fost inițiate de DIE, iar în alte șapte cazuri DIE a avut cuvântul decisiv în alegerea partenerului occidental. La mijlocul anilor '70, majoritatea societăților mixte erau deficitare economic, dar toate deveniseră importante organizații de spionaj tehnologic.

În anul 1973, Ceaușescu a semnat un alt decret prezidențial cu caracter strict secret, prin care împuternicea DIE să acorde grad militar oricărui salariat din sistemul comerțului

Ion Mihai Pacepa

exterior și cel al ministerului de Externe, indiferent de funcție, să îi plătească salarii secrete, peste cele primite oficial de la instituția unde lucra, și să îl folosească în calitate de „ofițer deplin conspirat“, atât în interiorul țării cât și în străinătate.

Ion Gheorghe Maurer, căruia i se dusesse buhul de spurcat la vorbă, nu s-a sfiit să ironizeze acest nou exces al lui Ceaușescu, de câte ori a avut ocazia.

-Știți ce-o să se întâmple dacă puneți căcat pe umerii fiecărui ofițer conspirat din clădirea asta? – ne-a întrebat Maurer, pe Doicaru și pe mine, în luna ianuarie a anului 1974, în timpul unei convocări a salariaților din sistemul comerțului exterior, desfășurată la sediul central al ministerului. Până și acoperișul șandramei o să miroasă a latrină!

Maurer a avut dreptate. Patru ani mai târziu, când am cerut azil politic în Statele Unite, aproximativ 70% dintre salariații agențiilor și birourilor comerciale ale României din țările capitaliste și ale lumii a treia erau ofițeri acoperiți de informații, iar restul, cu puține excepții (una fiind fratele lui Ceaușescu, șeful agenției comerciale din Viena) erau colaboratori ai DIE sau DIA. În Ministerul Comerțului Exterior propriu-zis, cinci miniștri adjuncți și unsprezece directori erau ofițeri acoperiți ai DIE. Direcția de personal a ministerului și Institutul de Conjunctură Economică Internațională erau încadrate, în totalitate, cu ofițeri ai DIE; Direcția Generală a Vămirilor, condusă de un ofițer acoperit, se găsea sub total control al DIE; 38 din cei 41 de directori ai întreprinderilor de comerț exterior erau ofițeri acoperiți sau colaboratori ai DIE; iar *Terra*, o întreprindere de comerț exterior pentru „re-export de mărfuri“ devenise o filială a DIE și a DIA (Direcția de Informații a Armatei), fiind folosită pentru trafic de arme și droguri. (7)

Toate aceste „armate acoperite“ de ofițeri de informații externe, răspândite în cinci continente, erau remunerate de DIE cu dolari cash, sau cu salarii suplimentare în lei, depuse pe cecuri secrete, fiind recompensate „moral“ cu posturi în țări vestice și cu promovări în funcții. Era natural, și omeneste, ca membrii acestei armate să acorde prioritate sarcinilor primite de la DIE. Iar sarcina DIE era să facă spionaj, nu comerț exterior.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Ca atare, spionajul, nu comerțul, a devenit sarcina expresă a întregului personal din sistemul român de comerț exterior. Spionaj, nu comerț exterior, a devenit, de asemenea, preocuparea de bază a salariaților agențiilor de transporturi rutiere, aeriene și navale române. Toți făceau spionaj, pentru că numai așa își puteau menține posturile privilegiate și salariile suplimentare plătite de DIE. În puținele cazuri când asemenea funcționari au neglijat intenționat sarcinile primite de la DIE, ei au fost schimbați din posturi. Erau destui români care abia așteptau să dobândească privilegiul de a lucra în Occident, sau de a face călătorii periodice în străinătate.

Pentru a menține loialitatea căpeteniilor acestei armate secrete, Ceaușescu le-a acordat privilegii materiale mult mai mari decât acelea primite de ofițerii din armată și de activiștii de partid. În anul 1978, ultimul meu an în România, salariul total (inclusiv primele secrete) primit de mine a fost mai mare decât cel al ministrului Apărării sau al unui secretar al Comitetului Central, și numai cu puțin mai mic decât acela al primului ministru.

În anul 1972 l-am întâlnit pentru ultima oară pe generalul Saharovski, în calitatea sa de șef al PGU. Ceruse să fie schimbat din funcție pentru motive de boală, și urma să fie înlocuit de adjunctul său, Fiodor Konstantinovici Mortin. Pe atunci, spionajul tehnico-științific devenise sarcina prioritară a comunității de spionaj a blocului sovietic și, bineînțeles, acesta a constituit și subiectul central al discuțiilor noastre.

-A devenit știința științelor - mi-a spus bătrânul general. Reține: astea nu sunt vorbele mele, ci ale „Tovarășului“, rostite la banchetul de acum câteva zile, dat cu ocazia retragerii mele.

Întreaga industrie sovietică, i-a spus Brejnev, de la industria aerospațială până la cea de încălțăminte, a fost construită pe o fundație de spionaj tehnico-științific. Toți producătorii de bunuri materiale și științifice din Uniunea Sovietică au fost propulsați, într-o formă sau alta, de *razvedka* tehnologică. Nu există nici un institut de cercetare în întreaga țară care să nu-și tragă seva din fântâna spionajului tehnologic.

-Sunt convins că toate astea n-au fost doar vorbe convenționale, cu ocazia unei înmormântări profesionale - mi-a

Ion Mihai Pacepa

mai spus Saharovski. Dacă nu ar fi fost așa, de ce în ultimii cinci ani „Tovarășul“ mă chema aproape zilnic să discutăm probleme TS?

Când am făcut ruptura cu comunismul, se împliniseră șase ani de când Ceaușescu a început să mă cheme zilnic pentru a analiza diferite probleme ale dezvoltării industriei civile și militare. În acel an, 1978, aparatul de comerț exterior și cel de cercetare științifică ale României (ca și ale celorlalte țări din blocul sovietic) erau pline ochi cu ofițeri și colaboratori ai serviciului de spionaj. Aceasta a făcut ca ele să se transforme în uriașe mecanisme secrete pentru furtul de tehnologii vestice. Până la urmă, însă, această mașinărie extrem de secretă și de complicată a dezlănțuit o reacție în lanț care, ca și bulgărele de zăpadă rostogolit de pe vârful muntelui, s-a transformat într-o avalanșă, și a îngropat însuși sistemul comunist pe care trebuia să-l salveze.

Capitolul 4

LOGISTICA UNUI SISTEM NAȚIONAL DE FURT

Brigada SD, cum s-a numit în 1978 direcția de spionaj industrial a României, a fost un fel de super-minister cu reprezentanțe conspirate în toate ambasadetele și agențiile comerciale din țările avansate economic cu care România întreținea legături diplomatice. Brigada a avut, de asemenea, „birouri speciale” în toate ministerele economice și uzinele importante din România. Acestea din urmă erau copii fidele ale reprezentanțelor deținute de PGU în ministerele militare și civile din URSS. Sarcinile acestor „birouri speciale” ale DIE, ca și a celor ale PGU, erau: să pregătească cereri tematici pentru tehnologii și echipamente ce urmau să fie „obținute” din Occident prin „canale speciale”; să supună aceste tematici semnăturii miniștrilor de resort și să le transmită apoi spre rezolvare Brigăzii SD; să asigure fondurile în valută pentru obținerea de către DIE a echipamentelor supuse embargoului, solicitate de ministerele industriale, și fondurile în lei necesare aplicării în practică a tehnologiilor obținute de Brigada SD; să controleze modul cum ministerele și uzinele subordonate folosesc informațiile tehnologice și echipamentele primite de la Brigada SD.

Toți salariații permanenți încadrați în aceste „birouri speciale” ale Brigăzii SD erau ofițeri conspirați sau colaboratori ai DIE. Activitatea lor era coordonată și controlată de „Serviciul de Documentare” al Consiliului de Miniștri (condus de colonelul conspirat Petre Nicolăiță), o altă unitate acoperită a Brigăzii SD.

Ion Mihai Pacepa

Toate aceste colective primeau anual, de la DIE, între 40.000 și 50.000 proiecte și alte documentații tehnice, cca. 1.000 diverse echipamente și piese supuse embargoului, precum și cca. 3.000-4.000 mostre de alte echipamente și produse obținute din Occident. Pentru evaluarea și valorificarea lor a fost folosită o întreagă armată de „colaboratori externi”: ei figurau pe statele de organizare a diferitor ministere și uzine militare și civile dar erau remunerați suplimentar de Brigada SD. Evidența tuturor materialelor predate de DIE ministerelor, cât și a cererilor tematice care le-au generat, era ținută pe un program computerizat al Brigăzii SD, și era analizată lunar. Tot lunar, Brigada SD întocmea rapoarte pentru Ceaușescu, menite să evidențieze stadiul rezolvării cererilor tematice primite de la ministerele economice.

În afara acestor unități, Brigada SD a mai avut câteva componente operative teritoriale, a căror activitate a fost îndreptată împotriva vizitatorilor occidentali. Una din aceste unități a avut sarcina să fotografieze în secret documentele tehnice găsite în valizele și camerele de hotel ale vizitatorilor occidentali, în sediile firmelor vestice din România, cât și în birourile salariaților occidentali din societăți mixte.

O altă unitate în cooperare cu Direcția a VII-a a Securității (Filaj și Investigații) avea sarcina de a-i fila pe cetățenii străini cu rolul de a preveni ca aceștia să surprindă echipele ce le fotografiau documentele din camerele lor de hotel. O a treia unitate, aflată în strânsă colaborare cu Direcția a III-a (Contraspionaj), a II-a (Contrasabotaj), și DGTO (ascultări electronice și cenzura corespondenței) ale Securității, supraveghea operativ oamenii de afaceri, inginerii și tehnicienii occidentali veniți în România pentru a încheia contracte comerciale sau cooperări industriale. Această unitate asculta microfoanele instalate secret în camerele de hotel ale reprezentanților occidentali și intercepta telefoanele și telexurile lor. Datele rezultate din aceste interceptări erau trimise imediat unei alte unități a Brigăzii SD, specializată în recrutarea inginerilor occidentali pe teritoriul României. La rândul ei aceasta avea un „grup” de prostituate, cu sarcina să se „lipească”

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

de specialiștii străini, pentru a-i compromite și a facilita, astfel, recrutarea lor.

În sfârșit, Brigada SD a avut un compartiment de „dezinformare“, cu rol să „jecnănească“ partenerii occidentali. Unitatea acționa, de regulă, prin falsificarea ofertelor firmelor competitori (în stilul operației *Moara* descrisă într-un capitol anterior) sau prin crearea unor competitori străini imaginari. De multe ori acest compartiment jecnănea firmele vestice în asemenea măsură încât, pentru a compensa, ele au trebuit să reducă substanțial nivelul tehnologic al instalațiilor și calitatea utilajelor.

Brigada SD avea, de asemenea, propriile ei „institute de cercetări“, numite „colective speciale“ sau CS, copii la scară redusă ale „orașelor tehnologice“ ale KGB/PGU. Denumite GNT, de la *gorod nauki i tekhniki*, aceste orașe erau create și conduse de echipe mixte KGB/PGU și nu apăreau nici măcar pe cele mai secrete hărți militare ale Uniunii Sovietice. Întreaga lor populație era formată din oameni de știință, ingineri și tehnicieni detașați din KGB, Ministerul Apărării Naționale și ministerele civile beneficiare ale proiectului respectiv. Toți aceștia erau verificați și aprobați, în prealabil, de PGU căruia li se subordonau pe întreaga perioadă a detașării, și de la care primeau substanțiale prime și premii secrete. Sarcina acestor orașe era de a crea noi ramuri de producție, militare sau civile, cu ajutorul activității de spionaj tehnico-științific.

Primul GNT a fost așa zisul „oraș nuclear“ înființat de Lavrenti Beria la sfârșitul anilor '40. El a avut drept scop crearea industriei sovietice de armament nuclear, și și-a bazat întreaga activitate pe informațiile tehnice privind bomba atomică americană, furnizate de Klaus Fuchs, David Greenglass, Morton Sobel, Ethel și Julius Rosenberg (8). Cel de-al doilea GNT, „orașul cosmic“, a fost creat de generalul Saharovski, care pretindea că a avut același succes ca și predecesorul său.

În 1970, PGU a creat GNT pentru *strategicheskaia oborona* (apărare strategică), a cărui sarcină era copierea sistemelor americane anti-rachetă și organizarea producției lor de masă în Uniunea Sovietică. Cel mai recent GNT a fost „orașul

Ion Mihai Pacepa

microelectronic". El trebuia să reproducă tot ceea ce se crea în industriile occidentale de circuite integrate, și apoi să le adapteze la arme și sisteme militare sovietice. Sau, după cum spunea Ceaușescu, care l-a vizitat în 1978, acest GNT „folosea micro-tehnologia americană pentru a distruge macro-imperialismul american”.(9)

„Orașele tehnologice” ale DIE au fost, bineînțeles, mult mai reduse în dimensiuni. Ele se numeau „Colective Speciale” dar erau cunoscute, în rândul celor „chemați”, sub numele de CS. Cel mai important Colectiv Special român a fost CS-E, cu sarcina să creeze o industrie pentru producerea de tranzistori și circuite integrate pe baza tehnologiilor furate din Occident.

Ideea acestui CS-E s-a născut în luna octombrie a anului 1970, când Ceaușescu s-a reîntors din prima sa călătorie în Statele Unite (unde l-am însoțit).

- Vom exporta circuite integrate, a anunțat el Biroul Politic Executiv, cu înconștiența speculantului convins că are piața mondială în buzunarul vestei.

Acea ședință, la care am participat, s-a încheiat cu luarea hotărârii ca România să creeze o „industrie secretă”, menită să producă componente microelectronice „cu forțe proprii” și fără a cumpăra tehnologii și know-how din Occident.

CS-E a fost amplasat în pădurea Băneasa și, ca și fratele său mai mare din Moscova (GNT pentru microelectronică), avea propriile sale servicii de cercetare, de proiectare, de prototipuri și de producție. Toate echipamentele specifice din dotarea CS-E au fost obținute ilegal din SUA și din alte câteva țări occidentale, de către DIE, care le-a predat beneficiarului numai după ce a îndepărtat de pe ele orice semn în măsură să trădeze firma producătoare. Marea majoritate a personalului acestui CS-E era alcătuită din ingineri și tehnicieni militari verificați de DIE, iar întreaga lui conducere era formată din ofițeri TS cu pregătire inginerească, subordonați Brigăzii SD. Numai inginerul șef al CS-E, colonelul Bătrâna, provenea din cadrele MFA dar și el fusese făcut ofițer conspirat al DIE. Tot ce era legat de CS-E, începând cu existența lui și terminând cu produsele sale finite, era clasificat strict secret și nu era supus controlui politic, economic

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

și financiar al organelor de stat și de partid. Singura diferență majoră dintre orașul microelectronicii din Uniunea Sovietică și versiunea lui românească a fost dimensiunea lor: CS-E a ocupat doar trei hale industriale și a avut numai 1.500 de salariați.

Șapte ani mai târziu, i-am prezentat lui Ceaușescu primele circuite integrate experimentale produse de CS-E.

- Buuun! a exclamat el, frecându-și mâinile așa cum făcea întotdeauna când era mulțumit.

În cursul aceleiași zile, el a prezentat aceste circuite membrilor Comitetului Politic Executiv.

- O să invadăm lumea cu c-cipi, a declamat Ceaușescu dramatic, fluturând un circuit integrat deasupra capului.

- La preț de dumping, a sărit servil primul său ministru, Manea Mănescu.

Ceea ce m-a uimit însă, mai mult decât slugărnicia celor prezenți, a fost faptul că nici unul dintre acei oameni, care țineau soarta țării în mâinile lor, nu putea înțelege drumul astronomic pe care CS-E trebuia să-l parcurgă pentru a produce circuite integrate la nivel industrial. Ca să nu mai vorbim despre exportul lor, în condițiile când piața internațională era dominată de un titan ca Texas Instruments, producător aproape în fiecare lună de noi modele, din ce în ce mai avansate, de circuite integrate. Toți se străduiau din răspuțeri să împărtășească euforia lui Ceaușescu, și să găsească un nume cât mai sforăitor pentru a fi pus pe frontispiciul lui CS-E, în ziua când va deveni, în sfârșit, o unitate de producție.

Un alt important echivalent românesc al GNT-urilor sovietice a fost CS-A (Colectivul Special Aluminiu). La mijlocul anilor '70, curând după ce România a început să extragă bauxită, Ceaușescu a decis să construiască un complex pentru prelucrarea aluminiului. În acea vreme el visa să creeze o industrie de avioane militare și comerciale și, firește, aceasta avea nevoie de mari cantități de aluminiu. Vistieria statului era însă secătuită de alte proiecte, care de care mai megalomane, și nu putea furniza valuta forte pentru importarea unui asemenea complex.

Ceaușescu nu s-a gândit, nici măcar o clipă, să implice Institutul de Cercetări Metalurgice în proiectarea acelor

Ion Mihai Pacepa

laminoare. El știa că nimeni din România de atunci nu avea experiență în construirea laminoarelor pentru aluminiu. Monopolul lor era deținut de două companii americane. De aceea, în 1975, a dat DIE sarcina de a fura din Occident proiectele complete ale acestor laminoare. Un an mai târziu, când DIE a reușit să le fure din Germania de Vest, Ceaușescu a semnat un Decret Prezidențial, nefăcut public, pentru crearea unui CS ultra secret, însărcinat să proiecteze și să construiască „cu forțe proprii” trei laminoare de aluminiu: unul pentru tablă groasă; altul pentru tablă subțire; și, al treilea, pentru folii de aluminiu. Noul CS-A a fost găzduit în câteva vile conspirative ale DIE (din București și Pădurea Băneasa), și a fost încadrat cu cca. 300 ingineri, tehnicieni, proiectanți și translați transferați de la Ministerul Industriei Metalurgice și MFA după ce au fost verificați și aprobați de DIE. Toți au fost controlați de Brigada SD prin interceptarea telefoanelor și cenzura corespondenței, iar unii prin microfoane instalate fără să știe la domiciliile lor, spre a vedea dacă păstrează secretul activității. Singura sarcină a noului CS era aceea de a proiecta și construi cele trei laminoare de aluminiu, preconizate să intre în funcțiune în 1983-1984.

Din câte cunosc, România nu este însă nici astăzi producătoare de tablă și folii de aluminiu. Evident, doar proiectele de execuție a unor astfel de laminoare de mare tehnicitate neînsoțite de know-how, care conține de fapt întreaga experiență tehnică acumulată în procesul de crearea și utilizarea lor, nu au fost suficiente pentru a dota România cu asemenea instalații extrem de complicate, la acea vreme produse în mod competitiv doar de două firme din SUA.

Economia de tip sovietic și conducătorii nu au înțeles niciodată valoarea know-how-ului (în traducere: „să știi cum”), elementul esențial al revoluției tehnologice contemporane. Nici eu nu am înțeles în acei ani că, deși este posibil să copiezi până și cea mai complexă instalație pe baza unor proiecte de execuție furate, este extrem de greu să-i dai viață fără know-how, acesta, de regulă, neputând fi furat prin metode ale spionajului industrial.

De-a lungul anilor, Brigada SD a avut câteva zeci de complexe CS, alimentate exclusiv cu proiecte și documentații

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

tehnice furate din Occident. Unele dintre ele au avut sarcina să proiecteze noi echipamente militare, ca: un avion de bombardament bazat pe tehnologia furată de la uzinele Fokker; un tanc copiat după tancul vest-german Leopard II; o tanchetă care se baza pe un model sustras de la firma franceză Renault. Alte CS-uri au avut sarcina să proiecteze fabrici pentru producție civilă, ca, de exemplu: motoare diesel; piele sintetică; filme și hârtie fotografică color. În sfârșit, DIE a avut o serie de CS-uri implicate în modernizarea unor ramuri de producție existente, cum a fost industria de sticlă creată înaintea celui de al doilea război mondial, sau industria de antibiotice, deja depășită tehnic la data când a fost importată din Uniunea Sovietică.

În cei aproape 20 de ani în care am condus sau supravegheat spionajul industrial al României, am ajuns la concluzia că, cu cât o economie comunistă este mai deficitară, cu atât mai mult dictatorul comunist speră să o revitalizeze cu ajutorul spionajului economic.

Mihail Gorbaciov mi-a reconfirmat din plin această concluzie la aproape zece ani după ce am primit azil politic. În cartea sa *Perestroika*, publicată în 1987, el a recunoscut că URSS rămăsese mult în urma SUA din punct de vedere al cercetării științifice, dar a pretins că această diferență va dispărea curând. Gorbaciov a dezvăluit că URSS „are acum 22 complexe tehnologice interdepartamentale speciale,” evident o referință oblică la 22 de noi GNT-uri, și a asigurat cititorii că, în câțiva ani, aceste „complexe” vor lichida diferențele științifice dintre URSS și SUA.(10)

Cu toate acestea, nu mi-am putut imagina că sistemul logistic de spionaj industrial creat în Uniunea Sovietică s-ar putea extinde în gigantul imperiu secret care abia a început să fie dezvăluit acum restului lumii. În mai 1992 ministrul industriei nucleare a Rusiei, Viktor Mihailov, a declarat că numai industria militară nucleară avea mult mai multe GNT-uri decât cele recunoscute de Gorbaciov. Mihailov a menționat că nici unul din aceste „orașe secrete” nu figurează pe hărțile Rusiei, și că numărul persoanelor care lucrează în ele nu a fost inclus niciodată în totalul populației URSS. Potrivit relatărilor lui Mihailov.

Ion Mihai Pacepa

orașul Celiabinsk, de exemplu, figura pe harta Rusiei, dar orașul Celiabinsk-40 din munții Urali, în care trăiesc aproape 40.000 de locuitori și unde sunt depozitate 27 tone de plutoniu pentru armament nuclear, nu figura. Nici cele mai secrete hărți militare ale Rusiei nu conțineau, a afirmat Mihailov, Celiabinsk-65, Celiabinsk-70, Celiabinsk-95 și Celiabinsk-115. Orașul Krasnoiarsk figura pe harta Siberiei de Est dar, potrivit relatărilor aceluiși ministru rus, nici o hartă nu menționa existența orașelor Krasnoiarsk-25, Krasnoiarsk-26 și Krasnoiarsk-45. (11)

În aprilie 1993, când a avut loc o catastrofă nucleară într-un alt „oraș tehnologic secret“ din Siberia de Est, Tomsk-7, Kremlinul a recunoscut existența altor zece GNT-uri în acea parte a Rusiei. Potrivit unor informații recente, numai industria nucleară a fostei Uniuni Sovietice ar fi avut peste 87 de „orașe secrete.“ Unele dintre ele au ocupat insule întregi, ca de exemplu laboratoarele nucleare militare din insulele Vorozenie și insulele Komsomolsk din Marea Aral. (12)

Capitolul 5

RĂZBUNAREA HOȚIEI

La începuturile anilor '70 Moscova trâmbița sus și tare că blocul sovietic ar avea cea mai largă rețea de cercetare științifică din lume, numărând cca. un milion de oameni de știință. Această rețea, extrem de rigidă și supracentralizată, de institute de cercetări, lipsită de stimulentele concurenței, ale cointeresării personale și ale economiei de piață, nu a putut să-și asume însă paternitatea nici uneia dintre principalele invenții ale secolului XX. De aceea guvernele blocului sovietic au fost nevoite să-și bazeze din ce în ce mai mult programele lor de dezvoltare economică pe tehnologii furate din Occident.

În 1978, cu doar câteva luni înainte să mi se acorde azil politic, Comitetul Politic Executiv al PCR a analizat activitatea de spionaj industrial a României din ultimii cinci ani, pe baza raportului prezentat de șeful Brigăzii SD, generalul maior Teodor Sârbu. (13). Eu am fost co-raportor, în calitate de șef adjunct al DIE pentru activitatea tehnico-științifică. În documentul final al acestui bilanț, Comitetul Politic Executiv a concluzionat că 35% din totalul noilor produse ale industriei civile, 50% din totalul noilor tipuri de armament și echipament militar, și 60% din totalul noilor produse agricole - create în perioada analizată - s-au realizat cu ajutorul - total sau parțial - al spionajului industrial. Același document menționa, de asemenea, că în ultimii cinci ani România ar fi economisit între 600 și 800 milioane de dolari, furând tehnologii occidentale, în loc să le cumpere.

Ion Mihai Pacepa

Atât generalul Sârbu cât și eu știam că majoritatea acestor „spectaculoase rezultate” ale spionajului industrial erau doar pe hârtie. În realitate, mult trâmbițatele economii realizate de spionajul tehnico-științific au fost, în majoritatea cazurilor, inexistente. Una dintre cauzele acestei stări de lucruri a fost monumentală birocrație comunistă. Ea a făcut ca până și ceva extrem de simplu, ca procesul de producție al unui nou model de pantofi, obținut de DIE din Italia, de exemplu, să aibă nevoie de cel puțin trei ani pentru a fi aprobat de Comitetul de Stat al Planificării și de alți trei ani până să fie introdus apoi în producție.

La toate acestea trebuie adăugat faptul că tehnocrația comunistă a „îmbunătățit” continuu tehnologiile occidentale obținute cu ajutorul spionajului industrial, pentru a reduce costurile de producție. Aceasta a făcut ca produsele finite ale fabricilor construite pe baza documentațiilor ST să fie de nerecunoscut atunci când erau comparate cu originalele occidentale, și să nu mai aibă șanse de a fi exportate în țări vestice. Trabantul, acea glumă de automobil după toate normele lumii contemporane, este un exemplu grăitor. Acesta a fost proiectat pe baza unor documentații tehnologice care au fost furate la sfârșitul celui de al doilea război mondial de la prestigioasa firmă de autoturisme germane Auto Union. În procesul „aplicării” acestei documentații, inginerii est-germani s-au străduit din răspuțeri să impresioneze birocrăția comunistă cu „inovații” și „îmbunătățiri” ale proiectului original. În primul rând au micșorat dimensiunile mașinii și au făcut-o mai pătrată, pentru a-i da un aspect mai proletar. Apoi, ca să-i reducă costul de producție, i-au înlocuit caroseria metalică cu una din carton impregnat cu rășini sintetice și au redus substanțial dimensiunile motorului. Ceea ce a ieșit în sfârșit pe ușile liniei de asamblare din Zwickau (am vizitat-o înaintea și după căderea comunismului în RDG) a fost celebra „mașină în doi timpi, trei cilindri și patru roți”, al cărei motor zornăia mai tare decât cel al unei mașini de tuns iarba și polua aerul mai rău decât o întreagă stradă plină cu mașini occidentale. În aprilie 1991, la numai un an și jumătate de la colapsul RDG, uzinele Trabant din Zwickau și-au închis porțile din cauza incapacității de a concura pe piața liberă a noii

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Germanii. Micul Trabi, pentru obținerea căruia locuitorii blocului sovietic trebuiau să aștepte ani în șir, mașinuța aceea sugubeață pe care o alintau și o lustruiau ca pe bijuteria lor cea mai de preț, devenise o rușine națională. Depozitele de mașini vechi din Germania sunt acum pline cu Trabanturi care nu pot fi presate și reciclate ca celelalte mașini vechi vestice deoarece, atunci când este ars, cartonul impregnat cu rășini sintetice din care e făcută caroseria emană dioxină, un gaz otrăvitor și extrem de poluant. Ca ultimă resursă, oamenii de știință germani studiază acum crearea unei bacterii capabile să devoreze caroseria de carton a Trabantului.

Minciuna, o altă caracteristică a comunismului, și-a adus și ea obolul. La începutul anului 1978, de exemplu, Ceaușescu a inaugurat o linie de producție pentru turbine electrice, proiectate și manufacturate pe baza proiectelor furate de DIE din SUA. Ceaușescu primise deja o apreciere semnată de ministrul construcțiilor de mașini, Ion Avram. Rezulta că aceste proiecte „obținute” de DIE au generat o economie totală de 80 de milioane de dolari. A doua zi după „inaugurarea” fabricii, *Scânteia* a fost plină de fotografii reprezentându-l pe Ceaușescu în fața „primei turbine produsă în România cu forțe proprii”. În realitate, acea turbină era un model de lemn, construit cu mult timp înainte pentru DIE, folosit de acesta în instruirea ofițerilor și agenților săi trimiși în SUA pentru a fura tehnologia fabricării acestor turbine. Linia de producție, inaugurată cu atâta fast de Ceaușescu, nu a produs, timp de mulți ani după aceea, nici o singură turbină reală.

O soartă similară a avut și fabrica de film și hârtie fotografică color, construită în Târgu Mureș pe baza tehnologiei furate de la Kodak. Potrivit aprecierii trimise lui Ceaușescu de ministrul industriei chimice, Mihai Florescu, prin folosirea acestor documentații s-ar fi realizat o economie de 90 de milioane de dolari. În 1978 *Scânteia* și alte ziare românești au prezentat reportaje despre vizitarea noii fabrici de către Ceaușescu cu ocazia intrării ei în producție. Din câte cunosc însă România nu a devenit nici azi producătoare de film și hârtie fotografică color competitive pe piața internațională.

În alte cazuri, așa zisele economii realizate cu ajutorul

Ion Mihai Pacepa

spionajului industrial s-au soldat, pînă la urmă, cu importante daune materiale și politice aduse României. Un exemplu concludent îl constituie acțiunea *Dunărea*, concepută și coordonată de Ceaușescu, cu scopul de a fura din Canada proiectul de execuție al reactorului nuclear CANDU 600, produs de Atomic Energy of Canada Limited (AECL) pentru a fi folosit în centrale atomo-electrice, precum și tehnologia de fabricare a apei grele necesare funcționării acestui reactor. Pentru realizarea furtului, el a înscenat o așa zisă „cooperare” între România și AECL - bazată, după cum obișnuia să spună el, pe principiul reflexului condiționat al lui Pavlov.

- Trebuie să-i facem pe canadieni să le lase gura apă, așa cum a făcut Pavlov cu câinele său, mi-a spus Ceaușescu, în 1972, când a conceput „cooperarea” cu AECL.

Cooperarea nucleară cu Canada a fost începută printr-o operație de dezinformare lansată de DIE, potrivit căreia Ceaușescu ar fi fost dispus să cumpere 15-20 reactoare CANDU 600, dacă guvernul canadian va da în avans României un credit de un miliard de dolari, rambursabil în produse greu vandabile. Creditul urma să fie folosit de partea română exclusiv pentru plata reactoarelor. Ceaușescu însă deja hotărâse că va importa doar un singur reactor, pe care îl va copia apoi în România, și că va construi centralele atomo-electrice cu „forțe proprii”, pe baza proiectelor furate de la AECL. Ca să forțeze mâna canadienilor, Ceaușescu a ordonat DIE să lanseze o altă dezinformare, potrivit căreia el va încheia contractul cu Franța dacă AECL nu va da un răspuns pozitiv imediat. Ca urmare, guvernul Canadei a acceptat să acorde României creditul de un miliard de dolari. Din cauza faptului că Ceaușescu l-a informat, în mod mincinos, că ar avea cereri suplimentare pentru reactoare CANDU (din partea unor guverne ale lumii a treia care nu vroiau să le cumpere însă de la o firmă capitalistă) guvernul Canadei a acceptat, de asemenea, să organizeze producția lor paralelă în România, de unde reactoarele destinate țărilor lumii a treia ar fi urmat să fie ulterior exportate.

La 27 octombrie 1977, guvernul României a semnat un acord de cooperare pentru producerea de reactoare nucleare cu guvernul canadian, acesta fiind convins că Ceaușescu va

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

cumpăra, în primă fază, cel puțin 20 de reactoare CANDU 600, în valoare de un miliard de dolari; patru urmau să fie construite integral de AECL iar restul în cooperare cu România.

A doua zi am împlinit 49 de ani, și Ceaușescu a sărbătorit ambele evenimente cu șampanie și caviar.

- Ne-au dat miliardul ca să le furăm tehnologia, mi-a spus el jubilând. Ți-am zis io că capitaliștii nu știe să facă afaceri.

La 19 noiembrie 1977, România a semnat contractul de licență cu AECL, pentru transferarea în România a tehnologiei de fabricare a reactoarelor ce urmau să fie vândute în lumea a treia, și pentru pregătirea personalului român capabil să proiecteze centrale atomo-electrice pentru aceste țări. „Personalul“ a fost compus integral din ofițeri și colaboratori ai Brigăzii SD, cu sarcina să fure tehnologia de fabricare a apei grele cât și planurile de construcție ale unei uzine atomo-electrice cu reactoare CANDU, care nu fuseseră incluse în acordul cu AECL.

Cum s-a încheiat „cooperarea“? În câteva luni ofițerii și colaboratorii DIE, trimiși să se „specializeze“ la AECL, au reușit să fotografieze în secret documentele care conțineau tehnologia de fabricare a apei grele, cât și un număr imens de documentații tehnice privind construcția centralelor atomo-electrice și sistemele lor de securitate. Elena Ceaușescu, în calitate de director al ICECHIM, a primit de la DIE tehnologia de fabricare a apei grele, Cornel Mihulecea, președintele Comitetului de Stat pentru Energie Nucleară, a primit documentația pentru construirea uzinelor atomo-electrice. Cei doi au raportat imediat lui Ceaușescu că acestea sunt suficiente pentru ca România să producă „cu forțe proprii“ uzina atomo-electrică, și apa grea necesară funcționării ei. Mihulecea i-a mai raportat lui Ceaușescu că prin această „strălucită operație TS“ România va „câștiga“ 780 milioane de dolari, respectiv partea din creditul primit de la AECL, care nu va mai fi folosită pentru import de reactoare CANDU. Ca atare, în 1978 Bucureștiul a informat AECL că va importa doar două reactoare CANDU, și aceasta cu condiția ca 50% din ele să fie construite în România.

Creditul de un miliard de dolari, acordat României de către guvernul canadian pentru plata celor 15-20 reactoare care urmau

Ion Mihai Pacepa

să fie importate de la AECL nu a fost însă restituit, cu toate insistențele părții canadiene. Conform planului lui Ceaușescu, parte din acești bani urmau să fie folosiți în secret pentru construirea fabricii de apă grea (Slatina) și a uzinei atomo-electrice (Cernavodă). O altă parte urma să fie dată DIE, pentru a procura centrifuge și alte echipamente de embargou necesare îmbogățirii uraniului și producerii unei bombe nucleare experimentale în România.

Până la urmă, întreaga escrocherie a devenit publică și a adus enorme prejudicii prestigiului internațional al României. Jurnalistul canadian Thad McIlroy a investigat doi ani afacerea CANDU. Ulterior a scris o întreagă carte despre ea. McIlroy a concluzionat:

„În 1983, după cinci ani de la declanșarea „cooperării” pentru vânzarea-cumpărarea a minimum 15-20 reactoare CANDU, România cumpăraseră mai puțin de un reactor. Avea, însă, toate planurile și specificațiile tehnice ale reactorului și lucra furios să îl copieze. ... Contractul cu România pentru exportul canadian de reactoare nucleare a devenit un dezastru național. El a implicat deturnarea și însușirea ilegală a câtorva sute de milioane de dolari aparținând guvernului nostru și delapidarea tehnologiei CANDU, creată cu bani din impozitele plătite de contribuabilii canadieni”.(14)

Escrocarea AECL de către guvernul lui Ceaușescu a ajuns rapid la urechile guvernelor și companiilor occidentale și le-a determinat să aibă serioase rezerve față de noi „cooperări” cu România. O altă urmare, cel puțin tot atât de costisitoare, a acestei acțiuni, a fost faptul că centrala atomo-electrică de la Cernavodă nu a intrat în funcțiune în 1981, așa cum a fost planificată, ci cu 15 ani mai târziu, în 1996, și atunci doar cu unul dintre cele două reactoare care urmau să o doteze. Fără know-how-ul „partenerului” canadian, România a fost de asemenea incapabilă să devină exportator de reactoare CANDU. Ele sunt acum depășite tehnic și nu mai au căutare pe piața mondială.

Societățile mixte create de România comunistă nu au avut o soartă mai bună. Din câte cunosc, marea lor majoritate au dat faliment. OLTCIT, a doua ca mărime, constituie cel mai recent

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

exemplu. Am fost implicat în organizarea tratativelor cu co-proprietarul ei, compania franceză CITROEN și, până la un anumit punct, i-am cunoscut activitatea în toate detaliile. OLTCIT trebuia să producă un autoturism compact, proiectat special pentru această cooperare, ale cărui componente urmau să fie confecționate în 166 fabrici din România. În stadiul final, OLTCIT urma să producă între 90.000 și 180.000 autoturisme pe an, majoritatea lor urmând a fi exportate în Europa de Vest și de Est cât și în țări ale lumii a treia. Din prima zi de existență a OLTCIT, sarcina prioritară a personalului său român a fost însă sustragerea de date și documente tehnico-științifice de la partenerul francez, iar nu producerea de autoturisme. La doisprezece ani după creare, OLTCIT se găsea în pragul falimentului. După cum a relatat publicația românească *Tinerama*, în 1990 OLTCIT a realizat doar 1,5% din producția planificată (1.500 autovehicule). Aceasta s-a datorat în principal dezorganizării interne și lipsei de părți componente. În cursul săptămânii 29 octombrie-4 noiembrie 1990, de exemplu, OLTCIT a funcționat numai două zile. Comisia guvernamentală, numită de primul ministru Petre Roman, prin Decizia Nr. 97 din 24 septembrie 1990, pentru a-i analiza situația financiară, a confirmat că societatea mixtă a pierdut 5,82 miliarde de franci francezi (1,6 miliarde dolari) și că nu era în măsură să-și plătească datoriile - situate la un total de 8,7 miliarde de franci francezi (1,74 miliarde dolari). Raportul prezentat de comisia guvernamentală a concluzionat că, în aceste condiții, OLTCIT „trebuie să fie dizolvat conform statutului ei de organizare.” (15)

Una din cele mai spectaculoase caracteristici ale comunismului sovietic este regularitatea cu care acesta a distrus economia țărilor unde a cucerit puterea politică. Sistemul economic, bazat pe proprietate de stat și pe spionaj industrial, a transformat Rusia din cel mai mare exportator de grâne al Europei în cel mai mare importator de grâne din lume, și a devastat economia bogatei Etiopia în așa măsură încât a stârnit mila întregii lumi. Exemplul României, odinioară cel de al doilea grănar al Europei, este tot atât de ilustrativ: altădată cunoscut ca „Micul Paris”, Bucureștiul a devenit capitala unei țări înfometate;

Ion Mihai Pacepa

oamenii nu aveau voie să folosească mai mult de un bec pentru a-și lumina casa și nu aveau dreptul la apă caldă decât o dată pe săptămână. Colapsul economic a demonstrat încă o dată că o economie bazată pe proprietate de stat și furt, chiar dacă acest furt este comis de organe guvernamentale și este învăluit în măsuri draconice de secretizare, duce inevitabil la faliment.

Capitolul 6

VALUTĂ PENTRU DICTATOR ȘI DICTATURA SA

Marxism-leninismul a prezentat întotdeauna banii ca pe un odios instrument de exploatare capitalistă, acreditând ideea că banii vor dispărea în societatea comunistă. Conform acestei viziuni utopice, în societatea comunistă - bazată pe principiul „de la fiecare după posibilități și fiecăruia după necesități“ - nu vor exista nici bani, nici prețuri și nici salarii. Din păcate - predicau însă economiștii comuniști - banii erau un „rău necesar“ de menținut în perioada de tranziție de la capitalism la comunism.

În România lui Ceaușescu, ca și în restul așa zisului lagăr socialist, banul și-a pierdut însă atât funcția de regulator economic cât și pe aceea de măsurător al bogăției naționale, și a devenit un simplu instrument folosit pentru a exprima valoarea salariilor și a prețurilor.

Monezile țărilor din blocul sovietic, inclusiv leul românesc, au devenit, de asemenea, neconvertibile. Asta le-a limitat activitatea la interiorul granițelor țării, și le-a anulat o altă funcție vitală: instrument de schimb în comerțul internațional. În locul banilor adevărați, cu putere de circulație de la o țară la alta, țările blocului sovietic au folosit o unitate monetară birocratică în operațiile lor de export-import. În România, acea unitate fictivă s-a numit *leu-valută* (LV). Valoarea unui LV era diferită pentru fiecare articol care forma obiectul operațiilor de comerț exterior, și era dată de raportul dintre prețul în lei și cel în dolari al produsului exportat sau importat.

Ion Mihai Pacepa

Conform teoriei comuniste, cu cât valoarea leului valută era mai apropiată de cursul de schimb oficial (o altă gogoasă birocratică), cu atât operația respectivă de import sau de export era considerată mai profitabilă.

Era o altă himeră. În anul 1978, de exemplu, cursul de schimb oficial era de 15 lei pentru un dolar. În același an însă valoarea medie a LV pentru exportul de ouă era 102, iar cea pentru importul televizoarelor color era 2.000. Irațional, imprevizibil și haotic, leul valută (și confrății-săi) nu au creat decât anarhie, risipă și abuz în economia lagărului socialist. Am văzut asta cu ochii mei în cei 22 de ani cât am lucrat în economia României, unde mi-am început cariera ca șef adjunct al agenției sale comerciale din Germania de Vest și mi-am terminat-o în calitate de consilier pentru dezvoltare tehnologică al președintelui țării.

Fără bani adevărați, Uniunea Sovietică și-a bazat majoritatea operațiilor de import pe troc: aurul era schimbat pe grâu; petrolul pe mașini unelte; cheresteaua și vodca pe materii prime. Sub Stalin, însă, țara a avut relativ puține nevoi de bani reali. Cele mai mari cheltuieli în valută vestică erau cele făcute pentru spionaj, pentru importul echipamentelor de embargou cerute de industria militară, și pentru cumpărarea bunurilor de consum necesare Biroului Politic și restului nomenclaturii superioare. În acea vreme, Uniunea Sovietică avea două căi principale pentru procurarea acestei valute. Una era vânzarea de aur pe piața occidentală. Cealaltă era jumuirea emigranților care trăiau în Occident.

În anul 1955, când am fost transferat în DIE, operația *Moștenirea*, sau „M“, cum se numea jecmănirea emigranților, era deja o artă. Emigranții mai în vârstă erau contactați de ofițerii DIE sub acoperire consulară în țările vestice, și erau ademeniți sau șantajați să-și lase o parte a averilor rudelor din țară, bisericilor, școlilor, ori altor instituții din România. În cazul când acești emigranți nu aveau rude apropiate în țară, DIE le inventa. Crearea de nepoți și strănepoți era o treabă de fiecare zi pentru ofițerii M.

După ce emigranții în cauză mureau, avocații vestici care

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

lucrau pentru ambasadă le vindeau proprietățile pe piața din țara respectivă și transferau guvernului român banii rezultați - minus comisionul lor. Numai un infim procentaj din aceste proceduri ajungea însă la rudele decedaților iar sumele primite erau, bineînțeles, în lei.

În 22 de ani, câți am lucrat în DIE, nu am auzit despre nici un singur bănuț care să fi ajuns la bisericile sau celalte instituții cărora le fuseseră lăsați de răposați.

Iată cazul unui diplomat român din Olanda. La sfârșitul celui de al doilea război mondial a decis să rămână în acea țară. Și iată cum se exemplifică atât modul cum a funcționat operația *Moștenirea* cât și profiturile obținute pe seama ei. Din respect pentru memoria sa nu-i voi da numele real, ci voi folosi doar numele conspirativ dat de DIE: „Dogaru.“ Când a murit, „Dogaru“ a lăsat unicului său fiu, un inginer care trăia acum în România, o fabuloasă colecție de tablouri, mobilier antic și vechi, documente istorice. De îndată ce DIE a aflat despre această colecție l-a recrutat pe fiul lui „Dogaru,“ cu ajutorul căruia a intrat apoi în posesia moștenirii și a transportat-o în România.

Obiectele din colecția lui „Dogaru,“ printre care se numărau tablouri de Tizian și Tintoretto, în valoare de milioane de dolari, au fost fie „confiscate“ de Elena, fie vândute în Occident prin DIE. Tot ceea ce a primit fiul răposatului diplomat, din acea remarcabilă moștenire, a fost echivalentul a două sute de dolari în monedă românească.

O altă specialitate „M“ era aceea de a-i convinge pe emigranții pensionați să se repatrieze și să aranjeze ca pensiile lor din Occident să fie transferate lunar la Banca Română de Comerț Exterior. Cu foarte rare excepții, acești emigranți repatriați nu au mai văzut niciodată valuta vestică. Ei au primit numai bani românești și nu i-au mai putut schimba în valută forte nici chiar atunci când aveau nevoie urgentă de medicamente din Occident. Dacă un repatriat se sătura de viața din România și vroia să se reîntoarcă în Occident, el primea un refuz politicos de la organele de pașapoarte, la cererea sa de acordare a vizei de ieșire din țară. Pe de altă parte, DIE își făcuse o practică din „a-i menține în viață“ pe pensionarii repatriați decedați, pentru a încasa în

Ion Mihai Pacepa

continuare pensiile lor din Vest.

În decursul anilor s-au schimbat multe în activitatea DIE, dar *Moștenirea* a continuat să se desfășoare exact așa cum fusese concepută de consilierii sovietici la începutul anilor '50. Un bilanț retrospectiv, prezentat lui Ceaușescu în anul 1976, arăta că în precedenții zece ani DIE escrocaser peste 18 milioane de dolari de la emigranții români. Chiar dacă suma nu e prea mare, după standardele occidentale, ea a fost semnificativă pentru contul lui Ceaușescu. Dictatorul insista neîncetat ca emigranții să fie „jumuliți” cu și mai multă severitate.

-Nu-i putem naționaliza, a spus Ceaușescu după ce a citit raportul, dar trebuie să plătească pentru asta.

Apoi, așa cum îi era obiceiul, a scos un număr din căciulă: 25 de milioane de dolari a devenit cota „M” pentru următorul cincinal.

La sfârșitul anilor '50 operațiile DIE pentru obținerea de valută vestică au primit un neașteptat impuls. Serviciul de informații externe israelian, Mosad, avea sarcina de a găsi căi pentru scoaterea evreilor din țările fără emigrație liberă. Mosad a informat Bucureștiul că Tel Aviv-ul era gata să plătească guvernului român dolari peșin pentru fiecare evreu lăsat să emigreze. Această propunere a fost șoptită de un agent al Mosadului rezident în Anglia, Henry Jacober (acum decedat), în urechea rezidentului DIE din Londra, colonelul Gheorghe Marcu. Spre a păstra secretul tranzacției, Tel Aviv-ul a condiționat ca ea să se desfășoare numai la nivelul serviciilor de spionaj ale celor două țări. Gheorghiu-Dej nu a avut însă curajul să aprobe singur o operație atât de delicată. Numai după repetate discuții cu Hrușciiov, în octombrie 1958, când acesta și-a petrecut faimoasa vacanță de șase zile în România, Dej și-a dat în sfârșit acordul ca DIE să înceapă exportul de oameni.

După spusele lui Dej, Hrușciiov a insistat ca DIE să ia de la israelieni numai produse, nu bani, astfel încât, dacă operația va răsufla, ea să nu apară ca un „târg de sclavi”. Pentru acest troc quid-pro-quo Hrușciiov, care se considera expert în ale agriculturii și zootehniei, a ales ferme de animale. Dej a fost de acord. În următorii șase ani un număr relativ mare de firme vestice au

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

construit în România numeroase crescătorii moderne de pui, curcani, porci, oi și vite, a căror contravaloare a fost plătită în secret de guvernul israelian. Aceste unități zootehnice intensive erau dotate cu abatoare automatizate, depozite frigorifice, afumătorii și linii moderne de ambalare, precum și cu camioane frigorifice pentru transportarea produselor în Occident. Majoritatea acestor ferme au fost construite în apropierea Perișului, o localitate situată la aproximativ 40 kilometri nord de București. Pentru păstrarea secretului deplin al operației, Dej a ordonat ca noile ferme să fie subordonate DIE. În acest fel, Departamentul de Informații Externe a devenit cel mai mare exportator român de carne, ouă, șuncă și bacon. Banii obținuți din respectivele exporturi (între opt și zece milioane de dolari pe an) au fost depuși într-un cont secret de care numai Gheorghiu-Dej putea dispune. În acei ani nici măcar primul ministru, Ion Gheorghe Maurer, nu știa nimic despre acel odios comerț cu oameni. Numai șase ofițeri din DIE cunoșteau rolul real al Israelului în crearea fermelor respective. După cum am aflat ulterior, DIE nu a rămas mult timp singurul serviciu de informații externe al lagărului socialist implicat în export de oameni. Germanii din Est, sovieticii, ungurii și bulgarii i-au urmat curând exemplul.

După ce Dej a murit, Ceaușescu a schimbat tactica, stabilind prețuri „pe cap de evreu” aprobat să emigreze și a cerut ca Mosad să plătească în dolari peșin. Aceste prețuri au fost, de regulă, între 2.000 și 50.000 de dolari, în funcție de educație, profesie și loc de muncă. În cazuri speciale, ca, de exemplu, când cei propuși pentru emigrare dețineau funcții relativ importante, sau erau în închisoare, prețul „pe cap de evreu” s-a ridicat până la 250.000 de dolari. Tel Aviv-ul a fost de acord, și, la scurt timp după aceea, unul din directorii adjuncți ai Mosadului, Dan Shaike Yesahayahu (alias Dan Yitzak Yesahanu), livra lunar valize pline cu dolari lui Gheorghe Marcu, acum „acoperit” ca director adjunct al Institutului Român de Conjunctură Internațională.

La începutul anilor '70 Ceaușescu a cerut DIE să inițieze o operație similară cu Ministerul de Interne vest german, care „cumpăra” deja oameni din Germania de Est. Câteva luni mai

Ion Mihai Pacepa

târziu „Eduard,” un ofițer de informații vest-german, acoperit ca membru al Bundestag-ului, s-a prezentat ca „reprezentant personal” al ministrului de interne vest german. Livra și el valize pline cu dolari aceluiasi ofițer DIE, Gheorghe Marcu. Curând, Marcu a fost promovat la-gradul de general.

În anul 1973, Ceaușescu a extins acest oribil comerț și pentru românii cu rude în Occident, îndeajuns de înstărite să le cumpere vizele de emigrare cu dolari. În ultimii mei patru ani în România comunistă DIE vindea între 22.000 și 23.000 de evrei, germani și români anual, depunând în contul special al lui Ceaușescu toate sumele realizate din aceste „tranzacții” (între 80 și 90 de milioane de dolari pe an).(16)

Incapacitatea sistemului de guvernare sovietic, de a genera bani reali, a obligat în cele din urmă Kremlinul să transforme comunitatea de informații externe a lagărului socialist într-un vast mecanism pentru furt de valută din Occident. La începutul anului 1960, când Hrușciiov se zbătea să-și transpună în realitate utopica sa lozincă privind depășirea, din punctul de vedere al performanțelor economice, în zece ani, a Occidentului, obținerea de valută vestică a devenit o chestiune de viață și moarte pentru el. Așa cum a făcut și Stalin în momente dificile, Hrușciiov și-a chemat serviciul de spionaj în ajutor.

În vara anului 1961 PGU l-a rechemat la Moscova pe consilierul său pentru operații TS din DIE și l-a trimis la un curs intensiv pentru ofițerii PGU din serviciile „surori”. În toamnă, când s-a reîntors, el mi-a prezentat, mai mult în serios decât în glumă, noul său titlu: „consilier pentru TS și șmecherii”. La scurt timp după aceea, DIE avea un compartiment special specializat în afaceri fictive sau oneroase, urmărind fraudarea companiilor occidentale ce vroiau să dezvolte relații comerciale cu România. Acestea nu puteau primi un contract cu nici o societate de comerț exterior dacă nu plăteau în avans sumele cerute de „experții însărcinați cu aprobarea acestor contracte”, de fapt ofițeri ai acestui compartiment special al DIE, lucrători acoperiți în MAE.

În anul 1973 Ceaușescu a ordonat DIE să declanșeze o „ofensivă generală” pentru a înzeca cantitatea de dolari furați din Occident. La 3 martie 1973 generalul Teodor Sârbu, șeful

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Brigăzii SD, scria într-una din agendele sale profesionale - ale căror copii mi-au fost trimise de dl. Mihai Băcanu, directorul ziarului *România Liberă*, (17) căruia îi adresez din nou mulțumiri pentru ele:

„Ședință la tov. Ministru Stănescu

Tov. Oprea

1. Obținerea de urgență a sumei de 1 miliard \$ ptr. investiții în țară. Vom da 15 miliarde lei mărfuri românești, construcții de societ. mixte, produse necesare, sau să-i dăm lei. ... Prețurile se vor menține în tot timpul constante. Garanții.“

Ce se ascunde în spatele acestor rânduri lapidare? În dimineața zilei de 3 martie 1973, Gheorghe Oprea, vice-președinte al guvernului și consilier șef al lui Ceaușescu, a solicitat o întâlnire „imediată“ cu conducerea DIE și a Brigăzii SD. Ședința a avut loc în biroul ministrului de Interne, Ion Stănescu, și a durat toată ziua. Oprea a început prin a prezenta „noua viziune“ a lui Ceaușescu. România urma să ajungă o putere nucleară, să devină unul dintre cei mai importanți exportatori de armament din lume, să se situeze pe locul cinci în producția mondială de avioane, și să împânzească Asia, Africa și America Latină cu autoturisme și autoutilitare. „Tovarășu“, care „ține la DIE ca la copilu' lui“, a decis să-i acorde „înalta cinste patriotică“ de a fi „promotorul secret“ al acestui „grandios program“.

Obținerea unui miliard de dolari, necesar pentru a iniția programul, era noua sarcină pe care „Tovarășu“ o pune în fața DIE. Ceaușescu, nu câștigase în ultimii 35 de ani un singur leu cu mâinile lui. Firesc, nu avea habar de ceea ce însemna o mie de milioane de dolari. Președintele Băncii Române de Comerț Exterior, Vasile Voloseniuc, îi băgase însă în cap ideea că Occidentul și Orientul erau pline de „miliardari“ care nu doreau să-și declare banii. Ceaușescu vroia acum ca DIE să-i găsească și să-i convingă să-și aducă miliardele în România, unde li se va garanta atât secretul cât și securitatea lor.

Oprea fusese și el convins de Voloseniuc. Ne-a vorbit ore în șir despre „nenumărații“ traficanți de droguri și arme cu

Ion Mihai Pacepa

miliardele depozitate sub saltea pentru ca Interpolul să nu le poată depista. Despre șecii din Abu Dhabi și Kuweit cu averile în seifuri, nu în bănci de unde ar fi primit dobânzi, deoarece nu vroiau ca supușii lor să afle cât de rău i-au „jumulit“. Despre oamenii de afaceri care nu vroiau să-și depună profitul în conturi bancare spre a nu fi nevoiți să plătească impozite pe venit.

-În România nimeni nu-i va întreba cum au obținut banii, și nimeni nu le va cere să plătească impozite. Mai mult, îi vom ajuta să piardă urma provenienței lor, a spus cu convingere Oprea.

Conform planului lui Ceaușescu, cei care își vor depune valuta în România urmau să primească în schimbul ei „mărfuri românești și le puteau exporta oriunde vroiau“, precum și „lei curați“ să-i cheltuiască într-o „viață de nabab“ la Athenée Palace, Mamaia sau Poiana Brașov.

Cu alte cuvinte, acum Ceaușescu vroia să transforme DIE într-un fel de mafie specializată în absorbirea dolarilor „murdari“ de pe piața neagră mondială. „Banii n-au miros“, ne-a spus Oprea cu intenția evidentă de a ne risipi orice eventuale dubii asupra moralității planului expus. Din păcate, însă, noi, toți participanții la acea ședință eram convinși că ideea lui Ceaușescu era grozavă. Toți ne consideram experți în economia capitalistă, deși nici unul dintre noi nu investise măcar un singur dolar pe piața liberă, și toți priveam cu optimism sarcina dată de Ceaușescu.

La sfârșitul lunii martie a anului 1973, i-am prezentat lui Ceaușescu un plan complex de măsuri. Se ridicau escrocheria și furtul de valută forte la rang de sarcină prioritară a DIE. Oprea a lucrat împreună cu DIE la întocmirea planului, și l-a susținut împreună cu mine în fața lui Ceaușescu. În acea zi nici unul dintre noi nu a bănuțat însă că totalul dolarilor „murdari“ atrași în România cu ajutorul acestui plan va fi zero.

Pentru a mări aportul DIE la obținerea de valută forte Ceaușescu a introdus-o în traficul internațional de droguri, alături de serviciile de spionaj ale Bulgariei și Cubei - deja implicate până peste urechi în astfel de operații. Am fost de față la cele trei întâlniri când Ceaușescu a pus bazele acestei societăți mixte trilaterale. Nici în timpul discuțiilor sale cu Fidel Castro, la Havana, nici în cele purtate cu fratele lui Fidel, Raul Castro, la

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

București, sau cu Teodor Jivkov pe plaja Mării Negre, nu am auzit cuvintele „valută“ sau „bani“. Totul s-a justificat în spatele necesității de a se intensifica lupta împotriva capitalismului.

-Drogurile îl distrug mai mult decât armele nucleare, a pontificat Fidel Castro.

-Drogurile erodează capitalismul din interior, i-a explicat Ceaușescu lui Jivkov câteva luni mai târziu.

-Îi atacă fundația, a aprobat bulgarul, implicat până peste urechi în trafic de droguri.

Sauerstoff, denumirea germană a oxigenului, a fost numele de cod folosit de DIE pentru traficul internațional de droguri. Ceaușescu s-a îndrăgostit pe loc de el, considerând că nimic nu poate simboliza mai bine esența acestor operații destinate să producă uriașe beneficii cu ioc investiții.

-Ca și oxigenul, drogurile nu trebuie produse, ne-a explicat Ceaușescu frecându-și mâinile. Ele există în stare liberă peste tot în jurul nostru!

În ziua aceea el fusese informat că organele de grăniceri descoperiseră 150 kilograme de cocaină ascunse într-un Mercedes venit din Turcia cu destinația Austria, și a ordonat imediat ca ministrul de Interne să întocmească documente false pentru a atesta că întreaga cantitate de droguri a fost arsă în conformitate cu prevederile acordurilor internaționale la care România aderase.

-Vestul are și el nevoie de oxigen, nu-i așa? ne-a explicat Ceaușescu, făcându-i cu ochiul lui Doicaru, aducătorul veștii. Apoi s-a întors către mine și mi-a spus ca „milioanele de dolari“ obținute prin vânzarea în Occident a celor 150 kilograme de cocaină să fie depuse în contul său personal.

Capitolul 7

ROMÂNIZAREA SERVICIULUI DE SPIONAJ „DIN ROMÂNIA“

În anul 1959, Nikita Hrușcirov a stabilit o așa-zisă diviziune socialistă a muncii de informații potrivit căreia serviciul de spionaj „din România“ (cum Moscova continua să numească DIE) trebuia să folosească aureola de „independență“ a României pentru a realiza două sarcini prioritare: penetrarea informativă a NATO și furtul de tehnologii militare prohibite țărilor socialiste. DIE, condusă atunci de consilieri sovietici și ofițeri conspirați ai PGU, s-a conformat. În următorii zece ani am cunoscut doar rezultatele părții de spionaj tehnologic ale acestei „diviziuni socialiste a muncii“.

În anul 1969, șeful adjunct al rezidenței DIE din Paris, locotenent colonelul Ion Iacobescu, angajat acoperit la UNESCO, a dispărut fără urmă.⁽¹⁸⁾ Moscova a intrat imediat în panică, și atunci am aflat că Iacobescu cunoștea în detaliu o operație mixtă DIE-PGU, soldată cu penetrarea NATO. Această operație fusese atât de secretă încât, deși eram șef adjunct al DIE, nu cunoșteam nimic despre ea. Generalul Doicaru, șeful DIE, și lt. colonel Constantin Murariu, șeful biroului NATO, erau singurii ofițeri din centrala DIE informați despre existența ei. Ceaușescu a intrat în și mai mare panică, temându-se că această operație mixtă DIE-PGU va compromite percepția indusă occidentalilor, creată cu atâta greutate, că ar fi independent de Moscova.

Când s-a primit vestea dispariției lui Iacobescu eram la

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

comanda DIE. Ceaușescu m-a trimis imediat la Paris, să văd ce s-a întâmplat. Abia atunci am aflat că DIE avea doi agenți în cartierul general al NATO din Paris și că aceștia erau considerați de Moscova drept cei mai valoroși agenți ai comunității de spionaj a blocului sovietic. Ambii erau în legătura șefului rezidenței, colonelul Mihai Caraman, care, la rândul lui, era dirijat direct de Moscova. Primul agent, François Rousilhe, un francez din departamentul pentru păstrarea documentelor secrete, îi dăduse lui Caraman, pe film, mii de documente privind planurile operaționale de perspectivă ale NATO până la sfârșitul anilor '80 precum și descrierea tehnică a unora dintre cele mai importante armamente nucleare din dotarea NATO. Aceste documente au fost considerate atât de importante de către mareșalii sovietici încât PGU a hotărât să-l remunereze pe *Taras Bulba* (numele de cod al lui Rousilhe) cu napoleoni de aur trimiși de Moscova lui Caraman înaintea fiecărei întâlniri.(19) Al doilea a fost colonelul turc Nahit Imreh, directorul financiar adjunct al NATO.(20)

La Paris am realizat că Rousilhe și Imreh dispărușeră fără urmă. Câteva nopți la rând am supravegheat, împreună cu Caraman, apartamentele în care locuiau, dar nu am sesizat nici un semn de viață. Apoi am supravegheat, tot fără rezultate, intrările în cartierul general al NATO, folosite de cei doi. O primă informație: Caraman avea un consilier PGU la Paris, colonelul Vladimir Archipov, care lucra acoperit la ambasada sovietică de acolo cu sarcina de a-l dirija pe Caraman în cazurile legate de NATO. Nimeni din DIE, inclusiv șeful ei, nu știa despre asta. În octombrie 1969, s-a produs explozia: trei ofițeri ai rezidenței DIE din Paris au fost expulzați iar presa franceză a început să publice știri despre arestarea a șapte agenți DIE, printre care și cei doi infiltrați în NATO.

Un an mai târziu l-am însoțit pe Ceaușescu în prima sa vizită oficială în SUA, și am asistat la o discuție privată pe care a avut-o cu președintele Richard Nixon. Între ei existau relații relativ cordiale încă din 1967, când Ceaușescu l-a invitat pe Nixon (care atunci nu avea nici o funcție oficială) la București, după o călătorie neoficială a acestuia la Moscova, unde nu fusese

Ion Mihai Pacepa

primit de nici o personalitate sovietică. În 1967, deși Nixon era încă o persoană particulară, el a fost primit la București cu protocolul unui șef de stat și, conform dezvăluirilor făcute de Henry Kissinger în cartea sa *White House Years*, asta l-a legat pentru totdeauna de Ceaușescu. Relațiile dintre cei doi șefi de stat s-au consolidat în anul 1969, când Nixon a făcut un tur al lumii și a inclus Bucureștiul, ca mulțumire pentru atenția acordată de Ceaușescu în 1967. „Pentru prima dată un președinte american a vizitat o țară din Europa de Est“, a explicat Kissinger în cartea sa.

La întâlnirea lui Ceaușescu cu președintele Nixon, desfășurată la Casa Albă în 27 octombrie 1970, Nixon i-a spus liderului comunist român cu franchețea care l-a caracterizat: „Nick, aliindu-te cu rușii ca să ne penetrezi NATO a fost cea mai mare tâmpenie a vieții tale. Am închis ochii, dar să nu te împingă dracul să o repeți“.

Am plecat de la Casa Albă împreună cu Ceaușescu. Fără ezitare, mi-a ordonat să desființez imediat departamentul NATO din DIE. El nu a uitat niciodată avertismentul lui Nixon. De aceea, până la data când am făcut ruptura cu comunismul, DIE nu s-a mai angajat în nici o cooperare cu Moscova împotriva NATO, în ciuda repetatelor proteste ale generalului Saharovski, șeful PGU.

În iulie 1972 colonelul Constantin Dumitrăchescu, șeful rezidenței DIE din Israel, a cerut azil politic în Statele Unite.(21) Asta a venit într-un moment cum nu se putea mai rău pentru Ceaușescu, aflat încă sub presiunea campaniei de presă dezlanțuită în țările membre ale Alianței Atlantice ca urmare a arestării „celor mai importanți agenți ai blocului sovietic din istoria NATO“. Procesele lui Rousilhe și Imreh au stârnit și mai multă vâlvă în Occident, unde s-a aflat cu consternare că documentele NATO furnizate de aceștia lui Caraman, pentru a sprijini „independența“ României față de Moscova, au fost de fapt cerute de KGB și trimise imediat KGB-ului.

Colac peste pupăză, cu doar câteva săptămâni înaintea dispariției lui Dumitrăchescu, a apărut la Paris o carte care descria numeroase alte cazuri de agenți recrutați de DIE - la cererea Moscovei - în rândul armatei franceze, a ministerului de Externe

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

și altor instituții de stat ale Franței, până atunci cel mai apropiat prieten occidental al României. Potrivit cărții, unii dintre acești agenți s-au sinucis când au aflat că, de fapt, nu lucrau pentru România ci pentru URSS; alții au făcut declarații complete organelor DST, care au concluzionat că majoritatea sarcinilor informative primite de la DIE se refereau, de fapt, la probleme care interesau Moscova, nu Bucureștiul.(22)

Ceaușescu avea spume la gură. Un inventar sumar a arătat că Dumitrăchescu, angajat în serviciul de spionaj „din România” de la crearea sa, cunoștea că schema de organizare a DIE era o copie miniaturizată a PGU, că întreaga terminologie operativă a DIE era tradusă din rusește, și că majoritatea cadrelor de bază ale DIE fuseseră pregătite la școala PGU din apropierea Moscovei. În plus Dumitrăchescu, care anterior lucrase în SUA sub acoperire diplomatică, cunoștea și faptul că majoritatea sarcinilor informative ale celor două rezidențe DIE din SUA veneau de fapt tot de la Moscova.

Temându-se că tot mai mulți ofițeri DIE vor cere azil politic în Occident și vor dezvălui rădăcinile sovietice ale spionajului românesc, Ceaușescu a ordonat conducerii DIE să treacă imediat la *românizarea* DIE. Ca fost general și distins cu titlul *doctor honoris causa* de numeroase universități române și străine, Ceaușescu s-a crezut întotdeauna expert atât în probleme militare cât și de cercetare. Ca atare, el a decis să transforme DIE într-un fel de „institut militar de cercetări al comandantului suprem”.

Întreaga terminologie organizatorică a DIE a fost schimbată peste noapte: unitățile ei coordonatoare au fost numite *divizii*; direcțiile din subordinea diviziilor, precum și unitățile independente au primit numele de *brigăzi*; rezidențele au devenit *lectorate*; iar rezidenții - *lectori*. Apoi Ceaușescu a ordonat să se schimbe ordinea numerotării acestor unități pentru a face ca schema DIE să fie și mai diferită de cea a PGU. Primul directorat, care desfășura activitate împotriva „dușmanului principal” (SUA), de exemplu, a devenit Divizia a II-a și a fost amestecată cu alte unități geografice, fiind acum compusă din Brigăzile D (continentul american), C (Asia) și K (Africa și Israel). Cel de al

Ion Mihai Pacepa

doilea directorat își desfășura activitatea împotriva țărilor Europei occidentale și a devenit acum Divizia I, compusă din Brigăzile G (țări de limbă germană) și B (restul Europei). Divizia a III-a constituia poliția politică externă a dictatorului, formată din Brigăzile E (Emigrație), N (contrainformații în rândul personalului la post în străinătate), M (Tehnică Operativă și ascultări secrete în exterior) și Centrul de Transmisiuni Cifrate ale RSR. În plus, DIE avea cinci Brigăzi independente: SD (spionaj tehnologic); U (operații sub steag străin); ZI (verificarea și valorificarea informațiilor); VH (finanțe și administrație); și PG (personal). În sfârșit, DIE avea o unitate centrală pentru furt de valută occidentală (Sectorul OV) și un Corp de Inspecție subordonat nemijlocit conducerii DIE. Alte două unități ale DIE erau atât de secrete încât nu figurau în structura sa generală: Sectorul VS (interceptarea telefoanelor și a corespondenței ofițerilor DIE) și Unitatea Militară 0920/A (activitate CI contra URSS și celelalte țări socialiste).

În același timp, Ceaușescu a ordonat „măsuri draconice” pentru „secretizarea absolută” a „noului” serviciu de spionaj „român”, menite să-l protejeze împotriva „trădării” propriilor cadre. Până în anul 1972, majoritatea ofițerilor DIE lucrau într-un singur sediu. Spre a reduce numărul ofițerilor care se cunoșteau între ei, Ceaușescu a ordonat ca fiecare unitate independentă a DIE să fie acum cazată într-un sediu separat, a cărui adresă să fie cunoscută doar de personalul din acel sediu și de conducerea DIE. Pentru aceasta, Ceaușescu a trecut în proprietatea DIE un număr de zece grupuri de clădiri enorme (două dintre ele erau complexe a două foste primării de sector din București), și le-a dat destinația de sedii pentru diferitele sale divizii și brigăzi independente.

În vederea unei și mai depline secretizări, Ceaușescu a autorizat DIE să preia sub control Institutul de Conjunctură Economică Internațională și să-l folosească drept acoperire pentru sediile și cadrele sale. El a mărit schema acestui institut de la 160 la 2160 de posturi, pentru a putea include în el pe cei aproximativ 2000 de ofițeri DIE din aparatul central, care nu erau *legendați* în cadrul MAE, MCE sau altor ministere de acoperire. Apoi

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Ceașescu a ordonat ca sediile DIE să aibă firme care să ateste că erau diferite filiale ale Institutului de Conjunctură.

-Asta va intra în istoria spionajului ca o metodă pur românească, s-a infatuat dictatorul.

El a aprobat, de asemenea, ca ofițerii DIE să fie dotați cu legitimații și adeverințe false atestând că erau salariați ai Institutului de Conjunctură; ele erau folosite pentru spațiul locativ, școala copiilor, cumpărare de articole în rate etc. Ideea a venit de la șeful acestui institut, academicianul Gheorghe Dolgu, colonel „deplin conspirat” al DIE. Generalul Gheorghe Marcu, șeful Diviziei a II-a, a devenit director adjunct al institutului, iar alți 30 de ofițeri DIE au fost numiți șefi ai diferitelor sale compartimente.

Copiind o metodă a PGU, considerată de DIE prea „extremistă” spre a fi preluată, Ceașescu a ordonat ca ofițerii de informații să nu mai cunoască identitatea reală a colegilor lor. Ca atare, el a decretat că: datele de identificare reale (nume, adresă, etc) ale ofițerilor DIE au caracter „Strict Secret”; și că toate cadrele DIE trebuie să primească identități conspirative atestate cu acte contrafăcute (legitimații MAI și DIE, carnete de partid și de sindicat, buletine de identitate, permise de conducere auto, etc) pe care să le folosească atât la locul de muncă cât și în relațiile lor profesionale cu Securitatea și alte instituții. Aceste identități conspirative, singurele utilizabile în interiorul sediilor DIE, erau ușor de schimbat în caz de deconspirare și nu necesitau sacrificarea ofițerului. Numele meu, de exemplu, a fost Mihai Podeanu, și Podeanu am rămas până am obținut azil politic în SUA. Cu foarte puține excepții, legitimațiile militare și de acces în sedii ale celor aproape 3000 de cadre ale DIE au fost semnate de „Podeanu”.

În sfârșit, Ceașescu a secretizat și mai mult munca cu ofițerii deplin conspirați. Ca și structura DIE, metoda ofițerilor „deplin conspirați” venea tot de la Moscova, dar Ceașescu nici măcar nu s-a gândit să renunțe la ea deoarece spera că militarizarea secretă a ministerului de Externe și a sistemului de comerț exterior le va disciplina activitatea și va preveni noi „dezertări la inamic”. În comunism, ne-a spus Ceașescu,

Ion Mihai Pacepa

„spionaju’ și diplomația trebe să fie într-o singură mână“, dar acest lucru trebuia ținut atât de secret încât „nici chiar cealaltă mână“ să nu știe ce se întâmplă.

-Maximum cinci pot cunoaște un deplin conspirat, a decretat el, numărând pe degetele sale boante. Doicaru’, Pacepa, directoru’ dă cadre (fratele lui Ceaușescu), secretaru’ dă partid și ofițeru’ lui dă legătură.

Ceaușescu și-a asumat meritul de a îmbogăți această metodă cu o nouă categorie: „referent deplin conspirat“. La indicația sa, DIE a primit 250 (cifra majorată curând la 500) de posturi civile pentru a încadra în DIE salariați din MAE și alte instituții implicate în relații externe care, din diferite motive, nu îndeplineau condițiile pentru a deveni ofițer de securitate (origine socială, rude în străinătate, etc). Asta va intra în istorie ca o altă metodă pur românească, ne-a spus Ceaușescu. El a aprobat, de asemenea, ca DIE să plătească salarii strict secrete acestei noi categorii de cadre. Ca de obicei, el a elaborat teoria care să-i justifice hotărârea.

-Dacă-i plătim, a explicat Ceaușescu, îi obligăm să considere colaborarea cu DIE drept o sarcină profesională. Dacă-i plătim în secret, a adăugat el, îi obligăm și să-și țină gura.

La vremea aceea aveam deja multe dubii în legătură cu Ceaușescu și ilustra lui soție. Spre rușinea mea trebuie să recunosc însă că atunci am fost și eu convins că Ceaușescu a *desovietizat* și *românizat* DIE. Numai după alți 20 de ani, când am devenit familiar cu intimitățile conceptului de spionaj occidental, am realizat absurditatea gândirii lui Ceaușescu, și a mea, din acei ani îndepărtați.

Capitolul 8

ANTICONSTITUȚIONALITATEA SPIONAJULUI ROMÂNESC

Ziua de 15 martie 1973, când a fost destituit ministrul de Interne al României, Ion Stănescu, a constituit un moment crucial pentru conducerea DIE. În aceea zi, generalul Teodor Sârbu, șeful Brigăzii SD (spionaj industrial) al DIE, nota în agenda sa de lucru:

„În urma încălc. hot. de PG,
a unor acțiuni provocatoare, Com.
Executiv a hot. exclud. din Comit Executiv
și nu mai e ministru“..

Ce se întâmplase de fapt? Medicul personal al lui Ceaușescu, Abraham Schechter, a fost găsit mort pe trotuarul din fața blocului unde locuia. Concluziile preliminare ale Miliției au fost că Schechter s-a aruncat pe fereastra apartamentului său. Ceaușescu a suspectat însă că medicul său personal a fost omorât de Moscova. Ceaușescu a fost convins că KGB aflase, prin unul din agenții săi din Securitate, despre intenția lui Schechter de a trimite la *Radio Europa Liberă* o scrisoare conținând atât concluzia sa că Dej ar fi fost iradiat de Moscova cât și descrierea detaliată a dispozitivului de iradiere („Radu“) pe care Securitatea l-a primit de la KGB.

-Masaryk, a șoptit Ceaușescu când ministrul de Interne i-a raportat despre moartea doctorului.

Ion Mihai Pacepa

Ceașescu s-a referit la Jan Masaryk, ministru de Externe al Cehoslovaciei atât în guvernul din exil cât și în cel de coaliție constituit după război. În februarie 1948 Masaryk a refuzat cererea Moscovei de a demisiona, și câteva săptămâni mai târziu el a „căzut” de la fereastra biroului său din Praga.(23)

La scurt timp după ce Dr. Schechter a murit, a început să circule însă zvonul că acesta s-ar fi sinucis din cauza șicanelor Securității. Zvonul avea o bază reală. După cum am relatat într-un capitol anterior (volumul II din *Cartea neagră a Securității*), în 1970 Ceașescu a dat ordin ministrului de Interne ca dr. Schechter „să aibă microfoane și-n pantofi” și să fie filat „zi și noapte”. Ulterior, Ceașescu a ordonat, de asemenea, ca Direcția a VIII-a (Cercetări Penale) să-l interogheze pe Schechter asupra rudelor sale din străinătate, și să-l determine să renunțe la cererea sa de viză pentru o călătorie turistică în Occident.

De teamă că aceste ordine vor ieși acum la iveală, Ceașescu s-a grăbit să găsească un țap ispășitor.

„S-au strâns date și dosare
despre Schechter și de aceea s-a omorât.
Totul se făcea pt. ca el să aibă manifestări
dușmănoase. Aceasta se făcea prin
agenții securit., prin acțiuni provocatoare
și criminale,”

a scris generalul Sârbu în agenda sa în aceeași memorabilă zi de 15 Martie 1973.

„La Dir. 8-a plenară din 1967
nu s-a aplicat și activit. a fost
și mai dușmănoasă, împotriva conducerii Partidului.”(24)

Cu Ion Stănescu am fost în relații relativ apropiate și am discutat multe lucruri extrem de delicate, în timp ce transpiram în sauna DIE, unde ambii știam că nu erau microfoane. De la el am aflat că principala acuzație pe care i-a adus-o Ceașescu a fost aceea că Stănescu a tolerat ca Securitatea să desfășoare „unele” activități anti-constituționale.

-Nu numai unele, tovarășe Comandant Suprem, i-a replicat Stănescu. Aproape tot ce face Securitatea vine, într-un fel sau

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

altul, în conflict cu Constituția, și Dvs. știți asta mai bine decât mine.

Îndrăzneala lui Stănescu l-a costat capul. O oră mai târziu, el era exclus din Comitetul Politic sub acuzația că a vrut să scoată Securitatea de sub controlul partidului și al Constituției. Imediat, Ceaușescu a pus armata în stare de alarmă și a convocat membrii Biroului Executiv al Ministerului de Interne.

Era aproape zece seara, când am ajuns la sala de ședință a Comitetului Politic Executiv, unde am văzut că ofițerii de securitate din paza lui Ceaușescu fuseseră înlocuiți cu ofițeri MFA.

-Au venit bandiții dă la Interne, l-a anunțat generalul Ion Ioniță pe Constantin Manea, șeful de cabinet al lui Ceaușescu. Ioniță, pe atunci ministrul Apărării, preluase controlul sediului CC al PCR.

A urmat o scurtă ședință în care Ceaușescu - însoțit de câțiva membri ai Comitetului Politic Executiv printre care Emil Bobu și Ion Dincă - ne-a anunțat destituirea lui Stănescu. Potrivit rechizitoriului improvizat al lui Ceaușescu, din acea noapte, ministrul de Interne a folosit organele de securitate spre a urmări conducerea partidului. El l-a acuzat pe Stănescu că a mers atât de departe „încât a recrutat până și pă doctoru' meu personal“ pentru a afla date „despre sănătatea Președintelui României“ și a le vinde apoi unei puteri străine.

-Ori r-respectați C-Constituția și H-otărârile dă PG-partid, ne-a amenințat el bătând sacadat cu palma în masă, ori vă d-duceți după S-Stănescu!

În orice stat polițist, atât structura cât și sarcinile organelor de represiune vin în contradicție antagonică cu Constituția. Cu toata parada de legalitate a lui Ceaușescu, România lui nu a făcut excepție. La articolul 33, de exemplu, Constituția RSR stipula: „Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat“.(25) Asta punea dintr-o dată în afara legii cea mai mare unitate a Securității, Direcția Generală de Tehnică Operativă (DGTO), care avea, printre altele, sarcina de a intercepta în secret toate convorbirile telefonice cu străinătatea și de a cenzura întreaga corespondență poștală internațională.(26)

Ion Mihai Pacepa

Articolul 17 din Constituție era tot atât de grăitor: „Cetățenii Republicii Socialiste România, indiferent de naționalitate, rasă, sex sau religie se bucură de drepturi egale în domeniile economic, politic, juridic și social, precum și în viața culturală. Statul garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor. Nu este îngăduită nici o îngrădire a acestor drepturi și nici o deosebire în exercitarea lor din cauza naționalității, rasei, sexului sau religiei. Orice încercare de a recurge la asemenea restricții, de a face propagandă naționalist-șovină sau de a instiga la ură de rasă sunt interzise”. (27) Cu alte cuvinte, Direcția I-a a Securității, care supraveghea informativ minoritățile conlocuitoare și cultele religioase, era, de asemenea, ilegală. Ceaușescu era, bineînțeles, perfect informat despre acest antagonism. De fapt, el ordonase ca minoritățile naționale să fie permanent supravegheate operativ-informativ. Tot el ordonase ca Securitatea să-i prezinte buletine periodice privind starea de spirit din rândul minorităților, și știa că aceste buletine se bazau în principal pe datele informative și tehnico-operative obținute de Direcția I-a și DGTO. Mai mult, el însărcinase un adjunct al ministrului de Interne, generalul Constantin Stoica, să coordoneze activitatea organelor centrale și locale ale Securității, pentru supravegherea operativă a minorităților maghiare și bulgare. Iar primul adjunct al ministrului, generalul Grigore Răduică, trebuia să-i prezinte lunar lui Ceaușescu prototipurile noilor echipamente pentru ascultări și fotografieri secrete create de institutul de cercetări TO și de unitatea de producție a DGTO.

Totul a fost în regulă atât timp cât antagonismul dintre Securitate și Constituție a putut fi păstrat în secret. Drama a început când acest antagonism a amenințat să devină public.

-Azi a căzut capul lui Stănescu, mi-a șoptit Doicaru, pe când ne întorceam de la ședința în care Ceaușescu și-a concediat ministrul de Interne. Măine poate fi rândul nostru.

Doicaru a avut dreptate. Majoritatea activităților DIE erau, de asemenea, în flagrantă contradicție cu Constituția. Articolul 14, de exemplu, stipula: „Relațiile externe ale Republicii Socialiste România se bazează pe principiile respectării suveranității și independenței naționale, a egalității în

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

drepturi și avantajului reciproc, a neamestecului în treburile interne".(28) Activitatea DIE constituia însă un amestec direct, și uneori brutal, în treburile interne ale țărilor unde își desfășura activitatea. Cum putea fi privită altfel finanțarea secretă de către DIE a partidelor comuniste din Spania, Italia, Grecia, sau Israel? Ori sprijinirea, cu informații și pașapoarte occidentale false, a acțiunilor teroriste pe care Yasser Arafat și Mohamar Gadafi le-au organizat în Republica Federală a Germaniei, Israel, Austria și Italia? Sau crearea de agenți de influență în guvernele și partidele politice din țările occidentale? Ori dezinformarea acestora asupra adevăratelor intenții ale lui Ceaușescu?

Alte operații ale DIE constituiau încălcarea flagrantă a suveranității și integrității teritoriale a țărilor cu care aceeași Constituție proclama că România promovează relații bazate pe „principiul respectului pentru suveranitate și independență națională și neamestec în problemele interne”.(29) Ce altceva erau acțiunile Grupului Z, cu atribuții să comită asasinat pe teritoriul țărilor vestice, sau să-i răpească din Occident pe cetățenii acestora, ostili lui Ceaușescu? La toate astea se adăuga și faptul că DIE era un fel de DGTO, activitatea din ambasadele, agențiile comerciale și celelalte forme de reprezentare oficială ale României din Occident. Fiecare rezidență externă a DIE avea microfoane instalate secret în birourile și locuințele personalului român din acea țară, începând cu ambasadorul. În același timp, ele interceptau convorbirile telefonice ale diplomaților și altor salariați români din străinătate, și le cenzurau scrisorile.

Articolul 32 din Constituție stipula: „Domiciliul este inviolabil. Nimeni nu poate pătrunde în locuința unei persoane fără învoirea acesteia, decât în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege”.(30) În realitate, ofițerii DIE din exterior executau regulat percheziții secrete în birourile și locuințele personalului român din străinătate. Până și conținutul curierului diplomatic al ambasadorului era controlat în secret de DIE. Cu alte cuvinte, activitatea DIE era tot atât de anti-constituțională ca și cea a organelor de securitate internă.

Dar era și problema valutei. Potrivit legilor din acea vreme, numai Banca Națională a României și Banca Română de

Ion Mihai Pacepa

Comerț Exterior (BRCE) aveau dreptul de a păstra și manipula valută și lei valută. În realitate însă, DIE era un fel de filială nelegalizată a BRCE. Cu excepția salariilor în lei ale cadrelor sale, majoritatea cheltuielilor DIE se făceau în valută. Ca să nu mai vorbesc de conturile speciale ale lui Ceaușescu, administrate în totalitate de DIE, care conțineau mai multă valută în cash decât toate seifurile Băncii Naționale și ale BRCE luate împreună. Toate acestea au contravenit legilor timpului, și au dat multe nopți de insomnie finanștilor din DIE.

Cele întâmplate cu Stănescu au fost un duș rece pentru Doicaru și subsemnatul, și ne-au determinat să luăm măsuri de apărare. Ambii eram în relații apropiate cu Gheorghe Oprea, vicepremier și consilier al lui Ceaușescu, și am hotărât să-l folosim pentru a-l convinge pe Ceaușescu să semneze un decret nepublicabil destinat să legalizeze toate activitățile DIE aflate până acum în conflict cu Constituția. Timp de câteva săptămâni l-am „pregătit” pe Oprea, l-am introdus „pe barba noastră” în câteva sedii ale DIE. El a fost impresionat de automatizarea procesului informațional, de sofisticarea aparaturii de cifru și telecomunicații cu străinătatea, precum și de nivelul miniaturizării tehnicii noastre de spionaj. Iar faptul că era singurul „civil” care pusese vreodată piciorul în DIE și că acceptase să păstreze aceste vizite în secret față de Ceaușescu a creat o tacită stare de complicitate între noi.

Oprea a fost de acord să ne ajute, dar ne-a sugerat să nu atacăm problema constituționalității frontal, deoarece s-ar putea ca Ceaușescu să nu accepte ideea de a semna un decret care să contravină Constituției. În schimb, Oprea s-a oferit să-l convingă pe Ceaușescu să semneze un decret prin care să se „secretizeze” și mai mult activitatea DIE, secretizare propovăduită acum de Ceaușescu în fiecare zi.

-Odată ce ați primit aprobarea de principiu, ne-a spus Oprea, trebuie să creați momente favorabile când să-l convingeți să vă aprobe introducerea în decret a unor prevederi individuale, ca, de exemplu, salarizarea sau fondurile în valută, și să le legați de secretizare. Apoi trebuie să găsiți o formulare care, fără a se referi la Constituție, să fie acoperitoare. Și cu asta basta, ne-a

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

spus Oprea. Odată ce aceste probleme sunt aprobate printr-un decret semnat de „Tovarășu”⁴⁴ sunteți legali.

Am fost de acord cu sugestia lui Oprea și, împreună cu el, ne-am apucat de treabă.

-Băieții lor pot face minuni, tovarășe Ceaușescu, a început Oprea atacul, făcând un semn către Doicaru și mine. Am discutat problema asta cu ei două săptămâni întregi, am auzit ce știu, am văzut ce relații au în străinătate, și sunt sigur ca nu mă înșel.

Oprea i-a întins lui Ceaușescu planul făcut împreună pentru fabricarea în România a unui avion de bombardament și transport militar care să poată ateriza pe piste de iarbă sau chiar nisip. Aceste avioane, a căror producție secretă urma să se bazeze pe tehnologii furate de la firma germană Foker, urmau să fie vândute pe valută forte Libiei, Siriei și Irakului.

-Cred însă că pentru asta băieții au nevoie de puțin sprijin de la Dvs.

-Dă-i drumu Oprea, n-o ține-n gură. Zâmbetul de pe fața lui Ceaușescu era încurajator.

-Dacă un singur cuvânt din planul ăsta de măsuri va transpira, putem avea scandal internațional, a început Oprea.

-Să nu transpire! Ochii de viezure ai lui Ceaușescu s-au mutat rapid de la Doicaru la mine și înapoi. Ce, nu vă puteți ține gura?

-Nu e vorba de ei, tovarășe Ceaușescu, a spus Oprea, ci de locul și rolul lor în Ministerul de Interne. Apoi a explicat. Consiliul de conducere al MAI, din care făceau parte șefi ai organelor de Securitate internă, ai Miliției, Trupelor de Securitate, pompierilor și grănicerilor, avea obligația legală să analizeze periodic fiecare unitate a MAI. DIE era una dintre ele și, oricât de conspirat ar vorbi „băieții” despre munca lor, asemenea analize vor duce la deconspirări care, ținând seama de sarcinile actuale ale DIE, pot avea grave implicații internaționale.

-Ce-ar fi dacă lumea ar începe să discute despre planul ăsta, care e mai secret decât orice alt document secret pe care l-am ținut vreodată în mână?

-Să nu vorbească! a spus Ceaușescu sec, iscodindu-ne din nou cu ochii lui de viezure. Ce, aveți limbariță?

Ion Mihai Pacepa

Oprea era însă bine documentat.

-Sau ce-ar fi dacă lumea ar începe să vorbească despre modul cum șperțuim miniștrii și parlamentarii din Vest?

-Asta-i c-crimă, a izbucnit Ceaușescu. Bâlbâiala îi trăda enervarea. Șperțuirea înalților demnitari occidentali era arma favorită a lui Ceaușescu, care aproba personal fiecare sumă de bani folosită pentru dare de mită. M-mai bine-și taie l-limba!

-Băieții știu să-și țină gura, tovarășe Ceaușescu, m-am convins de asta. Sunt însă o groază de chibiți din afara DIE care stau toată ziua cu nasu-n dosarele lor. Direcția financiară a MAI, de exemplu, are drept de control asupra tuturor cheltuielilor operative ale DIE, deci și asupra șperțurilor date fratelui Șahului Iranului sau fratelui președintelui Assad (31) - a aruncat Oprea, care fusese introdus de Ceaușescu în ambele cazuri. La rândul lor, direcția de cadre și Comitetul de Partid al MAI, care trebuie să avizeze promovările ofițerilor din DIE, cer ca propunerile ce li se prezintă să se bazeze pe „fapte concrete” din activitatea acestor ofițeri: ce recrutări de străini au făcut; ce acțiuni lucrează; ce rezultate au obținut. Până și Casa de Cultură a MAI are drept de control în DIE.

-Ăsta nu-i spionaj modern tovarășe Ceaușescu! Asta-i preistorie moștenită de la Dej, a conchis Oprea patetic. În România modernă pe care o făuriți, DIE a devenit instrumentul de bază prin care Partidul realizează sarcinile cele mai dificile ale politicii sale externe. Protejând secretele DIE, protejăm Partidul și vă protejăm pe Dvs!

Două ore mai târziu, plecam de la Ceaușescu cu ordinul de a pregăti un proiect de decret nepublicabil, scris de mână, care să „secretizeze în mod absolut” activitățile DIE. Dacă această idee ar fi venit de la noi, Ceaușescu ne-ar fi ținut probabil un discurs despre conducerea colectivă și controlul de partid, și ne-ar fi trimis la plimbare. Oprea, care era însă expert în manevrarea dictatorului, avea o tehnică infailibilă, cu ajutorul căreia îl determina pe Ceaușescu să facă cu propria lui gură propunerea pe care Oprea o vroia. Acum urma ca Doicaru și cu mine să obținem în mod treptat acordul lui Ceaușescu de a aborda în decret toate problemele care contraveneau Constituției și se cereau, deci,

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

legalizate.

Sunt greu de imaginat relațiile de complicitate care se stabilesc între președintele unei țări și șefii serviciului său de spionaj, mai ales în condițiile comunismului, unde spionajul este un fel de fată la toate. Ei discută, de obicei zilnic, cele mai delicate aspecte ale politicii externe secrete, de la recrutarea, șantajarea sau mituirea unor înalți demnitari străini, până la „neutralizarea“ celor care le pun bețe în roate peste hotare. Multe din aceste aspecte sunt păstrate în secret chiar și față de primul ministru. Este și mai greu de imaginat ce relații extrem de apropiate se crează între ei, mai ales atunci când șeful și primul adjunct al serviciului de spionaj sunt, cum au fost Doicaru și subsemnatul, și consilieri personali ai dictatorului, și este practic de neimaginat natura acestor relații în condițiile când acești doi consilieri sunt puși în poziția, lui Doicaru și a subsemnatului, de a sufla zilnic în urechile dictatorului datele obținute prin microfoanele instalate secret în birourile secretarilor CC al PCR, ale membrilor guvernului, precum și în locuințele unor membri ai propriei sale familii. De aceea am reușit să-l influențăm pe Ceaușescu să ne ordone tot ceea ce vroiam să introducem în decret.

La 26 mai 1973, Ceaușescu a fost primit de Papa Pius al VI-lea. Vizita s-a datorat în mare măsură acțiunilor de influență întreprinse de DIE cu ajutorul unui ofițer ilegal documentat ca preot catolic și apoi infiltrat în aparatul Vaticanului. Câteva zile după ce Ceaușescu s-a reîntors la București, am avut o întâlnire secretă cu ministrul de Externe al Vaticanului, cardinalul Cassarolli, pentru a discuta posibilitatea ca Sfântul Scaun să dea României un împrumut fără dobândă de 200 milioane de dolari, pe termen de 20 de ani, în schimbul acordului român pentru redeschiderea Nunțiaturii Papale la București. Ceaușescu a fost atât de mulțumit de ceea ce i-am raportat, încât am reușit să-i obțin aprobarea pentru a include în decretul de „secretizare“ o prevedere de legalizare tacită a uneia dintre contradicțiile majore cu Constituția: sarcina dată de Ceaușescu de a prelua sub controlul DIE bisericile emigrației române din Occident și instalarea în fruntea lor a unor preoți, ofițeri deplin conspirați sau

Ion Mihai Pacepa

colaboratori ai DIE.

Cu ocazia vizitei sale în RFG, din iunie 1973, DIE a aranjat ca Ceaușescu să primească: un avion pentru Elena; o limuzină blindată Mercedes pentru el; un autoturism AUDI pentru Nicu; și un autobuz-birou echipat cu mijloace moderne de telecomunicații care să fie folosit în vizitele lui Ceaușescu din județele țării. Era un alt moment favorabil pentru a ne „legaliza” alte activități aflate în conflict cu Constituția. Ceaușescu ne-a aprobat să facem o referință în decret la operațiile pentru influențarea și dezinformarea Occidentului. Și așa, rând pe rând, l-am convins pe Ceaușescu să ne ordone tot ceea ce voiam să rezolvăm. Urma ca acum să redactăm un decret în care să dăm acestor „indicații” primite de la Ceaușescu formulări care să acopere legal activitățile DIE ce veneau în contradicție cu Constituția, fără a face nici o referire la prevederile Constituției încălcate de DIE.

Capitolul 9

DECRETUL 363/1973

Decretul care a „legalizat“ DIE împotriva Constituției a fost semnat de Ceaușescu în dimineața zilei de 23 iunie 1973. În aceea zi, generalul Teodor Sârbu consemna în agenda sa:

„Sedință la tov. ministru Doicaru. Decret privind organizarea și funcționarea D.I.E. 363/23.06.73.

1. DIE—se org. și funcționează în M.I.

2. DIE—subord. nemijlocit minist. de interne“.

Asta e tot ceea ce generalul a scris în legătură cu acel document de importanță vitală pentru serviciul de spionaj al României comuniste. Asta a fost, de fapt, esența a ceea ce generalul Doicaru a spus despre decret, în acea memorabilă ședință convocată la doar câteva ore după semnarea lui de către Ceaușescu. Și asta a fost, în fond, tot ceea ce Ceaușescu vroia ca ofițerii DIE să știe în legătură cu conținutul lui. Decretul nr. 363 din 23 iunie 1973 venea în flagrantă contradicție cu Constituția R.S.R., cu Statutul P.C.R., cu legile care reglementau activitatea și salarizarea personalului militar cât și cu numeroase alte acte normative privind relațiile externe ale țării și, ca atare, prevederile lui trebuiau păstrate în cel mai deplin secret.

Îmi aduc aminte de ziua când Ceaușescu a semnat acel decret, ca și cum ar fi fost ieri. Ca de obicei, venisem la birou la 6 dimineața, pentru a citi telegramele sosite peste noapte de la rezidențe și scrisorile operative din exterior lăsate în plicuri sigilate de șefii unităților coordonate de mine. Ceasul de pe birou

Ion Mihai Pacepa

arăta câteva minute după ora 9, când a sunat telefonul special cu număr din trei cifre cu care erau dotați membrii Comitetului Executiv, secretarii CC al PCR, miniștrii și adjuncții lor.(32)

-Tovaru' vă invită la dânsu-mpreună cu tov. Doicaru!

Vocea melodioasă de la telefon era a lui Costică Manea, șeful de cabinet al lui Ceaușescu. Aici e senin și soare, a adăugat Manea conspirativ, informându-ne astfel că Ceaușescu era bine dispus.

Doicaru mă aștepta în capul scării. Decuseară el îi raportase lui Ceaușescu că am terminat decretul.

-Scris de mâină, așa cum ați ordonat, tovarășe comandant suprem!

Ceaușescu i-a promis că ne va chema acum, dimineață, și s-a ținut de cuvânt.

-O să-l semneze? m-a întrebat Doicaru, numai ca să zică ceva. Și el era încordat ca un arc. Discutasem deja fiecare prevedere din decret cu Ceaușescu, dar îi cunoșteam prea bine toanele și știam că se putea enerva din nimic.

-E totul așa cum am discutat? ne-a întrebat Ceaușescu, după ce mi-am terminat expunerea, repetată de zeci de ori în gând.

-Cuvânt cu cuvânt, a răspuns Doicaru, îngroșându-și vocea de bariton, ca să sune mai convingător.

Timp de câteva minute Ceaușescu a răsfoit paginile decretului, înainte și înapoi. Noi ședeam înlemniți pe marginea scaunelor din fața biroului său, sperând că nimeni n-o să-l sune la telefon ca să-l anunțe despre vreo explozie la vreo uzină sau să-i dea o altă veste care să-i schimbe buna dispoziție.

-Ați pus tot ce-am vorbit dăspre secretizare?

-Totul, tovarășe Comandant Suprem! a tunat Doicaru.

-Și despre noul sistem dă salarizare?

-Exact așa cum l-ați ordonat, a răspuns Doicaru, cu voce și mai îngroșată.

-Dar valuta?

-Așa cum ne-ați indicat.

-A-ați pus și tot ce-am vorbit despre controlul dă partid, a întrebat din nou Ceaușescu, răsfoind în continuare proiectul de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

decret.

-Tot, tovarășe Comandant Suprem - a confirmat Doicaru.

-Deci, acum aveți tot ce vă trebe!

-Numai dacă-l semnați, a îndrăznit Doicaru, cu cel mai dulce falset pe care i l-am auzit vreodată.

Ceaușescu a pus pe birou decretul deschis la ultima pagină, și l-a bătut de câteva ori cu palma lui lată ca să-l țină deschis.

-Cine are copie după el?

-Copie? a întrebat Doicaru, prefăcându-se stupefiat. I-am simțit vârful piciorului făcându-mi semn pe sub masă. Am răspuns în același fel. Eram și eu convins, acum, că Ceaușescu va semna. Nici Dumnezeu n-o să vadă decretul ăsta, tovarășe Comandant Suprem!

-Nu știam că ești religios! Ceaușescu ne-a făcut cu ochiul, în timp ce degetul lui bont apăsa butonul soneriei de pe masa cu telefoane din stânga sa. Stilou dă decrete, a ordonat el, când Manea a apărut în pragul ușii.

Câteva minute mai târziu, Ceaușescu a semnat decretul cu stiloul lui Mont Blanc, gros cât un cârnat, după care l-a sunat din nou pe Manea.

-Dă-mi un număr dă decret!

-363, a răspuns prompt Manea, care fusese pregătit de noi.

-Scrie doar DIE în registru' în dreptu' lui, i-a mai ordonat Ceaușescu.

Apoi s-a întors către noi, sfredelindu-ne cu ochii lui de viezure, că și cum ar fi vrut să vadă ce este în capul nostru.

-Sper că acum o să vă treacă prostiile alea cu Constituția!

Mi-am simțit dintr-o dată cămașa udă pe spate. N-am putut să-mi văd fața, dar cea a lui Doicaru era roșie ca racul. Să-i fi spus ceva Oprea? Sau fratele lui Ceaușescu, care era directorul de cadre al DIE, și a lucrat cu noi la decret?

-N-am încă microfoane în birourile voastre, ne-a spus Ceaușescu, făcându-ne cu ochiul, ca și cum ne-ar fi intuit gândurile. Dar nici nu-s făcute în c-ceașcă!

Apoi s-a ridicat în picioare, semnalând că a terminat cu noi.

Ion Mihai Pacepa

-Primu' decret dă spionaj din lume, ne-a spus, dându-ne înapoi mapa care conținea decretul semnat și anexele sale. Să-l păstrați în buncăru' DIE! Ne-a întins, pe rând, câte trei degete în semn de felicitare. Acu' să vă văd la treabă!

De la Ceaușescu am plecat direct la clubul conducerii DIE, conspirat ca o anexă a sediului Brigăzii LM (Tehnica Operativă).(33)

-Gheață, i-a ordonat Doicaru subofițerului de pază, înlemnit în poziție de drepti. Și spune-i lui Neamțu să vină aici cu Pavelescu, Măgureanu, Udriște, Bărbulescu și Manea, a adăugat Doicaru, scoțând o sticlă de whisky din dulapul său personal.

„Neamțu“ era generalul Vasile Goga, șeful Brigăzii LM, și își avea biroul într-o clădire alăturată. Celelalte nume conspirative erau, în ordine, ale generalilor Gheorghe Marcu, Gheorghe Toader, Teodor Sârbu, Gheorghe Bolănu și Gheorghe Manea.

-Să vină și Călin și Dobrescu, a adăugat Doicaru.

„Călin“ era șeful direcției de cadre a DIE, generalul Nicolae Ceaușescu (fratele mai mare al tiranului), iar „Dobrescu“ era generalul Mihai Caraman, șeful Brigăzii N (Contrainformații Externe).

-Nimeni nu ne mai poate mușca acum de cur, a proclamat Doicaru solemn, ciocnind paharele celor opt generali care, cu toate că lucrau în sedii diferite, împrăștiate în toate colțurile Bucureștiului, au apărut ca din pământ. Toți erau pe recepție, așteptând vestea cea mare. Fiecare și-a adus contribuția la redactarea decretului, și fiecare a izbucnit în aplauze când Doicaru le-a arătat semnătura lui Ceaușescu pe ultima lui pagină. A fost o euforie generală, stropită din belșug cu whisky. Ne-am dezintoxicat în saună, ne-am răcorit în bazinul de înot, și am comandat ciorbă de burtă și fripturi, de la Gospodăria de Partid.

După masă ne-am reîntors la sediul central din strada Batiștei, unde Doicaru a informat în mod formal Consiliul de Conducere al DIE despre acel epocal eveniment.

-Decretul e *Strict Secret de Importanță Deosebită* și oricine va sufla o vorbă despre el în afara DIE va fi deferit Curții Marțiale, a încheiat Doicaru. Țasta e ordinul Comandantului

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Suprem!

Acesta a fost cu adevărat ordinul lui Ceaușescu, și a fost respectat cu strictețe. Singurul din afara DIE care a cunoscut conținutul integral al Decretului 363 a fost ministrul de Interne. O parte a membrilor guvernului îi știau doar numărul și câteva prevederi care vizau relațiile lor cu DIE, dar nici unul dintre ei nu a văzut vreodată acel decret. Nici măcar prim-miniștrii.

În anul 1975, de exemplu, Doicaru s-a dus la primul ministru Manea Mănescu, cu proiectul unei Hotărâri a Consiliului de Miniștri pentru reglementarea curierului diplomatic. Potrivit expunerii de motive, acel proiect de HCM se baza pe Decretul 363.

-Ca să-l semnez trebuie să văd decretul, a condiționat Mănescu.

Doicaru, care îi detesta îngâmfarea și vroia să-i plătească niste polițe vechi, i-a sugerat să-i ceară aprobarea lui Ceaușescu. Eram împreună cu Doicaru în biroul lui Mănescu, și l-am auzit pe Ceaușescu țipând ca apucat prin telefonul Scurt:

-C-Cât îți dă CIA pentru asta?

De ce această grijă excesivă de a păstra secretul asupra conținutului Decretului 363? În primul rând, pentru că Decretul a consfințit faptul că DIE era un instrument personal al lui Ceaușescu, și că activitatea DIE venea în flagrantă contradicție cu Constituția și politica oficială a României. Sarcina din Decret, privind organizarea de operații informativ-operative pentru influențarea politică a guvernelor occidentale, de exemplu, venea nu numai în conflict cu Constituția, dar și cu mult trâmbițata politică de „independență” a României, bazată pe principiul neamestecului în treburile interne ale altor țări. Alte sarcini, ca obținerea secretă de tehnologii și valută din Occident, activitatea de dezinformare externă și cea de „neutralizare” a adversarilor politici de peste hotare, au ridicat furtul, minciuna și asasinatul politic la rang de politică de stat.

În al doilea rând, Ceaușescu nu vroia să se afle că el pusese serviciul de spionaj în afara controlului de partid și de stat. La indicația sa expresă Decretul a dat DIE dreptul, fără precedent, de a-și autocontrola munca de partid, pe care o scotea, de facto, de

Ion Mihai Pacepa

sub jurisdicția Comitetului de Partid al MAI și a Secției Militare a Comitetului Central. Decretul a scos, de asemenea, DIE de sub autoritatea Consiliului de Conducere al Ministerului de Interne și de sub controlul financiar, administrativ, logistic și de cadre al MAI. În vederea secretizării depline a operațiilor de spionaj, DIE a primit acum dreptul să-și creeze sisteme separate pentru evidența operativă, direcții proprii de cadre, administrative și financiare, independente de cele ale MAI, un Corp de Inspecții separat și o unitate ultra-secretă, pentru verificarea prin mijloace tehnico-operative (TO) a loialității cadrelor de informații externe. Cu alte cuvinte, DIE a devenit acum un partid în cadrul partidului și un minister acoperit în interiorul unui alt minister, iar Ceaușescu era singurul care avea acces la secretele sale.

Pentru a păstra loialitatea acestui aparat, Ceaușescu i-a acordat privilegiile materiale fără precedent în istoria României comuniste. Acesta a fost un alt motiv ca Decretul 363 să fie păstrat în cel mai strict secret.

-Ofițerii de spionaj, ne-a spus Ceaușescu, în una din zilele când discutam cu el proiectul de decret, se află în război permanent pe teritoriul „dușmanului” și, ca atare, ei trebuie să primească „salarii de război”. În consecință, a ordonat să introducem în Decret ca salariile DIE să fie cu 25% mai mari decât cele ale Securității, în acea vreme instituția cea mai bine plătită din țară. Ofițerii trimiși în misiuni speciale sau în țări tropicale trebuiau să primească, în plus, prime de pericolitate ori de climă grea. Spre a evita ca aceste privilegii financiare să fie cunoscute în afara DIE sau chiar de propriile ei cadre, Ceaușescu a ordonat ca salariul fiecărui ofițer DIE să aibă caracter „Strict Secret” și să fie plătit în plic sigilat. Primitorul nu avea voie să-l deschidă în fața comandanților, a subalternilor sau a colegilor.

-Dușmanul nu trebuie să știe prețul la care poate cumpăra un ofițer român de spionaj, a concluzionat el.

Decretul 363 și anexele sale au reflectat fidel toate aceste indicații și au creat un sistem propriu de salarizare pentru DIE, pe baza căruia personalul său era, de departe, cel mai bine plătit în România din acea vreme.

Acest decret conținea o multitudine de alte prevederi - tot

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

atâtea motive suplimentare pentru a-l determina pe Ceaușescu să-i păstreze conținutul în cel mai deplin secret. Unele dintre ele se refereau la schema de organizare și la efectivele aparatului central, exterior și ilegal al DIE. Altele legiferau folosirea de către DIE a Institutului Central de Conjunctură, pentru acoperirea sediilor și cadrelor sale. Decretul autoriza, de asemenea, DIE să finanțeze și să conducă în secret *Asociația România*, cu ajutorul căreia să desfășoare activități pentru atragerea emigrației române pe poziții loiale lui Ceaușescu și pentru compromiterea emigranților ostili comunismului român. El mai legifera și faptul că revista acestei asociații, *Tribuna României*, aparținea de DIE, care avea dreptul să plătească salarii suplimentare secrete colectivului ei de redacție și să difuzeze gazeta gratuit în afara granițelor țării.(34)

Alte prevederi dădeau DIE drepturi aflate în contradicție cu statutul partidului și cu legile financiare ale țării. Printre acestea menționez: să emită carnete de partid și sindicat cu nume și locuri de muncă fictive; să aibă ofițeri „deplin conspirați” la Academia Ștefan Gheorghiu și să-i folosească în secret pentru a acoperi calitatea de ofițeri a cadrelor DIE, trimise la cursuri politice și de calificare; să aibă proprietăți în străinătate; să întocmească state de salarii cu nume fictive; să dea ofițerilor săi adeverințe de salarii sub nivelul celor reale, spre a evita deconspirarea salariilor adevărate ale celor din DIE.

Din nefericire, nu mai am în seiful meu Decretul 363 pentru organizarea și funcționarea DIE. După ce am primit azil politic în SUA, am urmărit însă cu atenție operațiile serviciului de spionaj al României, am discutat cu numeroși ofițeri și foști ofițeri ai săi, și am ajuns la concluzia că, în pofida schimbărilor de nume, structura, sarcinile și activitățile sale de bază au rămas așa cum au fost formulate în Decretul 363.

Era normal să fie așa. Până în noiembrie 1996 acest serviciu a fost coordonat de dictatori formați la școala Moscovei, care au considerat întotdeauna că spionajul este instrumentul lor personal, ultra-secret, pe care îl pot folosi după bunul plac, fără să țină seama de Constituție și de legi.

Capitolul 10

DESTABILIZAREA CAPITALISMULUI

La sfârșitul lunii iulie a anului 1972 Leonid Brejnev i-a convocat în Crimeea pe conducătorii de partid din Europa răsăriteană, pentru a le cere să devină participanți activi la „ofensiva generală împotriva imperialismului american” pe care Moscova era gata să o declanșeze. Când Ceaușescu s-a reîntors în București, eram la aeroport împreună cu alți demnitari mobilizați să-l întâmpine.

-Vino la mine, mi-a murmurat când mi-a întins, ca de obicei, trei degete flasce.

Când am ajuns la biroul lui Ceaușescu, Doicaru era deja acolo, așezat, ca de obicei, stângaci pe marginea unuia din cele două fotolii din fața biroului.

-De fapt am avut două întâlniri în Crimeea, a început Ceaușescu.

La 31 iulie a fost o sesiune plenară în care Brejnev ne-a spus că țelul imediat al noii sale ofensive împotriva imperialismului era alungarea trupelor americane din Europa și abolirea NATO. Sarcina ei de perspectivă era crearea „condițiilor obiective necesare” pentru ca partidele comuniste din Europa occidentală să poată prelua puterea politică în țările lor.

În viziunea lui Brejnev, nimic nu putea ajuta mai mult lagărul socialist să realizeze aceste două deziderate decât reînvierea vechii propuneri, de organizare a unei Conferințe pentru Securitate și Cooperare în Europa, făcută de Hrușciiov la

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

scurt timp după moartea lui Stalin. Conferința în sine, ne-a spus Ceaușescu, va lansa doar chemarea ca „Europa să-și ia soarta în propriile mâini,” dar asta va fi începutul sfârșitului pentru rolul de dirijor deținut de Statele Unite în orchestra vest europeană. Pe termen lung, rezonanța acestei conferințe va preveni America să nu mai joace și rolul de primă vioară în celelalte continente. Din păcate însă, a explicat Brejnev, Hrușciov a pus o groază de precondiții în fața organizării acestei conferințe, ceea ce a făcut ca întreaga idee să fie mutată la coada agendei diplomatice din ultimii 20 de ani.(35)

Acum, însă, Brejnev avea o „nouă tactică”. Moscova nu se va mai opune prezenței Statelor Unite la conferință și va renunța temporar la cererea ca cele două blocuri militare să fie dizolvate - ultima condiție era cunoscută drept „calea lui Hrușciov pentru lichidarea NATO”. Aceste două concesii vor lăsa Vestul fără altă opțiune decât aceea de a se așeza la masa conferinței, și asta era tot ceea ce Kremlinul dorea pentru moment.

Important este ceea ce va urma după conferință, a spus Brejnev vice-regilor săi. Folosind-o ca o trambulină, PGU și „surorile” sale vor lansa un lanț de *aktivnyye mery* (36) menite să incite opinia publică vest europeană pentru a cere plecarea imediată a trupelor americane de pe continentul nostru. Europa pentru europeni și *Yankee go home* (37) vor fi pe buzele tuturor, a prezis Brejnev. La sfârșitul expunerii sale, el a prezentat Europa Occidentală ca pe o cetate asediată, fără altă alegere decât să se predea. „Cu cât vom sădi mai repede aceste idei în mințile oamenilor,” a concluzionat dictatorul sovietic, „cu atât mai repede vom cuceri Europa”.

A doua zi, ne-a spus Ceaușescu, Brejnev și-a întâlnit oaspeții între patru ochi pentru a discuta lucruri pe care nu a vrut să le menționeze în plenară. „Secretul succesului e păstrarea secretului,” și-a început Brejnev discuția cu Ceaușescu. Vom avea succes numai dacă inamicul nu va putea dovedi că isteria anti-americană, care va cuprinde curând Europa de Vest, a fost generată de noi. De aceea, i-a explicat Brejnev, Biroul nostru Politic recomandă ca, inițial, operația de convocare și folosire a

Ion Mihai Pacepa

Conferinței Europene să fie coordonată de „comunitatea noastră informativă“, iar nu de „ministerele noastre de Externe“. Până și activiștii secției internaționale a comitetului lor central, folosiți în această *aktivnyye mery*, au devenit „ofițeri deplin conspirați“ ai PGU, ne-a spus Ceaușescu. „Brejnev personal le-a luat jurământul de ofițeri“.

După amiază, Ceaușescu a avut o întâlnire secretă cu Iuri Andropov. Fiodor Mortin, noul șef al PGU, (38) era așezat la dreapta lui.

-S-a terminat cu calea parlamentară, a început Andropov, referindu-se la teoria lui Hrușciiov conform căreia noua revoluție industrială din Europa Occidentală va produce o asemenea creștere numerică a proletariatului încât va face posibilă preluarea puterii politice prin alegeri.

-Hrușciiov a fost rupt de realitate, i-a explicat șeful KGB. Tot mai mulți proletari din Europa de Vest sunt acum imigranți turci, iugoslavi, asiatici sau africani, fără drept de vot. Asta face ca forța să rămână singura cale realistă de preluare a puterii. Ca să izbândim, a spus Andropov, fiecare membru al Pactului de la Varșovia trebuie să-și asume acum răspunderea instaurării comunismului într-una din țările capitaliste. Pentru asta avem nevoie de o „diviziune socialistă a muncii“ astfel încât fiecare din serviciile noastre să se specializeze într-o anumită țară capitalistă. Pasul următor: să creăm în fiecare din țările de care răspundem câte un Front al Salvării Naționale, destinat să atragă de partea noastră mase largi de oameni din toate categoriile sociale, și îndrituit să preia puterea atunci când condițiile politice vor fi coapte.

-Asta înseamnă, a intervenit Mortin, atunci când noile noastre *aktivnyye mery* vor forța trupele americane să plece din Europa.

Potrivit celor spuse de Ceaușescu, la Moscova s-a stabilit ca România să răspundă de Grecia. Aceasta era singura țară ne-comunistă din Balcani - și constituia, după părerea Kremlinului, veriga cea mai slabă din lanțul capitalismului european.

După puciul coloneilor, din 1967, Grecia a fost terorizată de o juntă militară neo-fascistă care a interzis partidul comunist,

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

a umplut închisorile cu activiști politici, a epurat elementele progresiste din armată și din ministerele civile, a instituit cenzura generală și legea marțială.(39)

-Tot ce ne trebuie acum e o scânteie, a hotărât Andropov, referindu-se la „scânteia revoluționară“ a lui Lenin.

El era convins că acum existau „posibilități mai bune decât oricând“ pentru declanșarea unui război civil în Grecia, care să aducă la putere un Front al Salvării Naționale condus de comuniști.

Conform celor spuse de Ceaușescu, Brejnev a pus din două motive pe umerii „noștri“ sarcina de a transforma Grecia într-o dictatură a proletariatului. În primul rând, majoritatea conducătorilor comuniști greci trăiau acum în România, unde au primit azil politic după ce partidul lor a fost trecut în afara legii. Asta asigura condiții optime din punct de vedere logistic și operativ. În al doilea rând, România avea o importantă minoritate greacă, datând din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, când Poarta Otomană a pus greci din Fanar la cârma principatelor române. Aceasta ne va ajuta să infiltrăm unitățile de partizani comuniști din Grecia cu români de origine elenă, recrutați de DIE și instruiți de acesta în tainele războiului de guerilă.

-Suntem singurii, ne-a spus Ceaușescu în stilul lui înflorat, care putem pune steagul roșu pe Acropole!

El fusese, evident, bine îndoctrinat la Moscova și era convins de reușită. Geografia muntoasă a Greciei, ne-a explicat Ceaușescu, era parcă făcută pentru războiul de guerilă, iar granița ei cu Bulgaria constituia o cale ideală pentru aprovizionarea insurgenților cu arme și alimente. Pe de altă parte, comuniștii greci aveau o îndelungată experiență ca luptători, dobândită în patru ani de război de partizani împotriva ocupanților germani și italieni și în războiul civil care a urmat. De două ori, odată în vara lui 1944 și în decembrie 1947, ei au constituit guverne comuniste în munții Greciei, și le-au extins autoritatea asupra unei părți însemnate a țării. Markos Vafiades, conducătorul comunist al cărui guvern a durat până în octombrie 1949, nu a fost învins niciodată de armata greacă. Nici măcar trupele britanice nu l-au putut înfrânge. Americanii au fost singurii care au reușit să-i

Ion Mihai Pacepa

dezarmeze pe Vafiades și pe oamenii lui.

-Acum, nici chiar americanii nu vor putea face nimic deoarece partizanii greci vor fi protejați de noi, i-a spus Andropov lui Ceaușescu.

-Când va veni vremea, Moscova va spune clar și răspicat că oricine va încerca să oprească Grecia să-și decidă propria soartă va avea de înfruntat „răspunsul nostru nuclear“ - ar fi încheiat șeful KGB.

Planul detaliat al operației de „eliberare“ a Greciei i-a fost prezentat lui Ceaușescu de șeful PGU, generalul Mortin. Conform acestui plan, conducătorii comuniști greci din România vor crea în București un stat major secret. Prima sarcină a acestui stat major va fi să pregătească noi partizani. DIE îi va pune la dispoziție un sediu, dotat cu stații de radio pentru comunicații secrete cu Grecia, și o tabără militară pentru instruirea comuniștilor ce vor fi aduși în România cu pașapoarte false. Acești viitori partizani, pregătiți în România, vor avea sarcina imediată să revitalizeze mișcarea comunistă din Grecia și să creeze noi celule de partid, cu prioritate în regiunile muntoase ale țării și în zonele ei portuare. Comuniștii din aceste celule nu vor ști nimic despre statul major central. Numai comandanții regionali vor avea contact cu România, prin intermediul unui sistem de legături radio cifrate și curieri ilegali, asigurat de DIE. Potrivit lui Mortin, întregul concept al operației a fost discutat cu Harilaos Florakis și cu Haralambos Drakopoulos, conducătorii celor două partide comuniste grecești (unul era în mod deschis loial Moscovei; celălalt poza ca „independent“). Ambii au hotărât să pună deoparte „deosebirile“ dintre ei și să creeze un „Front al Salvării Naționale“.

-Ce om, Andropov ăsta - și-a încheiat Ceaușescu expunerea despre aventura sa din Crimeea.

Andropov era singurul om pe care dictatorul român îl admira cu adevărat. Ceea ce îl încânta însă mai mult chiar decât Andropov era viziunea că el însuși va deveni „eliberatorul“ Greciei.

Ceaușescu era de asemenea fericit că, în sfârșit, Moscova i-a aprobat propunerea de a pune capăt emisiunilor postului de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

radio în limba greacă *Vocea Greciei Libere* pe care conducătorii Partidului Comunist Grec, refugiați în România, le transmiteau zilnic către ascultătorii din Grecia. Asta îl va ajuta să-și întărească imaginea de „independent“ în Occident și, în același timp, să-și facă mult visata vizită în Grecia, pe care guvernul de la Atena o condiționa de lichidarea postului de radio în limba greacă ce opera din România.

La numai câteva săptămâni după ce Ceaușescu s-a întors din Crimeea, DIE era angajat din plin într-o *aktivnyye mery* menită să convingă guvernele și opinia publică occidentală că „independența României“ a decis să nu se mai amestece în treburile interne ale Greciei. Pentru a ajuta această operație, Ceaușescu a anunțat public că a desființat secția CC al PCR pentru relațiile cu partidele comuniste din Grecia, cu o existență atât de secretă încât doar doi dintre secretarii Comitetului Central știau despre ea. Măsurile au continuat în cascadă: Ceaușescu a anunțat suspendarea ziarului oficial al Partidului Comunist Grec, tipărit la București, iar peste câteva zile a emis un comunicat privind suspendarea postului de radio *Vocea Greciei Libere*, ale cărui studiouri (de pe Bulevardul 1 Mai) și centru de emisie (situat la kilometrul 17 pe șoseaua București-Ploiești) fuseseră deja transferate la DIE. (Primul a devenit sediul Brigăzii TO, iar celălalt un centru de rezervă pentru transmisiuni radio unilaterale.) A lichidat sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Grec, din București (în imediata apropiere a Pieții Victoriei), și a dat clădirea unei organizații de masă românești pentru a face ca un număr cât mai mare de oameni să ia cunoștință despre eveniment.

Când a încheiat seria măsurilor propagandistice, Ceaușescu a constituit statul major secret al comuniștilor greci și tabăra secretă de instruire militară precizate de Andropov și Mortin, și l-a însărcinat pe Doicaru să le asigure asistența logistică necesară. Totodată, el a ordonat ca DIE să intercepteze comunicările radio ale polițiilor grecești și turcești, și să comunice statului major grec toate informațiile obținute în legătură cu activitățile anti-comuniste ale acestor organe. (Până la data când am făcut ruptura cu comunismul, DIE a fost în

Ion Mihai Pacepa

măsură să descrieze numai codul poliției turce, care folosea mașini de cifrat *Crypto Hagelin*.) Un an mai târziu, la cererea lui Ceaușescu, DIE a creat un sistem secret de comunicații între statul major grec din România și centrele lui regionale din Grecia, bazat pe curieri ilegali speciali care foloseau identități și pașapoarte occidentale, și pe comunicări radio cifrate, efectuate cu ajutorul unor stații auto-purtate, de unde scurte, ale DIE.

În anul 1976, Ceaușescu și-a văzut visul cu ochii: la 26 martie el a pus piciorul în Atena. În iunie 1975 Grecia a ales ca președinte pe Constantin Tsatsos, un intelectual integru dar fără experiență politică a cărei soție era o „poetă” de origine română. Acesta a înghițit gogoșa lui Ceaușescu, despre încetarea sprijinului dat de România comuniștilor greci, și s-a arătat „onorat” să-i fie gazdă. Vizita a fost perfectată de rezidența DIE din Atena. În raportul său către centrală, rezidentul arăta că ambasadorul român (un poet amator care lucra pentru DIE) a folosit-o „în orb” pe soția președintelui Tsatsos, spre a-l convinge pe șeful statului elen că Ceaușescu era un sincer admirator al Greciei - pe care a privit-o întotdeauna ca pe „leagănul democrației mondiale”.

În naivitatea sa, președintele Tsatsos a acceptat chiar să semneze introducerea cărții lui Ceaușescu *Pentru Pace și Colaborare în Balcani și în Întreaga Lume*, pregătită de DIE pentru acea vizită și publicată în Grecia (tot pe banii DIE) cu câteva zile înaintea sosirii dictatorului român la Atena. În timpul dineului dat în onoarea președintelui Tsatsos, Doicaru, care stătea la dreapta lui Ceaușescu, i-a strecurat în ureche:

-Grecu' o să-și termine discursu-n românește. Noi l-am scris și l-am dat nevستی-si!

-Când o să mă întorc la Atena o să fiu întâmpinat de un președinte comunist, ne-a spus Ceaușescu câteva săptămâni mai târziu, când a agățat o nouă decorație pe pieptul lui Doicaru.

În toamna anului 1975, Kremlinul a adăugat Spania pe lista sarcinilor DIE. La 3 octombrie, secretarul pentru relațiile cu partidele comuniste al Comitetului Central al PCUS, Konstantin Katușev, a venit la București cu un mesaj din partea lui Brejnev.(40) „Francisco Franco (chiar El Claudillo), dictatorul

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

spaniol care a nimicit Brigăzile Roșii în timpul războiului civil din Spania, era pe patul de moarte“ suna mesajul lui Brejnev către Ceaușescu. Moscova deținea „informații sigure“ că El Caudillo nu va trăi mai mult de o lună și că, imediat după moartea sa, Prințul Juan Carlos de Borbon, pe care Franco îl desemnase succesor, se va proclama rege al Spaniei.

Tânărul și neexperimentatul monarh va fi o „pradă ușoară pentru noi“, continua mesajul lui Brejnev, care acum vroia Spania mai mult decât Grecia, deoarece controlul sovietic asupra Strâmtorii Gibraltar însemna controlul sovietic asupra întregii Mări Mediterane. Pe de altă parte, o Spanie comunistă va ușura comunizarea Portugaliei și va întări mișcarea comunistă franceză. Mesajul lui Brejnev se încheia cu mențiunea că Partidul Comunist Spaniol avea acum șansa unică de a prelua puterea politică. „Trebuie să batem fierul cât e cald“, i-a spus Katușev lui Ceaușescu.

O săptămână mai târziu, Doicaru era la Moscova, invitat personal al lui Andropov. Alături de șeful KGB era Vladimir Kriucikov, noul șef al PGU, prezentat de Andropov ca „un versat exportator de comunism“.

Diplomat la ambasada sovietică din Budapesta pe vremea când eu eram ambasador acolo, a explicat Andropov, Kriucikov și-a format noua specialitate în focul luptei. Asta însemna în procesul zdrobirii revoluției maghiare de către forțele militare și de securitate sovietice. Următorii zece ani Kriucikov a lucrat la secția externă a Comitetului Central împreună cu Andropov, și s-a specializat în export de revoluție comunistă.

După această succintă prezentare, Andropov a intrat în subiect: DIE a fost blagoslovită cu Spania din cauza relațiilor personale extrem de apropiate dintre Ceaușescu și Santiago Carillo, liderul Partidului Comunist Spaniol. Planul operativ al operației, conceput de Kriucikov și aprobat de Brejnev, cerea ca DIE să amenajeze imediat în România un centru pentru instruirea intensivă a comuniștilor spanioli. Reîntorși în Spania, absolvenții acestor cursuri trebuiau să opereze sub acoperire de „naționaliști basci“. Ei trebuiau să introducă în Spania „un val de teroare domestică fără precedent“, care să destabilizeze fragilul guvern al

Ion Mihai Pacepa

viitorului rege spaniol.

Când Spania va ajunge pe pragul disperării, a explicat noul șef al PGU, Carillo va reveni din exil „călare pe Eurocomunismul său“ pentru a-și salva patria. (Așa zisul Eurocomunism al lui Carillo, care propovăduia un fel de independență față de Moscova a partidelor comuniste din Europa, a fost, de fapt, elaborat cu sprijinul Moscovei; pe atunci, acest „nou“ concept comunist se bucura de relativă popularitate în Europa de Vest și în Spania.) Succesul operației depinde de rapiditate și de conspirativitate, a conchis Kriucikov cerându-i lui Doicaru să se miște repede și să învăluiească întreaga operație în secret absolut.

La două zile după ce Doicaru a revenit de la Moscova, un curier ilegal al DIE s-a întâlnit cu Carillo într-una din extravagantele sale ascunzători, un luxos apartament din Paris, unde înfocatul lider comunist era împreună cu o „blondă fermecătoare“, prezentată de Carillo curierului DIE drept secretara sa personală. Capul Partidului Comunist Spaniol a părăsit Parisul cu un pașaport fals, primit de la DIE, iar la 16 octombrie 1975 a inaugurat centrul de instruire a comuniștilor spanioli, amenajat în grabă în zona Snagovului. Lângă el se afla acum o bunicuță, Dolores Ibaruri (La Passionaria), președinta de onoare a Partidului Comunist Spaniol, expediată special de la Moscova, unde și-a avut domiciliul de la sfârșitul războiului civil din Spania. Toți viitorii cursanți urmau să vină în România cu pașapoarte false, furnizate de DIE, spre a-și conspira identitățile reale - atât față de autoritățile occidentale cât și față de colegii lor și de instructorii centrului.

Pe vremea aceea eram unicul adjunct al șefului DIE, o poziție cu autoritate practic nelimitată asupra muncii de informații externe. Nu însă și asupra operației *Prado*, cum fusese codificată acțiunea pentru export de comunism în Spania.

Doicaru i-a condus personal fiecare fază, și a păstrat-o atât de secretă încât nici măcar secretarul CC al PCR pentru relații internaționale nu i-a bănuie existența. Sarcinile mele în acea operație s-au limitat la a asigura transportul în România a circa 800 de pașapoarte spaniole în alb, sustrase de agenți comuniști din poliția spaniolă, și la deplasarea lui Carillo în secret la

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

București, la fiecare trei luni, pentru a inaugura o nouă serie de cursanți spanioli în România. Am fost, de asemenea, implicat în organizarea câtorva transporturi de armament ușor și a unui autoturism blindat. Acestea urmau să fie folosite pentru securitatea personală a lui Carillo care, ca și Ceaușescu, avea o frică paranoică pentru viața sa. În sfârșit, când în decembrie 1976 Carillo și câțiva dintre colaboratorii săi apropiați s-au infiltrat în Spania și au fost arestați, Ceaușescu mi-a ordonat să regizez publicarea în presa occidentală a unei serii de articole pentru eliberarea imediată a lui Carillo din închisoarea Carabanche și legalizarea partidului comunist în Spania.

În anul 1976, Ceaușescu mi-a încredințat coordonarea celui mai secret compartiment al DIE: Serviciul X, care se ocupa de partide comuniste din afara lagărului socialist. Serviciul funcționa acoperit în Brigada U (operații ilegale), și avea un caracter atât de secret încât până atunci nu auzisem nici măcar o vorbă despre existența lui. De la șeful Brigăzii U, generalul Gheorghe Maxim, alias Gheorghe Manea, am aflat că Serviciul X a fost creat în 1972, când Brejnev i-a cerut lui Ceaușescu să scotocească întreaga țară pentru a găsi activiști de partid de origine germană, greacă, israeliană și italiană, care să prezinte totală încredere politică și morală. Ei trebuiau recrutați ca ofițeri ilegali, pregătiți pentru „munci de răspundere“ în partidele comuniste și în mișcările pacifiste ale țării lor de origine, și trimiși acolo, fie sub identitate reală, fie documentați ca cetățeni ai acelei țări. Sarcina imediată a acestor activiști de partid, deveniți ofițeri ilegali, era de a se infiltra, cu ajutorul PGU sau al DIE, în conducerea partidului comunist respectiv, și de a crea în interiorul lui viitoarele forțe de securitate ale țării destinate să-i lichideze aparatul de stat capitalist, atunci când partidul va prelua puterea politică.

Cu câteva zile înainte de a cere azil politic în Statele Unite, Ceaușescu m-a convocat la Neptun, orașelul de pe malul Mării Negre unde își avea reședința de vară, pentru a analiza activitatea Serviciului X.

-Câți ofițeri X avem în Israel? m-a întrebat Ceaușescu înainte de a mă așeza pe fotoliul din fața biroului său.

Ion Mihai Pacepa

-Optsprezece, i-am răspuns.

Când vorbeai cu Ceaușescu trebuia să ai cifrele pe vârful limbii - ele îl impresionau mai mult decât orice.

-Puțin, m-a admonestat în glumă Ceaușescu, făcându-mi cu ochiul. Ce face X-34?

El știa nu numai identitatea reală a ofițerilor „X“, dar și numele de cod al preferațiilor săi. X-34 era colonelul Wilhelm Einhorn, ofițerul PGU fost șef adjunct al DIE pentru Europa în 1955, când eu am fost transferat acolo, și pe care Saharovski l-a numit șef al rezidenței din Budapesta în timpul revoluției maghiare din anul 1956. Einhorn fusese trecut în rezervă câțiva ani în urmă, și Ceaușescu a ordonat trimiterea lui în Israel într-un grup de ofițeri ilegali ai DIE care avea sarcina să consolideze Partidul Comunist Israelian. Einhorn a fost instruit să fie onest în timpul interogării sale de către serviciile contrainformative israeliene și să se refere, relativ pe larg, la activitatea sa din DIE, oricum compromisă de colonelul Constantin Dumitrăchescu, rezident al DIE în Israel, și de alți doi ofițeri ai DIE, care primiseră azil politic în Occident. Numai sarcinile lui Einhorn legate de Partidul Comunist Israelian erau tabu.

-X-34 a raportat recent, prin micropunct ascuns într-o revistă de vânatoare, că a trecut cu bine perioada de verificări și că, pentru moment, s-a stabilit într-un chibut, am raportat.

Detaliile birocratice erau o altă pasiune a lui Ceaușescu.

-Și secretarul adjunct de la Sibiu?

-X-46, l-am corectat, știind că o să-i facă plăcere.

Ceaușescu era un fanatic al conspirării. X-46, până nu de mult secretar al comitetului județean de partid al județului Sibiu, era un alt favorit al său. Era unul din puținii activiști de partid de naționalitate germană, și fusese selectat de Richard Winter pentru a-i urma în funcția de prim secretar al județului Sibiu. Când Ceaușescu a aprobat încadrarea lui X-46 ca ofițer ilegal, și i-a dat sarcina să devină membru al Partidului Comunist German, el l-a instruit să demisioneze din toate funcțiile sale de partid și de stat din județul Sibiu, și să facă cerere de emigrare. Winter s-a opus violent și nu i-a semnat demisia până când Ceaușescu personal nu i-a dat de înțeles că în joc erau „interese superioare de stat“.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

I-am raportat lui Ceaușescu că X-46 s-a stabilit în Frankfurt pe Main și că era deja în conducerea unei grupări pacifiste pentru dezarmare nucleară.

-Ți-am spus io c-o s-ajungă lideru' pg-pacifiștilor germani, s-a bucurat Ceaușescu, frecându-și mâinile.

...În anul 1989, Europa de Est s-a prăbușit, lăsând comuniștii occidentali în voia valurilor. Partidul Comunist Italian s-a văzut nevoit să-și schimbe numele și să scoată secera și ciocanul de pe emblema sa. Partidul Comunist Francez, al doilea ca mărime în lumea capitalistă, a început să-și excludă membrii care cereau reforme democratice. Partidul Comunist Spaniol, care după moartea lui Franco a dat Vestului multe dureri de cap, a fost obligat să se coalizeze cu mișcarea ecologistă spaniolă, pentru a supraviețui. Iar ruptura dintre cele doua partide comuniste grecești s-a transformat într-o prăpastie care amenința să le înghită pe amândouă. Un an mai târziu, 20 de milioane de vest-europeni și-au dat însă din nou votul comuniștilor.

E adevărat, comunismul nu a fost impus cu forța în Occident, cum s-a întâmplat în Europa de răsărit. Comuniștii occidentali au îmbrățișat această idee de bună voie și acum le venea, evident, greu să renunțe la ea. Să fi fost, însă, numai atât?

Capitolul 11

DEZINFORMARE CA ÎN DEZINFORMAȚIA

Răspândirea de minciuni, numită delicat dezinformare, cu scopul de a manipula guvernele străine și opinia publică internațională, constituie o altă caracteristică personalizantă a spionajului de tip sovietic. Acesta a fost cel mai înverșunat sistem de spionaj din lume care a utilizat dezinformarea în timp de pace.

Serviciile de spionaj occidentale au recurs, de regulă, la răspândirea de minciuni numai în vreme de război, când au organizat diverse acțiuni temporare de *decepție*, pentru derutarea inamicului. Operația pusă la cale, în 1944, de spionajul britanic pentru a-l convinge pe Hitler că forțele aliate vor debarca la Calais, și nu pe plaja din Normandia, este un exemplu strălucit de asemenea *decepție*. În timp de pace, însă, tehnica decepției a fost folosită extrem de rar, preponderent de serviciile de spionaj ale unor despoți, ca Sadam Hussein sau Muamar Gadafi, care vor să-și creeze un portret înfrumusețat peste hotare.

De altfel cuvântul *dezinformare* nu există în limba engleză. Faimoasa *Encyclopaedia Britannica*, fondată în 1768 și reînnoită permanent, pentru a include toate cuvintele și terminologiile introduse în limba engleză de-a lungul anilor (ediția a XV-a, apărută în 1985, are 29 volume cu un total de peste 30.000 pagini), nu conține nici măcar o referire indirectă la „dezinformare“.

Termenul „dezinformare“ se trage din cuvântul rusesc

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

dezinformația, și este folosit numai de serviciile de spionaj de tip sovietic. Cursurile de specialitate ale PGU arătau că „știința dezinformării” era tot atât de rusească ca și balalaika sau domurile Kremlinului. Această știință s-ar fi născut în Rusia secolului al XVIII-lea și ar fi fost fructul dragostei pasionale dintre Caterina cea Mare și Prințul Grigori Potemkin, un fost ofițer din garda imperială care i-a devenit amant și, apoi, consilierul ei politic și militar.(41)

În anul 1787 Potemkin, devenit guvernator general al Ucrainei, și-a condus împărăteasa într-un tur al Crimeii cucerită de el de la turci cu patru ani înainte. Ca să o impresioneze, Potemkin a construit, pe întregul traseu al vizitei, un șir de așezări fictive, intrate în istorie sub denumirea de *Satele lui Potemkin*, care nu aveau nici un locuitor permanent. Când împărăteasa le-a vizitat, ea a fost însăsalutată frenetic de muzicanți, dansatori, bucătari francezi și țărani prosperi selecționați cu grijă de Potemkin din întreaga Ucraină și plătiți în secret pentru spectacolul oferit. Una dintre aceste imitații de sate, ridicată la gurile Bugului, a mers atât de departe încât a întâmpinat-o pe Caterina cea Mare cu un arc de triumf care purta inscripția: „Acesta este drumul spre Constantinopole”. Un alt sat arăta atât de real încât Potemkin l-a botezat Ekaterinoslav, în onoarea împărătesei. (Ulterior, acesta a devenit un oraș adevărat, numit, după revoluția comunistă, Dnepropetrovsk.)

Conceptul sovietic de *dezinformația* își are rădăcinile în tradițiile rusești ale „satelor lui Potemkin”. Această „știință a dezinformării”, cum a fost numită de experții sovietici, s-a născut la scurt timp după terminarea celui de al doilea război mondial și a fost generată tot de ambițiile lui Stalin. În climatul de confuzie politică postbelică, el a utilizat forța militară și teroarea politică pentru a-și exporta sistemul sovietic de guvernământ în peste 16 țări, care au cuprins o treime a populației globului. Când a terminat, Stalin a decis să-și extindă umbrela comunistă asupra Germaniei. În iunie 1948, el a instituit blocada asupra Berlinului de Vest, interzicând accesul din și către el, cu speranța că, lipsit de mijloace de existență, se va preda forțelor de ocupație sovietice. Nici în cele mai negre coșmaruri, Stalin nu a crezut

Ion Mihai Pacepa

însă că SUA vor crea un pod aerian peste zona de ocupație sovietică cu ajutorul căruia vor aproviziona zi și noapte Berlinul de Vest. Nici nu și-a imaginat vreodată că blocada sa va genera Pactul Nord Atlantic, constituit în aprilie 1949, și că, în aceeași lună, miniștrii de Externe ale celor trei puteri vestice se vor întâlni la Washington pentru a unifica zonele lor de ocupație într-un nou stat: Republica Federală a Germaniei. La 12 mai 1949 Stalin s-a declarat învins, și a ridicat blocada Berlinului. În aceeași lună, el a renunțat și la visul de a pune mâna pe întreaga Germanie, creând un stat de tip sovietic doar în zona ocupată de Armata Roșie.(42)

La sfârșitul anului 1950, Stalin a fost confruntat cu un Occident ferm unit împotriva expansiunii sale și a înțeles, în sfârșit, că nu va putea să continue exportul de comunism prin forța armelor, a KGB și a terorii politice. Din nou Beria i-a dat soluția: înlocuirea forței și a terorii cu înșelăciunea, acea armă folosită cu atât succes de guvernele țariste, în trecutul Rusiei. Ca atare, Stalin a creat în serviciul său de spionaj, un component numit *dezinformația*. Potrivit cursurilor de specialitate ale PGU și DIE, sarcina acestui nou component era aceea de a desfășura o „activitate permanentă menită să discrediteze guvernele capitaliste în opinia publică internațională și să genereze atitudini favorabile lagărului socialist în restul lumii“. Ori, cum spunea consilierul PGU care a înființat acest component al DIE, dezinformația avea sarcina să slăbească imperialismul prin lansarea de știri, informații și documente false, produse de lagărul socialist dar care nu îi puteau fi atribuite.

Primul „Sat al lui Potemkin“, creat de noul component al spionajului sovietic, a fost o „organizație internațională“ menită să apere, chipurile, pacea lumii. În luna noiembrie a anului 1950, Stalin a convocat la Varșovia un „congres“ internațional pentru apărarea păcii, cu „reprezentanți“ din 58 de țări. Marea majoritate a acestor „reprezentanți“ erau de fapt ofițeri acoperiți sau agenți ai spionajului sovietic selectați în mod special pentru această operație. („Delegații“ României, în fruntea cărora a fost scriitorul colaboraționist Mihail Sadoveanu, au fost aprobați de Moscova și instruiți apoi în mod individual de consilierii PGU din DIE.) La încheierea congresului de la Varșovia, acești

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

„reprezentanți“ au „hotărât“ să se constituie într-o organizație permanentă.

Stalin și-a botezat primul „Sat al lui Potemkin“ cu numele pompos de „Consiliul Mondial al Păcii“, și a hotărât ca el să-și aibă sediul la Paris, pentru a crea impresia că era vorba de o inițiativă vestică. Sarcina prioritară a noii organizații a fost aceea de a răspândi zvonuri și documente contrafăcute, potrivit cărora NATO ar fi fost manipulat de marile concerne capitaliste și de industria americană de armament, iar liderii occidentali ar fi fost teroriști gata să distrugă restul omenirii pentru avantaje financiare personale. După un an de activitate, francezii au acuzat însă Consiliul Mondial al Păcii ca fiind o „Coloană a Cincea“ a Uniunii Sovietice, și l-a expulzat din Franța. Ca atare, Stalin a fost nevoit să-i mute sediul la Viena, pe atunci încă sub ocupație militară sovietică.(43)

La numai câteva luni după ce Julius și Ethel Rosenberg au fost condamnați la moarte pentru spionaj nuclear în favoarea Uniunii Sovietice, Stalin a trasat o nouă sarcină Consiliului Mondial al Păcii: să colecteze zece milioane de semnături occidentale pe o petiție cerând interzicerea bombei atomice. Această „petiție“ fusese redactată la Moscova și „aprobată“ de o nouă conferință „mondială“ pentru pace, de astă dată ținută la Stockholm. După ce soții Rosenberg au fost executați, Stalin a ridicat această cotă la un miliard de semnături. „Murind fără să-și recunoască vina“, au explicat consilierii PGU din DIE, „soții Rosenberg au creat fundația pe care noi trebuie să construim mișcările noastre anti-nucleare și anti-americane“.

La patru ani după ce Hrușciov s-a instalat la Kremlin, guvernul Austriei a acuzat Consiliul Mondial al Păcii că desfășoară activități ilegale și l-a expulzat din Austria, devenită o țară neutră. Hrușciov a fost convins că acest „Sat al lui Potemkin“ a fost compromis. Ca atare, el a trecut mișcările pacifiste pe plan secundar și a început să caute alte căi pentru a destabiliza unitatea Occidentului. La începutul anului 1959 Hrușciov a reorganizat componentul pentru *dezinformația* din PGU, dându-i un nou nume (Departamentul D), triplându-i schema de organizare, și creând o secție a acestuia în cadrul

Ion Mihai Pacepa

Departamentului Internațional din CC al PCUS.

La sfârșitul anului 1959, șeful „noului” Departament D al PGU a venit într-o vizită pentru „schimb de experiență” la DIE. La întâlnirea avută cu șefii de servicii geografice din DIE (pe atunci eram șef al serviciului pentru țările de limbă germană) el ne-a fost prezentat sub numele de „general Ivan Ivanovici Avalov”. De la doi veterani ai DIE de origină armeană, coloneii Cricor Garabedian (cu care lucrasem în Direcția a IV-a a Securității) și Tigran Gregorian, am aflat însă că adevăratul nume al vizitatorului era Ivan Ivanovici Agaianț, și că el era „una din cele mai prominente creații ale Armeniei”.(44) Potrivit celor doi ofițeri DIE, Agaianț era autorul „scrisorilor”, devenite celebre în comunitatea informativă a blocului sovietic, pe care Tito și Stalin și le-ar fi trimis reciproc în urmă cu câțiva ani. Aceste scrisori, în care Tito admitea că de fapt era un simpatizant al lui Troțki, au ajuns „accidental” la un magazin occidental (Carrefour) prin intermediul unui agent al PGU din Franța, și au stârnit o reală vâlvă politică în Europa.(45)

-Sunt șeful Departamentului D, și-a început Agaianț discursul, într-o franceză perfectă. *D* de la rusescul *dezinformația*, care a devenit astăzi o adevărată știință. O știință creată de Moscova, care este tot atât de rusească ca și cărămizile din zidul Kremlinului.

Agaianț ne-a povestit apoi despre „pasionala dragoste” dintre împărăteasa Caterina și prințul Potemkin, din care s-au născut „Satele lui Potemkin”, și ne-a descris cu lux de amănunte crearea și activitatea Consiliului Mondial al Păcii. Din păcate însă, ne-a spus Agaianț, primul nostru „Sat al lui Potemkin” a devenit din ce în ce mai ineficient, și „Tovarășul Hrușciiov” a hotărât să caute noi metode pentru a destabiliza unitatea occidentală.

Potrivit celor spuse de Agaianț, în mai 1959 Aleksandr Șelepin, noul șef al KGB, a convocat o conferință cu participarea a peste 2.000 de ofițeri din întreaga Uniune Sovietică, în care s-au „dezbătut” măsurile de luat pentru intensificarea activităților de *dezinformația* și *aktivnyye mery*. La conferință au participat Aleksei Illarionovici Kiricenko, membru al Prezidiului Biroului

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Politic, alți membri ai CC, precum și conducerea ministerului Apărării. Conferința a adoptat un program secret pentru „promovarea intereselor internaționale pe termen lung ale URSS” și „demascarea caracterului agresiv al imperialismului american și al NATO”. Acest program urma să fie coordonat de Departamentul D al PGU cu „sprijinul activ” al Departamentul Internațional din CC al PCUS.(46)

Potrivit celor spuse de Agaianț, scopul principal al acestei noi ofensive de dezinformare a lui Hrușciiov era crearea condițiilor pentru extinderea dominației sovietice în restul Europei. Încurajat că aproximativ 30 de milioane de oameni din Europa de Vest votaseră în favoarea partidelor comuniste (35% din populația Italiei și 20-25% din cea a Franței, Portugaliei și Greciei), Hrușciiov emisese teoria posibilității ca partidele comuniste occidentale să preia puterea politică pe cale parlamentară. În concepția sa, erau două căi prin care comunitatea de informații externe a lagărului socialist putea grăbi acest proces. Prima cale ne era deja cunoscută, și consta în sprijinirea financiară secretă a partidelor comuniste din Europa de Vest.(47) Cea de a doua, era compromiterea morală și politică a conducătorilor occidentali.

-Un proverb românesc spune, ne-a explicat Agaianț, că peștele începe să se împrute de la cap. Asta e adevărat nu numai în România. De aceea Nichita Sergheievici Hrușciiov ne-a dat sarcina să îndreptăm tălșul măsurilor noastre active către compromiterea liderilor politici occidentali. Aceasta este acum prioritatea întregii comunități de informații a lagărului socialist. Experiența noastră, ne-a spus Agaianț, arată că cea mai eficientă metodă pentru a realiza această sarcină este aceea de a-i compromite cu propriile lor documente. Pentru aceasta, noi trebuie să creem „documente originale occidentale” destinate să-i incrimineze pe liderii lor politici. Aceste documente, confecționate de diferitele servicii de spionaj ale țărilor socialiste, erau apoi găsite „accidental” în hoteluri vestice sau erau puse în circulație cu ajutorul unor occidentali în slujba PGU sau a „surorilor” sale.

În numai doi ani de la vizita lui Agaianț, DIE a acumulat

Ion Mihai Pacepa

o adevărată colecție de hârtii cu antet și de semnături din Vest: șefi de stat, de guverne, miniștri, lideri ai partidelor politice, figuri proeminente ale serviciilor de spionaj, oameni de afaceri, jurnaliști, ca și personalități marcante ale Vaticanului. Colecția conținea, de asemenea, caracterele unor mașini de scris folosite de diferite instituții guvernamentale și politice din Occident.

Operația Tambroni a fost una din cele mai eficiente acțiuni elaborate de DIE, de compromitere a unei figuri politice occidentale. În primăvara anului 1960, un ofițer ilegal al DIE, *documentat* ca cetățean italian a „pierdut” un dosar „strict-secret” într-un hotel de pe Via Veneto din Roma, învecinat cu Ambasada americană. Dosarul arăta ca și cum ar fi fost întocmit de Guardia di Pubblica Sicurezza (organul italian de contraspionaj) și stipula că primul ministru, Fernando Tambroni, era finanțat de un neo-nazist german. Din „documentele” conținute de dosar rezulta că informația inițială ar fi fost primită de la CIA, și că veridicitatea ei ar fi fost confirmată de surse ale organelor contrainformative italiene. Câteva luni mai târziu, Tambroni - un politician de dreapta cu puternice sentimente anticomuniste - a fost acuzat public de neo-nazism și a fost forțat să demisioneze. Curând după aceasta a fost constituit primul guvern de coaliție cu orientare de stânga din istoria postbelică a Italiei.(48)

În luna septembrie a anului 1964, șeful PGU, generalul Saharovski, a trimis DIE o scrisoare de felicitare cu prilejul celei de a XV-a aniversări. Printre altele, scrisoarea elogia operația Tambroni. Sfârșitul ei, pe care încerc să-l reconstitui din memorie, rezuma succint rolul jucat de *dezinformația* în noua ofensivă declanșată de Hrușciiov pentru a exporta comunism: „Pentru noi, care avem cinstea să lucrăm în aparatul de informații externe, nu există coexistență pașnică. Pentru noi, lupta se va sfârși numai atunci când marxism-leninismul va triumfa în toate țările, și când dușmanul de clasă va fi exterminat de pe suprafața pământului. Când vom ajunge acolo? Asta depinde de noi și de serviciile noastre, căci nimic nu poate grăbi mai mult acest proces decât măsurile noastre active”.

După ce l-a alungat pe Hrușciiov din Kremlin, Leonid Brejnev s-a reîntors la metodele de dezinformare folosite de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Stalin. Noul lider sovietic a reactivat Consiliul Mondial al Păcii și a încercat să-i dea din nou o înfățișare de „nealinat“, mutându-i sediul la Helsinki și punând în fruntea lui un indian, Romesh Chandra, ofițer deplin conspirat al PGU (49). Sarcina noului Consiliu era să folosească intervenția americană din Vietnam pentru a mobiliza opinia publică internațională să ceară lichidarea bazelor militare ale Statelor Unite din străinătate. Spre sfârșitul anilor '60, Consiliul Mondial al Păcii avea noi cote numerice, de astă dată pentru inițierea de demonstrații anti-americane în diferite țări din Europa Occidentală, unde pacifismul era atunci la modă. În anul 1971, Brejnev a încercat să extindă această ofensivă a Consiliului Mondial al Păcii și în țările lumii a treia, unde credea că poate extinde sistemul de guvernare sovietic.(50) Eforturile PGU nu au dat însă rezultatele scontate.

În anul 1979, așa zisul Consiliul Mondial al Păcii și-a pierdut întreaga credibilitate. Brejnev a încercat să salveze acest „sat al lui Potemkin“ înlocuindu-l pe Chandra cu un președinte dintr-o țară „nealinată“ din Europa, finlandezul Johannes Pakaslahti. La sfârșitul aceluiași an însă, conducătorul Comitetului Sovietic pentru Pace, Genrik Borovik (cumnatul lui Kriucikov, fost șef al PGU și acum al KGB) a fost nevoit să recunoască public că 90% din fondurile Consiliului Mondial al Păcii veneau de fapt de la Moscova.(51)

Capitolul 12

PROMOVAREA IMAGINII DICTATORULUI PE PLAN INTERNAȚIONAL

În ianuarie 1972, Ceaușescu s-a întors dintr-o altă călătorie la Moscova, unde a avut o lungă discuție cu Brejnev și cu șeful KGB, Iuri Andropov. De la aeroport, Ceaușescu s-a dus direct la birou, unde m-a convocat împreună cu Doicaru.

-T-te d-ducei imediat la M-Moscova! mi-a spus Ceaușescu înainte de a apuca să închid ușa în urma mea.

După cum am aflat de la el, la Moscova a fost informat despre o nouă tactică elaborată de Andropov cu scopul propus de a promova încrederea Occidentului în conducătorul din Kremlin. Ceaușescu vroia acum ca eu să aflu „din gura calului” detaliile operative ale acestei noi acțiuni de influență. „Calul” era vechiul meu șef, generalul Saharovski. Ceaușescu s-a îndrăgostit la prima vedere de noua idee a lui Andropov, convins că aplicarea ei „creativă”, împreună cu „farmecul” său personal și „geniul său propagandistic” îl vor face curând „comunistul favorit” al Occidentului, evident, aplicând ideea pentru promovarea propriei imagini.

L-am întâlnit pe Saharovski la sediul central al KGB de pe strada Lubianka, unde el lucra acum în calitate de consilier al lui Andropov. Bătrânul general mi-a vorbit cu un asemenea entuziasm despre ultimul lor „Sat al lui Potemkin” încât am suspectat, pentru un moment, că fusese inventat de el, nu de șeful KGB.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

-Nimic nu contează mai mult în Occident decât *Omul din Kremlin*, mi-a spus Saharovski. Cu cât îl vor iubi mai mult pe el, cu atât ne vor iubi mai mult pe noi. Simplu ca bună ziua!

Potrivit celor spuse de Saharovski, nimeni nu putea „ajuta“ Vestul să se îndrăgostească de conducătorul sovietic mai bine ca PGU. Aparatul de propagandă și agitație al partidului era încorsetat de norme și reguli. Ministerul de Externe era încătușat de reglementări birocratice. PGU însă era limitat doar de imaginație. Tot atât de importantă, mi-a spus el, era și legătura directă, nemijlocită dintre PGU și Kremlin.

-Când am fost la cârma PGU nu a trecut o zi fără să mă văd cu Tovarășul.

Noul șef al PGU, generalul Fiodor Konstantinovici Mortin, a fost la fel de emfatic. Ca să folosesc o figură de stil mondenă, mi-a spus Mortin, spionajul clasic poate fi comparat cu furtul de buzunare. Dacă nu e descoperit, poate fi dureros pentru păgubaș, dar nu-i amenință viața. Noua tehnică a lui Andropov este însă o operație diabolică ce invadează mințile și conștiințele oamenilor și prinde rădăcini în ele. „Asta deschide o nouă eră în munca noastră!“

La Moscova am aflat, de asemenea, că instrumentul de bază folosit de Andropov în această nouă operație erau diplomații recrutați ca ofițeri „deplin conspirați“.

-Occidentalii, mi-a explicat Saharovski, sunt mult mai înclinați să dea crezare unor diplomați „curați“, decât unora pe care îi suspectează că aparțin de PGU.

După cum îi era obiceiul, înainte de a-mi descrie noua tehnică a ofițerilor „deplin conspirați“, Saharovski mi-a prezentat rădăcinile ei rusești. Ideea de ofițer „deplin conspirat“, mi-a spus bătrânul general, era tot atât de rusească ca și „Satele lui Potemkin“. *Ohrana țaristă* a avut ofițeri „deplin conspirați“ peste tot: în administrația centrală și locală, în partidele politice, în mișcările muncitorești, în conducerea bisericilor și în redacțiile ziarelor. Până în anul 1913 însăși *Pravda* fusese editată de un „deplin conspirat“ al *Ohranei*.

Saharovski s-a referit la Roman Malinovski, recrutat de *Ohrana* în închisoare, unde executa o condamnare pentru hoție.

Ion Mihai Pacepa

După ce a fost eliberat, *Ohrana* i-a acoperit activitatea penală și l-a infiltrat în partidul comunist. În 1912, când Malinovski a devenit membru al Comitetului Central și redactor al ziarului *Pravda*, el a fost făcut „ofițer deplin conspirat” al *Ohranei*.(52) Până la urmă Malinovski a ajuns adjunctul lui Lenin pentru Rusia și președintele fracțiunii bolșevice din Dumă.(53) În anul 1913, Stalin și Iakov Sverdlov, un alt membru al Comitetului Central care locuia în Rusia, au fost arestați de *Ohrana*, ca urmare a informațiilor furnizate de Malinovski. Lenin a devenit atât de preocupat de faptul că *Ohrana* avea informații din intimitatea sa încât a constituit o comisie compusă din trei membri, cu sarcina de a-l depista pe agentul *Ohranei*. Unul din acești trei membri a fost Roman Malinovski.(54)

De la Saharovski am aflat că, la sugestia lui Andropov, Brejnev a decis acum să sovietizeze acest concept rusesc, de ofițer „deplin conspirat” și să îl extindă la întregul corp diplomatic al URSS. Carnetul de membru de partid nu mai constituie o suficientă garanție că diplomații noștri din Occident își vor îndeplini misiunea în mod onest și disciplinat, mi-a explicat Saharovski. Ca atare, Brejnev a introdus un nou standard: diplomații trimiși să lucreze în țările capitaliste trebuiau să fie ofițeri „deplin conspirați”. Ei urmau să primească grad militar secret și să fie remunerați cu salarii suplimentare neimpozabile depozitate în conturi personale, cu extinderea stagiului la post în Occident, și cu promovări în funcția oficială. În schimb, acești ofițeri „deplin conspirați” trebuiau să se conformeze „disciplinei noastre militare” și să execute cu prioritate sarcinile „noastre” dacă vroiau să-și păstreze salariile suplimentare și funcțiile diplomatice.

Pentru a limita secretele pe care le cunoșteau, ofițerii „deplin conspirați” nu aveau acces în sediile PGU, fiind instruiți individual în case conspirative. Tot din motive de secretizare, identitatea lor reală era cunoscută numai de ofițerii lor de legătură și de șefii lor direcți. Din aceeași cauză, ofițerii „deplin conspirați” din cadrul misiunilor diplomatice nu trebuiau predați în legătura rezidenței; contactul cu ei trebuia menținut de centrală prin intermediul mijloacelor de legătură impersonală.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

-Brejnev și Andropov, mi-a spus Saharovski, sunt convinși că transformarea diplomaților în „ofițeri deplin conspirați” va disciplina aparatul ministerului de externe sovietic și va eradica corupția fără precedent care îl cuprinsese.

Și asta fără a face public faptul că haosul birocratic și furtul deveniseră cele mai importante plăgi ale diplomației sovietice.

-Este ca un fel de militarizare a ministerului în timp de pace, a concluzionat bătrânul general.

A doua zi, Saharovski m-a dus la Andropov. Pentru noi, cei care eram în conducerea serviciilor de spionaj satelite Moscovei, șeful KGB era un fel de zeu cu puteri nelimitate. Nici chiar dictatorii țărilor noastre nu erau în afara razei sale de acțiune. Ceaușescu, ca și Dej, a fost întotdeauna obsedat de ideea că, mai devreme sau mai târziu, KGB va înscena că el este spion occidental, așa cum a făcut cu conducătorii de partid din Cehoslovacia, Ungaria și Bulgaria, care au fost executați. Până acum, însă, toți șefii KGB cunoscuți de mine erau pământeni ca și noi: spuneau bancuri, mergeau la vânătoare sau pescuit cu șefii polițiilor politice satelite, și obișnuiau să bea și să cânte la mesele date în cinstea lor.

„Pustnicul”, cum îl poreclisem pe Andropov, era diferit. Din câte știam, el nu participase niciodată la activități „sociale”, de genul celor de mai sus, împreună cu alți șefi ai poliției politice din blocul sovietic, și nu s-a „socializat” nici măcar cu cei mai apropiați colaboratori ai săi din KGB. Chiar și Ceaușescu, care devenise proverbial pentru talentul cu care îi îmbrobodea pe liderii străini, nu a reușit să-l atragă pe Andropov la București nici măcar pentru o oră.

Focul din căminul de marmură era singura sursă de lumină în biroul cu aspect de cavernă al lui Andropov, ale cărui ferestre erau acoperite cu perdele grele de plus. Semi-întunecimea încăperii accentua și mai mult senzația de secretizare pe care zidurile groase ale Lubianka-ei ți-o inspirau de cum îi treceai pragul. Când mi-a dat mâna, degetele sale elongate mi s-au părut reci și umede, ca o piele de șarpe. Andropov s-a așezat la mijlocul mesei de ședință, cu spatele la focul din cămin, și nu în

Ion Mihai Pacepa

capul mesei cum cerea protocolul birocratic sovietic. Știam însă, de la Saharovski, că, din cauza bolii avansate de rinichi de care suferea, Andropov trebuia să stea la căldură, spre a evita să urineze la fiecare sfert de oră. Saharovski s-a așezat de cealaltă parte a mesei, alături de mine.

-Trebuie să convingem Vestul că avem conducători de tip nou, care iubesc parfumul democrației occidentale, a început Andropov cu o voce moale, calmă.

Obiceiul lui, de a intra în subiect fără introducere, era de acum proverbial la nivelul conducerii comunității informative și contrainformative a blocului sovietic.

-Pentru asta trebuie să ne descotorosim însă de diplomații de carieră. Am fost unul din ei, a continuat Andropov, referindu-se, evident, la anii când a fost ambasador la Budapesta, și știu că se țin doar de recepții și de bârfe.

Unii dintre diplomații de carieră pe care i-am cunoscut își consumau, într-adevăr, timpul bând și pălăvrăgind, dar mi-a fost imposibil să-l pun pe asceticul Andropov în rândul lor.

-Și trebuie să ne descotorosim de ei începând de la cap, a continuat Andropov.

Potrivit spuselor sale, Brejnev personal a primit jurământul de ofițeri deplin conspirați de la 9 din cei 13 miniștri adjuncți de Externe, precum și de la o duzină de ambasadori sovietici. Acum, toți sunt pe statul meu de salarii, mi-a spus Andropov cu aceeași voce moale, și nimeni nu bănuiește nimic. După cum nimeni nu suspectează că *nasha gosbezopasnost* (serviciul nostru de securitate) a preluat sub control întregul corp diplomatic. Colaborarea secretă cu „noi” va fi de acum încolo cheia care va deschide ușa către promovarea lor politică și profesională. Asta va schimba o mulțime de lucruri, a adăugat Andropov, ridicând pentru prima dată capul ca să mă privească în față.

Șeful KGB a pus capăt întâlnirii, tot atât de abrupt cum a început-o.

-Fiecare societate este, în mod obiectiv, un produs al trecutului ei, ne-a spus. În viitor este posibil ca *nașe soșialisticeski* orânduire să arate cu totul diferit, *naș marksism* să fie răsturnat cu

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

fața în sus, și *naše kommunisticeskoie partiia* să devină istoria, dar asta nu va avea nici o importanță. Socialismul, marxismul și partidul erau organisme străine plantate pe trupul Rusiei, și mai devreme sau mai târziu vor fi respinse. Un singur lucru va rămâne însă neschimbat, atât timp cât Rusia va continua să existe: *naša gosbezopasnost!* Serviciile noastre de securitate își au rădăcinile înfipite adânc în glia Rusiei și în istoria țării, a explicat Andropov. *Naša gosbezopasnost* a ținut Rusia în viață în ultimele patru secole, *naša gosbezopasnost* a făcut din ea cea mai mare putere militară din lume, și *naša gosbezopasnost* îi va ține cârma în următoarele cinci secole“. Din nou, șeful KGB m-a privit în față, ca și cum ar fi vrut să fie din nou sigur că am înțeles.

Când ne-am reîntors în biroul lui, Saharovski radia.

-Fac pariu pe un butoi de vodcă, contra unui singur țoi, mi-a spus bătrânul general, că în câțiva ani Andropov va avea întreaga țară în buzunarul vestei, și că va sfârși în Kremlin. Abia atunci Uniunea Sovietică va deveni din nou Rusia, așa cum a fost întotdeauna, și așa cum trebuie să fie.

-Cum o să-l picteze pă Ursu'n O-Occident? m-a întrebat Ceaușescu după ce i-am raportat ce am aflat de la Saharovski și Andropov.

Și-a răspuns însă singur:

-Oricât zahăr pui pe c-căcat tot nu-l poți vinde ca pg-prăjitură.

În cercul său intim, Ceaușescu a scăpat rareori prilejul de a-l ironiza pe Brejnev, deși se temea de el ca dracul de tămâie. Ca și Brejnev, Ceaușescu a decis să pună greul noii operații de influență pe umerii ofițerilor „deplin conspirați“ recrutați din rândul conducerii ministerului de Externe și a diplomaților români din Occident. Trei din cei patru miniștri adjuncți ai MAE au fost făcuți imediat ofițeri „deplin conspirați“ iar unul dintre ei, colonelul Cornel Pacoste, a fost luat în pregătire de Ceaușescu pentru a-l face ministru de Externe (ulterior, Pacoste a devenit vicepreședintele Consiliului de Miniștri). Numeroși alți salariați din direcțiile de spații și de specialitate ale MAE au primit, de asemenea, în secret, grade militare, ceea ce a permis DIE să preia, practic, cârma ministerului.

Ion Mihai Pacepa

A venit rândul ambasadurilor din principalele țări occidentale. Toți cei care au fost selecționați să devină ofițeri „deplin conspirați” ai DIE au acceptat fără să cârtească. (Imediat după ce am primit azil politic în SUA, Ceaușescu a înlocuit 22 de ambasadori ale căror state de salarii ca ofițeri „deplin conspirați” erau semnate de mine.) În sfârșit, o echipă specială a DIE, condusă de șeful adjunct al Direcției de Cadre, generalul Nicolae Ceaușescu (fratele dictatorului), a început să creeze ofițeri „deplin conspirați” în rândul restului diplomaților din Occident.

La câteva luni după ce m-am reîntors de la Lubianka, proporția de ofițeri DIE la ambasadele române din Occident a crescut de la 50%, cât era standardul practicat în blocul sovietic, la o medie de 75%. Apoi, Ceaușescu a ordonat DIE să creeze ofițeri „deplin conspirați” în rândul intelectualilor care se bucurau de respect în Occident, precum și a preoților din parohiile emigranților români din SUA și alte țări vestice.

Această armată de „deplin conspirați” avea sarcina de a convinge Occidentul că Ceaușescu era un comunist naționalist independent față de Moscova, care vroia să introducă elemente ale democrației vestice în procesul de guvernare a României, și care trebuia sprijinit de Vest pentru a crea breșe în zidul ce înconjură blocul sovietic.

Cea de a doua sarcină era să folosească noua imagine pro-vestică a lui Ceaușescu pentru a storce bani și tehnologii prohibite din Occident.

Paralel cu măsurile logistice, Ceaușescu a început să-și „parfumeze” comunismul cu „arome ale democrației occidentale”, cum îi plăcea să ne spună. Prima *aromă* a fost promulgarea unei noi constituții, prin care garanta expres inviolabilitatea domiciliului, telefoanelor și a corespondenței. Această Constituție nu a împiedicat însă Securitatea să-și continue nestingherită cenzura corespondenței și interceptarea convorbirilor telefonice, și nu a determinat scoaterea nici unuia dintre sutele de mii de microfoane instalate secret în locuințe, birouri, unități militare, biserici și școli.(55)

Consecvent, Ceaușescu și-a „occidentalizat” parlamentul, cooptând în componența lui conducători religioși și alți membri

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

care nu aparțineau partidului comunist, și l-a declarat „organul suprem de guvernare al României“. În realitate, parlamentul a rămas aceeași marionetă în mâinile sale. Ceaușescu a promulgat, de asemenea, reducerea rolului partidului în activitatea administrativă a țării, și a creat funcția de Președinte al Statului, după care s-a auto-propus președintele României. A simulat o descentralizare a economiei, a instituit candidați multipli pentru alegerile locale (nu și pentru cele prezidențiale), și a lansat o campanie împotriva corupției și a beției. Pentru a impresiona și mai mult Occidentul, el adus un mitropolit și un întreg sinod de preoți la înmormântarea tatălui său.

În ochii opiniei publice occidentale, România a început să arate ca o țară normală, unde oamenii puteau critica guvernul, aveau dreptul să viziteze mănăstiri, și puteau să cumpere discuri de muzică simfonică înregistrate în Vest sau cărți străine traduse în românește. Mai mult, românii aveau acum și o First Lady, ca și americanii!

Orizont a fost numele de cod dat de Ceaușescu acestei uriașe operații de influență, care a constituit subiectul cărții mele *Red Horizons (Orizonturi Roșii)*.(56) Aici vreau să menționez doar că rezultatele acestei operații au depășit toate așteptările lui Ceaușescu.

Asemenea unui împărat roman triumfător, el a început un tur regal în jurul lumii libere, cu mine sau cu Doicaru după el, ca să tragem noi sfori. Japonia, Franța, Germania de Vest, Italia, Vatican, Spania, Portugalia, Finlanda, Argentina, Egipt, Iordania și Filipinele au fost doar câteva dintre țările vizitate împreună cu Doamna Sa.

Statele Unite au fost însă favoritele sale, și Ceaușescu a reușit să le viziteze, ca invitat oficial, de trei ori în patru ani. Doi președinți americani s-au dus la București ca să-i plătească tribut - nici unul nu a vizitat România în întreaga ei istorie de până atunci. În anul 1975, Washingtonul a acordat Bucureștiului *clauza națiunii celei mai favorizate*, în semn de omagiu pentru „deschiderea“ lui Ceaușescu către Occident. Trei ani mai târziu, creditele în dolari acordate României se apropiau vertiginos de 20 de miliarde, tinzând să atingă una dintre cele mai înalte proporții

Ion Mihai Pacepa

din istoria contemporană: 1.000 de dolari pe cap de locuitor.

Înfierbântat de aceste succese, Ceaușescu a început să transfere toate obiectivele importante ale politicii sale externe în mâinile DIE, și să lase la MAE numai birocrăția relațiilor bilaterale, de zi cu zi. În anul 1978, când am făcut ruptura cu comunismul, planul de muncă al DIE pe relația Israel, de exemplu, conținea toate obiectivele majore ale politicii lui Ceaușescu față de acea țară: obținerea din Israel de credite și tehnologii supuse embargoului, în schimbul creșterii numărului vizelor de emigrare pentru români de origine evreiască; promovarea unor evrei de origină română în conducerea politică, economică și militară a Israelului și preluarea în secret a conducerii Partidului Comunist Israelian.

Capitolul 13

PROTEJAREA DICTATORULUI COMUNIST

În noaptea de marți, 20 august 1968, am fost ofițer de serviciu pe Ministerul Afacerilor Interne. Totul a fost calm până aproape de miezul nopții, când soneria telefonului TO (linia telefonică specială care lega conducerea de partid și de stat a României cu cea a celorlalte țări socialiste) a spart liniștea care domnea în cabinetul lui Alexandru Drăghici, unde făceam de serviciu.(57) Când am ridicat telefonul, operatoarea română mi-a raportat că avea o problemă urgentă, în care nu știa cum să se descurce. Cineva de la cabinetul lui Alexandru Dubcek din Praga cerea insistent să fie pus în legătură cu Ceaușescu, dar cabinetul acestuia nu răspundea la telefon.

Folosind limba germană, am vorbit cu omul din Praga. Era înspăimântat. Avioane militare de transport sovietice, care nu fuseseră anunțate în prealabil, aterizau acum unul după altul pe aeroportul din Praga. Asta însemna, fără îndoială, începutul mult temutei intervenții militare sovietice. Ceaușescu le era ultima speranță, mi-a spus. Cu numai câteva zile înainte, el vizitase Praga, unde a reînnoit tratatul de prietenie dintre cele două țări și a rostit cuvântări publice în favoarea noului comunism cehoslovac, cunoscut sub denumirea „Primăvara de la Praga“.

Păstrând legătura cu cabinetul lui Dubcek, l-am sunat pe șeful gărzii de noapte de la reședința lui Ceaușescu. El mi-a răspuns că a primit ordin să-l trezească pe „Tovarășu’ numa în caz dă incendiu“.

Ion Mihai Pacepa

Câteva ore mai târziu mă aflu, împreună cu Doicaru, în uriașa reședință prezidențială de pe strada Primăverii.

-Ce arde? a întrebat Ceaușescu încercând să-și netezească părul răvășit de somn.

I-am raportat pe scurt ceea ce aflu din discuția cu omul de la cabinetul lui Dubcek, precum și din convorbirea telefonică avută ulterior cu ambasada noastră din Praga. În continuare, Doicaru i-a prezentat sinteza interceptării transmisiilor radio ale unităților militare care au invadat Cehoslovacia. Din ea rezulta că formații ale Diviziei 24 ale Forțelor Aeriene Strategice ale URSS au ocupat aeroportul din Praga, și că sute de avioane de transport de tip Antonov, încărcate cu soldați și tancuri, aterizau continuu pe acest aeroport. Interceptările radio arătau, de asemenea, că la invazie participă, alături de Armata Roșie, și unități militare din Germania de Est, Ungaria și Bulgaria.(58)

Fața nebărbierită a lui Ceaușescu exprima stupoare, ca și cum ar fi auzit că marșienii au aterizat pe Lună. Când am terminat de raportat, era atât de chircit încât pijamaua elegantă, de mătase chinezească, atârna pe el ca un sac de cartofi. Numai ochii săi de viezure se vânturau de la Doicaru la mine și înapoi.

-Acu-i r-rându m-meu, a murmurat Ceaușescu aproape inauzibil când, într-un târziu, și-a regăsit vocea.

Aceasta a fost prima mea întâlnire față-n-față cu paranoica frică de moarte a lui Ceaușescu, care l-a făcut mai târziu să se spele cu alcool după ce a dat mâna cu Jimmy Carter, pentru a omori bacteriile cu care CIA ar fi putut să-l contamineze prin intermediul președintelui american. Tot frica de moarte l-a determinat ca, în timpul vizitelor sale în străinătate, să mănânce numai bucate în prealabil degustate de un bodyguard, ca să fie sigur că nu erau otrăvite.

Ori de câte ori conducătorii comuniști s-au aflat la ananghie, ei au apelat la forțele lor de securitate pentru a se salva. Ceaușescu nu a făcut excepție. Când și-a revenit din stupoare el ne-a spus că va convoca o „mare adunare populară”(59) în fața sediului CC al PCR. Ne-a ordonat să punem Securitatea în stare de alarmă și să instalăm blindate ale trupelor de securitate în jurul reședinței lui Ceaușescu și a sediului CC al PCR. Apoi ne-a cerut

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

să trimitem imediat un mesager secret la Paris care să-l informeze „pă Degol“ că „existența României“ este în pericol și să-i ceară sprijinul politic și militar „pă care ni l-a pg-promis“. Ceaușescu s-a referit la declarațiile făcute de președintele francez Charles de Gaulle în urmă cu trei luni, când acesta a vizitat România și a sugerat, direct și indirect, că îl va ajuta pe Ceaușescu să apere „independența și suveranitatea“ țării.(60)

În sfârșit, Ceaușescu ne-a cerut să redactăm un plan comun de măsuri, Securitate-DIE, pentru eventualitatea unei invazii militare sovietice. Sarcina Securității, ne-a instruit Ceaușescu, era să organizeze un război de partizani al cărui principal scop trebuia să fie „protejarea Secretarului General al Partidului“. Adică a lui Ceaușescu. DIE trebuia să-l scoată din țară în cazul când nu mai era nimic de făcut. „P-Pekin“ a murmurat Ceaușescu, temându-se parcă să nu fie auzit. O oră mai târziu el i-a telefonat lui Doicaru și a ordonat ca planul să fie scris de mână, de el sau de mine, pentru a-i păstra deplinul secret.

Planul ordonat de Ceaușescu, care i-a fost prezentat câteva zile mai târziu, a primit numele de cod *Plan M* (M de la Mobilizare), și a fost imediat aprobat. Acea primă ediție a Planului M, al cărui text a fost scris de mână de mine, conținea următoarele sarcini principale pentru organele de securitate internă:

- construirea unor adăposturi speciale în București și în Munții Carpați, destinate folosirii de către Ceaușescu și colaboratorii săi cei mai apropiați;

- procurarea (din Occident) de stații mobile de radio pe unde scurte (50 KHz) care să fie folosite pentru a transmite mesajele lui Ceaușescu către populație în cazul când posturile naționale și locale de radiodifuziune ar fi fost capturate de invadatori;

- crearea unei rețele de case conspirative în orașele și centrele rurale importante ale țării, și amenajarea lor ca puncte de comandă ale organelor centrale, regionale și locale de securitate pentru eventualitatea unui război de partizani;

- crearea unor unități de guerilă compuse din cadre și colaboratori ai organelor de securitate, care să acționeze în cazul

Ion Mihai Pacepa

unui război de partizani;

- crearea unor depozite secrete de arme și alimente, dispersate pe întregul teritoriu al țării, care să asigure aprovizionarea unităților de guerilă;

Partea externă a Planului M conținea sarcinile de bază ale DIE în cazul unei invazii militare sovietice. Acestea erau:

- păstrarea loialității față de Ceaușescu a diplomaților ambasadelor române din afara lagărului socialist;

- câștigarea sprijinului politic, militar și moral al Occidentului;

- scoaterea secretă a lui Ceaușescu din țară în cazul când viața sa era în pericol;

- amenajarea unui centru de comandă în China sau în altă țară desemnată de „conducerea superioară a partidului“;

- crearea unor rețele ilegale de radio-comunicații cu ajutorul cărora Ceaușescu să poată conduce din străinătate războiul de partizani, și să aibă o legătură permanentă atât cu țara cât și cu guvernele vestice care vor simpatiza cu lupta sa.

În acei ani lungi și grei, când am făcut parte din conducerea comunității de spionaj a blocului sovietic am aflat de la colegii mei din serviciile „surori“ că fiecare din ele avea un plan ultra-secret pentru „salvarea conducătorului suprem“ în caz de pericol, și că fiecare din aceste planuri a fost bazat pe aceiași piloni ca și cel al lui Ceaușescu: un război de partizani pentru a-l proteja și o exfiltrare secretă în cazul când acest război nu avea șanse de succes. Evident, toți liderii țărilor satelite au trăit cu coșmarul că, mai devreme sau mai târziu, Kremlinul le va cere capul. Ceaușescu a fost însă și mai obsedat de această groază din cauza politicii sale de duplicitate, și Planul M a fost pentru el, cel puțin până în ziua când l-am părăsit, colacul de salvare. Ori de câte ori avea un minut liber, Ceaușescu îl revizua, lărgea, modifica și completa. Frica sa obsesivă de Moscova l-a făcut să-și perfecționeze Planul M în așa măsură încât planul de supraviețuire al lui Hitler, descoperit după moartea sa, arăta ca o joacă de copil, în comparație cu cel al lui Ceaușescu.

Nici unul dintre ei nu a reușit însă să se salveze. După ce au fost zeificați ani și ani în șir de mașinile lor de propagandă, cei

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

doi tirani nu au mai găsit resursele fizice și morale pentru a relua totul de la capăt - în China, America de Sud sau Dumnezeu știe în ce alt colț ascuns al globului.

La scurt timp după invazia sovietică a Cehoslovaciei, Ceaușescu a trecut de la Stalinism la Maoism, și, în iunie 1971, a vizitat China Roșie. Acolo a avut lungi discuții cu Președintele Mao Tse Dun, cu premierul Ciu En Lai și cu Hua Guo Fen - ultimul devenit curând ministrul securității publice, iar în 1977 liderul suprem.

Cum s-a întors, Ceaușescu m-a convocat împreună cu Doicaru.

-Ursu' e un pg-porc! ne-a spus de cum am intrat pe ușă.

Ursul era Brejnev. Potrivit celor spuse de Ceaușescu, organele de securitate chineze au descoperit recent o încercare de asasinare a președintelui Mao Tse Dun, care a fost pregătită de Lin Biao, comandantul armatei chineze. Când complotul a fost depistat, Lin ar fi încercat să fugă în Uniunea Sovietică, dar avionul lui s-ar fi prăbușit în Mongolia. Acea încercare de asasinat ar fi fost parte integrantă a unui plan PGU, pentru instalarea unui guvern pro-sovietic la Pekin. Mao și Ciu En Lai i-au spus lui Ceaușescu că, fără excepție, toți cei implicați în această „lovitură de stat“ erau cetățeni chinezi care studiaseră în Uniunea Sovietică.

-G-generalii și activiștii de pg-partid, a explicat Ceaușescu, adăugând că Mao a decis să epureze din armată și securitate pe toți ofițerii care au făcut școala la Moscova.(61)

Ceaușescu ne-a ordonat să creem imediat o „unitate contrainformativă specială“, absolut invizibilă, a cărei unică sarcină trebuia să fie protejarea sa împotriva unei lovituri de stat sovietice. Pentru conspirarea ei absolută, această unitate trebuia să funcționeze sub umbrela DIE, a cărui existență era practic necunoscută în România din acea vreme. Apoi Ceaușescu a început să ne citească din niște notițe, evident luate la Pekin. Sarcina noii unități era „prevenirea și neutralizarea oricărui atentat la viața și libertatea Secretarului General al Partidului Comunist Român pus la cale de organele de informații externe ale Pactului de la Varșovia“.

Ion Mihai Pacepa

Pentru aceasta, noua unitate trebuia:

- să identifice și să țină sub supraveghere pe cetățenii români, în special cadre militare și activiști de partid, care și-au făcut studiile sau au urmat cursuri de specializare în Uniunea Sovietică;

- să supravegheze ambasadale și celelalte reprezentanțe din România ale țărilor Pactului de la Varșovia precum și pe salariații lor;

- să țină sub strictă observație pe cetățenii români ce întrețin relații cu aceste reprezentanțe;

- să supravegheze selectiv turiștii și ceilalți vizitatori veniți din Uniunea Sovietică și restul țărilor membre ale Pactului de la Varșovia.

-V-ajung o mie dă ofițeri? a întrebat Ceaușescu făcând cu ochiul.

Până de curând, întreaga schemă de organizare a DIE abia depășea 700 de posturi. Ultimele sale ordine au fost ca nici o persoană cu studii la Moscova să nu poată fi încadrată în această unitate și ca „existența ei să fie inexistentă”. Nu nume, nu titlu. Pentru corespondența operativă, Ceaușescu ne-a aprobat ca unitatea să folosească denumirea de U.M. 0920, care era codul militar al DIE (U.M. însemna „Unitate Militară”, 0 însemna „secret”, iar 920 era numărul atribuit DIE). În final noua unitate a primit denumirea de 0920/A, iar comandantul ei a avut rang echivalent cu cel de șef de direcție din DIE.(62)

U.M. 0920/A și-a avut sediul central în două clădiri învecinate de pe Strada Rabat (în apropierea fostului consulat Vest German) și a funcționat sub acoperirea de filială a Institutului de Conjunctură Internațională, instituția creată de DIE și folosită ca acoperire pentru o parte a sediilor și ofițerilor săi. Centrul de supraveghere electronică al U.M. 0920/A, însărcinat cu interceptarea convorbirilor telefonice și a comunicațiilor cifrate făcute prin telex și radio de ambasadale țărilor socialiste membre ale Pactului de la Varșovia, a devenit prima unitate operativă de securitate ascunsă integral în sediul Comitetului Central al Partidului. Pentru a-i da o și mai mare imunitate, Ceaușescu a decis ca această unitate să fie acoperită drept

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

„Arhivele Prezidențiale“, o instituție fantomă prezentată ca fiind subordonată exclusiv lui Ceaușescu. U.M. 0920/A a avut, de asemenea, locat pe strada Maria Rosetti, propriile sale servicii de cenzura corespondenței, filaj și investigații.

Capitolul 14

PLANUL DNESTR

La scurt timp după crearea ei, U.M. 0920/A a obținut informații din care rezulta că Moscova pregătea o lovitură de stat în România. Aceste informații au rezultat, în marea lor majoritate, din interceptarea discuțiilor purtate de ofițeri ai PGU și GRU acreditați în România, ori veniți în misiuni temporare la București. Din aceste interceptări, U.M. 0920/A a aflat că Brejnev era din ce în ce mai iritat de „naționalismul” lui Ceaușescu și de încercările sale de a-și crea „prima dinastie comunistă” din istorie. Liderul sovietic, care în trecut fusese prim secretar al Republicii Moldovenești, devenise, de asemenea, alergic la referirile, mai mult sau mai puțin voalate, ale lui Ceaușescu, despre drepturile istorice ale României asupra Moldovei.

Operația sovietică, care viza înlocuirea lui Ceaușescu cu un cadru PCR loial Moscovei, a fost prezentată de KGB unuia dintre românii recrutați (generalul Nicolae Militaru) sub numele conspirativ *Dnestr*. Aceasta era denumirea rusească pentru râul Nistru. Operația *Dnestr* urma să pregătească un puci militar împotriva lui Ceaușescu și să găsească, în cazul când puciul va eșua, un pretext pentru o intervenție militară a Uniunii Sovietice în România.

Dnestr a fost declanșat în iulie 1969, la numai câteva zile după ce, contrar recomandării Moscovei, Ceaușescu l-a invitat pe președintele american Richard Nixon să facă o vizită oficială în

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

România. Lansarea acestei operații a fost precedată de anularea, fără precedent, a vizitei pe care Brejnev și premierul Kosișghin urmau să o facă în România, vizită ce fusese popularizată până atunci pe larg în presa celor două țări.(63)

Operația *Dnestr*, care a implicat atât PGU cât și GRU, prevedea stabilirea unor contacte clandestine cu cadre din conducerea partidului, a armatei și a securității care au făcut studii în Moscova, cu scopul de a-i identifica pe cei care puteau fi recrutați în operația *Dnestr*. Acești viitori agenți ai PGU și GRU trebuiau ca, la semnalul Moscovei, să-l aresteze pe Ceaușescu și să creeze un Front al Salvării Naționale (ca acela prevăzut pentru operația anterioară a PGU privind instalarea unui guvern pro-sovietic în Grecia), care să preia conducerea provizorie a țării. Primul general român atras în operația *Dnestr* a fost Ion Șerb, reactivat de spionajul sovietic în 1971, când el era șef al Garnizoanei Militare București.(64)

Până în 1978, când am făcut ruptura definitivă cu comunismul, U.M. 0920/A identificase alți șase generali din armată și forțele de securitate, pe care PGU sau GRU vroiau să-i recruteze ca agenți, pentru a fi folosiți în *Planul Dnestr*. Tehnica operativă folosită pentru supravegherea ofițerilor PGU și GRU a arătat că ei trebuiau să-i convingă pe acești generali români să participe la o lovitură de stat împotriva lui Ceaușescu, sau, în cazul când lovitura de stat ar fi eșuat, cel puțin să-și pună numele pe o listă de „personalități române“, care să ceară ca forțele Pactului de la Varșovia să intervină în România. Toți acești generali lucraseră pentru Comintern, sau urmaseră academii ori școli militare în Uniunea Sovietică. Cel mai important dintre ei, din punct de vedere operativ, a fost generalul Grigore Naum, șeful Direcției a V-a (Contrainformații militare) a Securității, pe care sovieticii îl considerau crucial pentru *Planul Dnestr*. Toți au fost trecuți în rezervă de Ceaușescu.

La mijlocul lui 1978, cu doar câteva săptămâni înainte de defectarea mea în Occident, Direcția de Contraspionaj a Securității, în cooperare cu U.M. 0920/A, a înregistrat pe bandă operația de recrutare în cadrul *Planului Dnestr* a generalului Nicolae Militaru, un alt absolvent al Academiei Militare Frunze

Ion Mihai Pacepa

din Uniunea Sovietică. Acesta era general locotenent și urma să fie promovat prim adjunct al ministrului Apărării Naționale și Șef al Marelui Stat Major. În *Red Horizons* am descris pe larg întreaga operație.(65) Aici doresc doar să menționez că, atunci când a fost informat despre acțiunea sovieticilor de contactare în secret a generalului Militaru și despre faptul că acesta nu a raportat contactul, Ceaușescu a făcut un nou acces de isterie. Deoarece la acea dată generalul Militaru era comandant al Regiunii Militare București, Ceaușescu a fost ferm convins că Moscova vroia să-l folosească drept cap de pod într-o invazie militară aeriană a Bucureștiului, similară cu cea a Pragăi din 1968. Realmente înfricoșat, Ceaușescu și-a pus forțele de securitate în alarmă și s-a închis la reședința lui din Snagov pentru aproape o săptămână, timp în care și-a revăzut și completat *Planul M*.

Alte operații similare ale PGU și GRU au vizat conducerea partidului. Petre Borilă, pe atunci membru al Biroului Politic, a fost contactat în repetate rânduri de un „prieten“ bulgar care s-a străduit să-l convingă să fie inițiatorul cererii de intervenție militară sovietică în România. Ca pretext, Borilă trebuia să invoace o răscoală a minorității bulgare din Dobrogea, determinată de o invocată politică de asuprire națională a lui Ceaușescu. Datele obținute de U.M. 0920/A arătau însă că această „revoltă“ urma să fie pregătită de PGU, cu sprijinul serviciului de spionaj bulgar, *Durzhavna Sigurnot*. Borilă a acceptat propunerile PGU. După ce Valentin Ceaușescu s-a căsătorit însă cu fata sa, Borilă și-a schimbat părerea, și i-a raportat lui Ceaușescu întreaga operație.

Un alt membru al Biroului Politic care era și vice prim-ministru, János Fazekas, a fost contactat de PGU cu ajutorul serviciului de informații maghiar. Informațiile obținute de U.M. 0920/A arătau că sovieticii vroiau să-l folosească pentru a crea stări de spirit nefavorabile în Transilvania și a justifica, astfel, o intervenție militară în România. Aceste două cazuri l-au determinat pe Ceaușescu să-i dea unuia din adjuncții ministrului de Interne, generalul maior Constantin Stoica, sarcina specială de a contracara orice forme de „revolte“ și „răscoale“ generate de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Moscova în rândul naționalităților conlocuitoare din România.

Nici una din persoanele depistate de U.M. 0920/A ca fiind recrutate de Moscova în operația *Dnestr* nu a fost judecată pentru spionaj. De teama de a nu irita și mai mult Kremlinul, Ceaușescu a interzis până și interogarea lor asupra contactelor secrete avute cu diplomați sau atașați militari sovietici. Ordinul său categoric a fost ca fiecare caz să fie „neutralizat” individual, fără a stârni contrareacții din partea Moscovei. Câțiva dintre acești agenți sovietici au fost arestați pentru motive de drept comun. Generalul Șerb, de exemplu a fost arestat și judecat pentru „încălcarea legii secretului de stat”. La indicația lui Ceaușescu, ofițeri ai Direcției a V-a (Contrainformații Militare) au ascuns în casa acestuia documente secrete. Ele au fost apoi „găsite” cu ocazia unei percheziții determinată de o „scrisoare anonimă” unde se relata că Șerb ar duce acasă documente strict-secrete. Alți agenți recrutați de Moscova pentru operația *Dnestr* au fost îndepărtați din funcții, și apoi au fost rotați în mod repetat, atât pentru a nu prinde rădăcini politice cât și pentru a îngreuna contactarea lor de către ofițerii de informații sovietici.

Cea mai înaltă „victimă” a U.M. 0920/A a fost Ion Iliescu, unul din cei nouă secretari ai Comitetului Central. Marxist profesionist, cu remarcabilă inteligență nativă, el a fost unul dintre favoriții lui Ceaușescu. La scurt timp după ce i-a luat locul lui Dej, Ceaușescu l-a pus pe Iliescu să conducă imensul aparat de agitație și propagandă al partidului, și să coordoneze operațiile de dezinformare pe plan național. Trei ani mai târziu, Iliescu era membru supleant al Comitetului Politic Executiv și una dintre stelele partidului.

La scurt timp după atentatul sovietic împotriva lui Mao Tse Dun, Ceaușescu l-a îndepărtat din centrul puterii, pe Iliescu, numindu-l secretar al județului Timiș și apoi prim secretar al județului Iași. În afara faptului că a studiat patru ani la Moscova, Iliescu avea alte trei păcate capitale în ochii lui Ceaușescu: purta numele „Ilici” dat de tatăl său, un cominternist fanatic care-l idolatriza pe fondatorul Uniunii Sovietice, Vladimir Ilici Lenin; avea o pregătire marxistă mult mai temeinică decât cea a lui Ceaușescu; și era atât de ros de parvenitism și de ambiții

Ion Mihai Pacepa

personale încât a preferat să nu raporteze mentorului său aluzia „nevinovată” (înregistrată pe bandă de U.M. 0920/A) ce i-a fost făcută de un membru al unei delegații „ideologice” sovietice după care „*Kremlinul ar fi mai fericit cu Iliescu în fruntea Partidului Comunist Român*”. Din cauza relațiilor personale extrem de apropiate, Ceaușescu l-a păstrat pe Iliescu ca membru supleant al Comitetului Politic Executiv. Ordinul pe care l-a dat însă U.M. 0920/A a fost fără echivoc: „Vreau să aibă microfoane și-n pantofi!”

Valter Roman, care a început să lucreze pentru Comintern cu mult înaintea celui de al doilea război mondial, a fost cea de a doua „victimă la nivel înalt” a U.M. 0920/A. În anii 1943-1944 Valter Roman a urmat cursul special al Cominternului pentru viitorii conducători ai partidelor comuniste străine împreună cu Dolores Ibaruri, Wilhelm Pieck, Walter Ulbricht, André Marty, Ana Pauker și alți „înalți” comuniști care primiseră azil politic în URSS. La sfârșitul cursului, Roman a devenit ofițer acoperit al INU iar, un an mai târziu, a fost trimis în România sub acoperirea de ofițer al *Diviziei Horea, Cloșca și Crișan*. Curând după aceea, Stalin l-a „împins” pe Valter Roman în eșalonul de conducere al PCR. La propunerea U.M. 0920/A, Ceaușescu l-a transferat din centrul puterii politice dar, pentru a arunca nisip în ochii Moscovei, i-a menținut majoritatea titlurilor sale onorifice precum și beneficiile materiale pentru el și familia sa.

Silviu Brucan, un alt vechi cominternist, a fost următoarea victimă marcantă a U.M. 0920/A. După ce Armata Roșie a „eliberat” România, Moscova l-a „recomandat” pentru a fi unul din editorii *Scântei*. Tot Moscova a instrumentat numirea lui ulterioară ca ambasador al României în Statele Unite. Ceaușescu, care începuse să se teamă de păienjenişul de legături pe care Brucan și le crease la Moscova, a decis să-l treacă, gradual, pe linie moartă. Când însă U.M. 0920/A a fotografiat în secret o întâlnire a lui Brucan cu un ofițer PGU, acoperit ca diplomat la ambasada sovietică din București, Ceaușescu a explodat:

-Spion sadea, a concluzionat el. Numa' spionii să-ntâlnesc noaptea-n parcuri!

În 1978, cu puțin înainte de ruptura mea finală cu

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

comunismul, U.M. 0920/A a descoperit o încercare a PGU de a ajunge în intimitatea lui Ceaușescu prin recrutarea lui Sergiu Celac, pe atunci șef adjunct la secția internațională a CC al PCR. Celac, care era și translatorul personal al lui Ceaușescu pentru rusă și engleză, absolvise Institutul de Relații Internaționale din Moscova. Un agent al PGU care îl cunoștea din anii studenției sale la Moscova a fost trimis temporar la București, cu misiunea de a-l atrage pe Celac în *Planul Dnestr*, sub promisiunea că va primi „înalte răspunderi“ în noul guvern ce va fi constituit de Moscova.

Ceaușescu a fost informat despre intenția PGU de a-l recruta pe Sergiu Celac înainte ca acesta să fi fost contactat de PGU, și a decis ca el să fie scos din funcția de translator personal, transferat din aparatul CC al PCR și ținut sub permanentă supraveghere informativă.

La toate aceste cazuri Ceaușescu a adăugat un altul, descoperit de generalul locotenent Nicolae Pleșiță, la acea vreme prim adjunct al ministrului de Interne, încercând să se ocupe cu prioritate de securitatea personală a lui Ceaușescu și a familiei sale. Cu ajutorul microfoanelor ascunse în apartamentul fetei lui Ceaușescu, Zoe, Pleșiță a aflat că ea făcuse o pasiune feroce pentru băiatul lui Valter Roman. Orgiile sexuale, de o imaginație frenetică, ale Zoei cu Petre Roman, înregistrate pe bandă magnetică și fotografiate de oamenii lui Pleșiță, au fost, evident, ultima picătură din paharul lui Ceaușescu.

-Dacă Nea Nicu mai avea vreo îndoială că Ursu-i vrea scalpul, mi-a spus Pleșiță, acum s-a lămurit definitiv.

În discuțiile sale cu mine, precum și cu ceilalți membri ai conducerii MAI, Pleșiță îi spunea lui Ceaușescu „Nea Nicu“, ca să ne impresioneze.

-Citește asta, mi-a spus Pleșiță, dându-mi o fotocopie a autobiografiei lui Valter Roman din dosarul său de partid.

-Maior în Armata Roșie, i-am citit.

-Asta i-a fost acoperirea. Nea Nicu a auzit însă cu urechile lui când Valter i-a spus lui Dej că de fapt ține de NKVD.

Tot de la Pleșiță am aflat că Ceaușescu i-a ordonat ca Petre Roman să fie „sub tehnică și filaj zi și noapte“.

Ion Mihai Pacepa

Fiind direct implicat în coordonarea activității U.M. 0920/A, am fost întotdeauna convins că ea nu a fost nici pe departe în măsură să descopere adevăratele dimensiuni ale *Planului Dnestr*. Generalul Saharovski, șeful PGU, cunoștea în detalii structura și metodele organelor române de contrainformații și, ca atare, și-a putut lua măsuri de protecție.

Capitolul 15

TERORISM BACTERIOLOGIC ȘI NUCLEAR

În luna iulie a anului 1973, Ceaușescu de abia se întorsese din Brioni, unde a avut o nouă întâlnire cu președintele iugoslav Iosif Broz Tito, când ambasadorul sovietic i-a prezentat un mesaj din partea lui Brejnev. Acesta îi cerea să se ducă imediat la Moscova și să nu facă nici o publicitate în legătură cu acea călătorie. Potrivit spuselor lui Ceaușescu, care m-a convocat împreună cu Doicaru, de îndată ce s-a reîntors la București, Kremlinul a decis să transforme terorismul internațional într-un instrument de bază pentru promovarea revoluției mondiale a proletariatului.

În epoca nucleară contemporană, când folosirea forței militare este extrem de riscantă - ne-a explicat Ceaușescu - terorismul a rămas singura cale realistă pentru export de revoluție: cu ajutorul lui putem crea haos în țările ce constituie „verigile slabe ale imperialismului“, pentru a facilita instalarea la conducerea acestora a unor Fronturi de Salvare Națională conduse din umbră de comuniști. Acest nou „concept“ trebuia păstrat însă în cel mai strict secret, pentru a preveni antagonizarea opiniei publice. El trebuia, de asemenea, executat „cu mâna altora“ - pentru a evita „compromiterea noastră“ pe plan internațional, în caz de eșec.

Ca atare, Brejnev a hotărât ca promovarea terorismului internațional să fie încredințată serviciilor de informații ale țărilor semnatare ale Pactului de la Varșovia, singurele capabile să

Ion Mihai Pacepa

asigure secretul absolut, și să se facă prin intermediul unor organizații teroriste existente în diferite țări arabe sau vest-europene. Brejnev a decis, de asemenea, ca terorismul să fie numit de acum înainte „luptă armată”, iar membrii organizațiilor teroriste „luptători pentru libertate”. PGU și-a asumat sarcina de a organiza instruirea paramilitară a membrilor organizațiilor teroriste și înzestrarea lor cu acte de identitate false. Serviciul de spionaj cehoslovac le va dota cu un exploziv plastic inodor, imposibil de detectat de câinii special dresați folosiți în aeroporturile occidentale și în celelalte puncte majore de trecere a frontierei. Serviciul cubanez a trecut deja la producția de masă a unor valize cu fund dublu, și a altor containere cu ascunzători pentru uzul organizațiilor teroriste, în scopul introducerii camuflate a armelor și a explozivilor atât în țările occidentale cât și pe avioanele și vapoarele lor de pasageri. Serviciul de spionaj al STASI trebuia să producă detonatoare electrice telecomandate pentru exploziv plastic. Rolul DIE, în această nouă diviziune socialistă a muncii, era de a produce ștampile false pentru vizele de intrare-ieșire ale principalelor țări capitaliste. Aceste ștampile urmau să fie folosite pentru pașapoartele vestice contrafăcute de PGU.

După discuția cu Brejnev, Ceaușescu a avut o întâlnire cu Andropov, care l-a informat asupra „diviziunii socialiste a muncii” pentru sprijinirea organizațiilor teroriste internaționale. Clienții direcți ai DIE în această nouă piață erau Organizația de Eliberare a Palestinei (OEP), care patrona numeroase alte grupări teroriste,(66) și Libia, ca guvern terorist.

Datorită relațiilor excelente dintre Ceaușescu și Yasser Arafat, președintele OEP, DIE avea deja legături cu Departamentul de Informații al OEP, condus în acea vreme de Hani Hasan.(67) Acum, aceste legături s-au transformat într-o strânsă relație de cooperare. În anul 1975, DIE a început să predea serviciului de informații al OEP date și informații asupra obiectivelor sale din Israel. România era, pe atunci, singura țară din blocul sovietic care întreținea relații diplomatice cu Israelul și avea, deci, o rezidență în acea țară. În anul 1976, DIE a început să furnizeze OEP pașapoarte false pentru organizarea de acțiuni

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

teroriste în Occident sau pentru sprijinirea altor organizații teroriste patronate de OEP (*Brigăzile Roșii, gruparea Baader-Meinhof și Armata Republicană Irlandeză*). La rândul ei, OEP a dat DIE mostre de armament greu vestic (inclusiv o tanchetă Renault) sustrase din diferite țări arabe (68) și a organizat acțiuni de „pedepsire“ a unor emigranți români, printre care și Monica Lovinescu, șefa biroului *Europa Liberă* din Paris. (69) care duceau activitate anti-comunistă în Europa occidentală.

Colaborarea cu serviciul de spionaj al Libiei, cel de al doilea client al DIE, a fost însă mult mai strânsă. Nu mult după ce Kremlinul a hotărât să dea României un rol în sprijinirea terorismului internațional, l-am însoțit pe ministrul de Interne român, Teodor Coman, într-o vizită de patru zile în Libia. Această vizită a marcat începutul unei intense cooperări în domeniul terorismului internațional între organele de spionaj ale celor două țări. Serviciul libian, direct subordonat colonelului Mohamar Gaddafi avea monopolul absolut al activității diplomatice a țării. Era orientat aproape exclusiv către organizarea de operații teroriste și de guerilă în Israel și țările Europei occidentale. Destabilizarea sionismului și a imperialismului american, sprijinirea mișcărilor extremiste palestiniene și lichidarea dușmanilor lui Gaddafi din străinătate erau principalele sale sarcini.

-Unirea înseamnă putere, ne-a declarat Gaddafi, când ne-a primit, în sfârșit, după ce așteptasem peste zece ore într-un cort alăturat. Mai ales când nu avem secrete între noi, a adăugat, promițând că nici o ușă din Libia nu ne va fi încuiată.

Gaddafi și-a păstrat cuvântul.

Departamentul de Imigrare (unitate acoperită a serviciului de spionaj libian) vizitat în timpul acelei prime călătorii în Libia s-a dovedit a fi o „mină de aur“, cum l-a caracterizat șeful PGU, Vladimir Kriucikov, atunci când Doicaru l-a informat despre ceea ce adusesem din Tripoli. În zilele acelea, aproape toate posturile importante din aparatul de stat libian, cu excepția celor militare și de securitate, erau ocupate de imigranți străini. Printre aceștia erau peste un milion de arabi (majoritatea egipteni și tunisieni) angajați în construcții și agricultură, și câteva mii de

Ion Mihai Pacepa

europeni și americani care lucrau în industria petrolieră. La Departamentul de Imigrare am găsit rânduri nesfârșite de fișiere, care conțineau dosarele fiecărui străin ce pusese vreodată piciorul în Libia, pașapoartele originale ale rezidenților la vremea respectivă în Libia, și fotocopia pașapoartelor celor deja plecați.

Cu ajutorul acestor pașapoarte originale și în fotocopie, PGU și DIE au fost în măsură să pună bazele unei industrii mixte: sovieticii produceau pașapoarte arabe și occidentale iar DIE fabrica ștampilele vizelor de intrare-ieșire ale majorității țărilor ne-comuniste ale lumii.

Gaddafi a devenit cel dintâi beneficiar al acestei întovășiri. Primul adjunct al ministrului de Interne libian, un profesionist care conducea *de facto* ministerul (al cărui titular era tot timpul împreună cu Gaddafi), a început să viziteze Bucureștiul periodic împreună cu ofițeri libieni specializați în documentarea cu pașapoarte false a ofițerilor de informații externe implicați în operații teroriste. Mustăciosul *Ryad* (acesta a fost numele conspirativ al DIE pentru ministrul adjunct libian) nu a plecat niciodată din România fără câteva duzine de pașapoarte false arabe și vest europene, unele dintre ele deja completate cu vizele de intrare-ieșire necesare.(70) O bună parte a acestor pașapoarte false, au fost pentru unul dintre cei mai siniștri teroriști internaționali, infamul Ilici Ramirez Sanchez, care a avut numele de cod *Carlos* dar a fost mai bine cunoscut ca *Șacalul*.(71)

În anul 1975, *Ryad* i-a transmis lui Ceaușescu un mesaj verbal prin care Gaddafi i-a cerut să ajute spionajul libian cu informații cât mai complete despre mitingul Organizației Țărilor Exportatoare de Petrol (OPEC), care urma să aibă loc în Viena la sfârșitul aceluiași an. Câteva luni mai târziu, DIE a dat spionajului libian planurile clădirii unde urma să aibă loc mitingul OPEC, precum și planul de măsuri pentru asigurarea securității mitingului, întocmit de poliția austriacă. Aceste materiale au fost obținute cu ajutorul unui polițist austriac racolat de DIE. În decembrie 1975, clădirea din Viena unde a avut loc mitingul OPEC a fost atacată de teroriști, care au luat prizonieri 60 de oficialități ale OPEC și au stârnit un imens scandal internațional. După cum am aflat de la *Ryad*, operația a fost personal organizată

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

de Gaddafi cu ajutorul faimosului terorist internațional Ilici Ramirez Sanchez, supranumit *Carlos* sau *Jackal*. Potrivit lui *Ryad*, informațiile date de DIE au fost hotărâtoare pentru succesul acțiunii, care și-a atins ambele țeluri: a umilit Occidentul, și a stors de la guvernele celor răpiți importante sume de bani pentru noi operații teroriste.

La începutul anului 1976, *Ryad* a venit la București cu un alt mesaj pentru Ceaușescu din partea dictatorului libian: Gaddafi se oferea să finanțeze cercetarea și producția în România a unei arme bacteriologice și a unei bombe nucleare de dimensiuni reduse capabile să poată fi folosite în scopuri teroriste. Ceaușescu a fost de acord. De fapt, în megalomania lui, el hotărâse cu doi ani înainte să facă din România cea de a șasea țară producătoare de arme nucleare și începuse în secret activitatea de cercetare în acest domeniu. Acum, el i-a dat un nou impuls, fiind convins că dacă va putea crea o bombă nucleară cât de mică, el o va putea vinde „pe bani grei“ nu numai lui Gaddafi dar și guvernelor teroriste ale Siriei și Irakului.

Facilitățile de cercetare, pilot și producție pentru arme bacteriologice și chimice au fost subordonate Ministerului Apărării Naționale și coordonate de generalul Mihai Chițac, șeful trupelor chimice.⁽⁷²⁾ Proiectul nuclear a fost coordonat de ministrul de Interne, iar din martie 1978 de șeful Departamentului Securității Statului, Teodor Postelnicu.

În tripla mea calitate, de consilier personal al lui Ceaușescu, secretar de stat al MAI și șef adjunct al DIE pentru informații tehnico-științifice, am fost implicat în toate aceste trei proiecte. Sarcina mea principală a fost însă obținerea datelor tehnologice și a echipamentelor necesare pentru a produce o „armă atomică românească“, precum și mijloacele pentru transportarea ei la țintă (rachete de distanță medie, bombe aeriene, obuze de artilerie și mine de uscat).

În luna iulie a anului 1978, i-am prezentat lui Ceaușescu ultimul meu raport asupra stadiului proiectului *Dunărea II*, respectiv crearea condițiilor pentru trecerea la producția unei bombe nucleare experimentale românești. La acea dată situația se prezenta astfel: Ministerul Minelor lucra intens ca să creeze o

Ion Mihai Pacepa

rezervă secretă de uraniu extras din minele sale de la Băița; un colectiv special, coordonat de DIE, lucra la proiectul unei stații pilot pentru îmbogățirea uraniului prin centrifugare, cu ajutorul unor informații obținute de DIE prin sursa *Lucica* care deținea o poziție de conducere la filiala din Germania de Vest a institutului de cercetări american Batelle; Ministerul Industriei Chimice terminase construcția unei stații pilot pentru producerea apei grele pe baza datelor furate de DIE de la compania canadiană AECL, și era în procesul proiectării unei instalații la scară industrială care urma să fie amplasată în apropierea Slatinei (apa grea produsă de acea instalație urma să fie folosită atât pentru operarea reactoarelor CANDU cât și pentru producerea de weapons-grade plutonium); un colectiv special al DIE era în curs de a obține din Islamabad tehnologia pakistaneză pentru producerea bombei nucleare, pe baza unei înțelegeri secrete dintre Ceaușescu și Zulficar Ali Butto, primul ministru al Pakistanului din acea vreme;(73) Un institut fantomă de cercetări și proiectări pentru dezvoltarea de rachete meteorologice, condus de profesorul Alexandru Spătaru și cartiruit într-o casă conspirativă a DIE din pădurea Băneasa, lucra la proiectul unei rachete pentru distanță medie, care putea fi utilizată atât cu focos nuclear cât și bacteriologic și chimic; un colectiv condus de general Marin Niculescu, adjunctul ministrului Apărării și comandantul trupelor de artilerie, lucra la dezvoltarea de obuze și mine cu încărcătură nucleară, bacteriologică și chimică.

Cu câteva săptămîni înainte de a părăsi România, i-am prezentat lui Gaddafi un mesaj prin care Ceaușescu și-a dat acordul să vîndă Libiei tancuri de tip „Leopard” pe care vroia, pe baza planurilor și a tehnologiei furate de DIE din RFG, să le producă în secret în România. În răspunsul său, colonelul Gaddafi, manifestându-se de acord cu condițiile financiare puse de București, l-a întrebat pe „fratele” Ceaușescu când îi poate da o primă cantitate de *Brutus*. Aceasta era denumirea de cod pentru bruceloză, arma bacteriologică în curs de producție la Comandamentul Trupelor Chimice condus de generalul Mihai Chițac.(74) (După ce am primit azil politic, am informat guvernul SUA despre această cooperare bacteriologică dintre

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Ceaușescu și Gaddafi. Numai atunci am aflat, de la experții americani, cât de îngrozitoare era bruceloza și cât de ușor putea fi folosită în scopuri teroriste. Una dintre măsurile imediate luate de autoritățile occidentale, pe baza acestei informații, a fost aceea de a crea un antidot împotriva brucelozei.)

Este de la sine înțeles că după ce am primit azil politic în Statele Unite nu am mai fost la curent cu aceste proiecte. De-a lungul anilor, am avut însă o serie de indicii care mi-au întărit convingerea că ele nu au fost abandonate. În anul 1984, cu ocazia unor interviuri pentru ziarele trustului american de presă *Hearst* și pentru *BBC*, Ceaușescu a făcut afirmația, de mare răsunet la acea vreme, că România a ajuns la punctul în care „dacă am dori să fabricăm o armă nucleară astăzi, am putea să o facem”.(75) Un comunicat de presă al agenției *Reuter*, din 15 noiembrie 1988 informa că în timpul unei întâlniri pe care a avut-o în Arad cu primul ministru maghiar Károly Gross, Ceaușescu ar fi afirmat că România ar fi acum în măsură să producă armament nuclear.(76) În decembrie 1989, am avut câteva discuții telefonice cu Gaspar Biró, pe atunci consilierul lui Károly Gross, de la care am aflat că Ceaușescu a făcut în mod real aceasta afirmație, care figurează textual în stenograma întâlnirii. Potrivit celor spuse de Biró, Ceaușescu a etichetat liberalizarea politică a Ungariei din acea vreme ca „un pericol mortal pentru comunismul internațional”, și a încercat să folosească șantajul nuclear pentru a „readuce Ungaria în lagărul socialist”. În mai 1991, Biró mi-a trimis o scrisoare, însoțită de 22 pagini anexe în limba engleză și alte opt pagini în limba maghiară, care confirmă cele comunicate telefonic.(77)

În mesajul de Anul Nou, prezentat la Televiziunea Română în noaptea de 31 decembrie 1988, Ceaușescu și-a schimbat total poziția sa de condamnare publică a armelor chimice. În pofida faptului că până atunci se situase pe poziția mincinoasă, că nu are arme chimice și că favorizează interzicerea lor, Ceaușescu a declarat acum că România are arme chimice, și a susținut cu tărie că ea are dreptul să le utilizeze pentru „apărarea” ființei noastre naționale.(78)

La 14 aprilie 1989, într-un discurs ținut în fața Comitetului

Ion Mihai Pacepa

Central al Frontului Democrației și Unității Socialiste, și publicat în presa română, Ceaușescu a făcut, în sfârșit, afirmația deschisă că România are capacitatea de a produce arme nucleare. Această declarație oficială, făcută de Președintele țării, a pus România în poziția de a fi a patra țară europeană (după Uniunea Sovietică, Anglia și Franța) care a recunoscut că are tehnologia de producere a armelor nucleare.(79) În sfârșit, la 8 mai 1989, reputata revistă vest-germană *Der Spiegel* a publicat un articol în care a făcut o altă revelație explozivă: România era în procesul construirii unei fabrici secrete pentru producerea rachetelor de distanță medie, cu ajutorul unei firme din Germania de Vest.

Ca inginer, implicat în mod fortuit în secretele armelor nucleare, sunt convins că în cei 11 ani cât Ceaușescu a supraviețuit, după ce am făcut ruptura cu comunismul său, el nu a fost în măsură să producă o bombă nucleară. Pentru aceasta, ar fi avut nevoie de mult mai mult decât de spionaj tehnologic și câteva colective secrete de ingineri. Cunoscându-l însă bine pe Ceaușescu, nu mă îndoiesc că el a continuat aceste cercetări reduse ca dimensiuni, pentru că vroia cu disperare să aibă o „bombă atomică cât de mică” pe care să ia câte un miliard de dolari de la Gaddafi, Assad și Sadam Hussein. Sper că, mai devreme sau mai târziu, istoria va face lumină și în acest domeniu.

Capitolul 16

ULTIMA PICĂTURĂ DE COMUNISM

În luna iunie a anului 1975, când a făcut cea de a doua sa vizită oficială în Statele Unite, Ceaușescu s-a îndrăgostit de sistemul prezidențial al Statelor Unite. Totul a început în sala de ședințe a Cabinetului (denumirea americană pentru Guvern), unde președintele Gerald Ford l-a condus pe Ceaușescu, la sfârșitul uneia dintre întâlnirile avute în Biroul Oval.

-Aici se hotărește soarta lumii, i-a spus gazda în glumă, deschizând una din cele 100 de uși ale Casei Albe.

Ceaușescu nu și-a putut crede însă ochilor: sala de ședințe nu era mai mare decât biroul său din sediul Comitetului Central, iar în jurul mesei de conferință din mijlocul sălii nu erau nici măcar două duzine de scaune.

-Și unde se țin ședințele, când se întrunesc toți miniștrii? a întrebat el neîncrezător.

Pe vremea aceea România, a cărei populație era de peste zece ori mai mică decât cea a SUA, avea 47 de ministere și instituții centrale ai căror conducători erau membri ai guvernului.(80)

-Ăsta e întregul nostru cabinet, i-a răspuns Ford: 13 secretari (NN: miniștrii), vicepreședintele și cu mine.(81)

L-a luat pe Ceaușescu de braț și l-a condus la masa de ședințe.

-Ăsta e al meu, a spus Ford așezându-se pe scaunul din

Ion Mihai Pacepa

mijloc, pe spătarul căruia era o plăcuță de bronz unde scria *The President of the United States*. Iar asta e al ministrului de Externe cum îi spuneți voi, a adăugat el așezându-și brațul pe spătarul scaunului din dreapta sa, pe plăcuța căruia scria *The Secretary of State*.

Ceaușescu mi-a făcut semn cu capul să mă apropii, și mi-a șoptit să notez ce scria pe plăcuțele fiecărui scaun. Apoi, l-a întrebat pe președintele american cine coordonează activitatea de zi cu zi a cabinetului.(82) Acesta i-a explicat că el are în subordine un *Executive Office*, cazat tot în incinta Casei Albe, care se ocupă de toate problemele interne și externe ce cad în competența șefului puterii executive.

-El e mâna mea dreaptă, a adăugat președintele Ford, făcând semn către un alt scaun, pe plăcuța căruia scria *The Chief of Staff*.(83)

Acea discuție a încolțit în capul lui Ceaușescu un alt vis megalomaniac: să se debaraseze de primul ministru, a cărui existență știrbea serios imaginea sa de „conducător suprem“. Asta a devenit subiectul său preferat de discuții cu mine în tot timpul acelei vizite la Washington, și a fost reluat de nenumărate ori de Ceaușescu după ce ne-am reîntors la București. Pe vremea aceea conduceam *de facto* serviciul de spionaj, deoarece Doicaru fusese însărcinat de Ceaușescu să reorganizeze Direcția a III-a (Contraspionaj) a Securității, după care a fost numit șef al unor colective speciale cu sarcina să-i descopere pe autorii unor asasinate din Poiana Brașov, care-i înspăimântaseră pe turiști.(84) Acesta-i motivul pentru care mă vedeam acum cel puțin o dată pe zi cu Ceaușescu, devenit din ce în ce mai obsedat de ideea creerii unei dinastii personale în România. El oscila acum între dorința Elenei, de a se vedea prim ministru (era un fapt ca și hotărât înainte de convorbirea sa cu președintele Ford), și noua sa ambiție, de a intra în istorie ca primul șef de stat român care a fost și prim ministru.

Până la urmă Nicolae și Elena au ajuns la un compromis: el va cumula și funcția de prim ministru, dar o va face pe Elena vice - președintă a României. Asta fusese ideea Elenei, care s-a inspirat de la prietenul lor comun, Juan Domingo Perón, fost

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

președinte al Argentinei, pe care Ceaușescu și Elena l-au ajutat financiar în anii cât a fost exilat în Spania (1971-1973). În octombrie 1973, Perón a redevenit președinte, și câteva săptămâni mai târziu i-am însoțit pe Ceaușescu și Elena în prima lor vizită oficială la Buenos Aires. Acolo, Elena a fost fascinată de rolul major deținut de soția lui Perón, care, la insistențele sale, fusese numită vice - președintă a Argentinei.(85) De îndată ce au ajuns la această înțelegere, Nicolae și Elena mi-au cerut să trimit un expert la Washington, pentru a studia „sistemul prezidențial american” și a se documenta asupra organizării Casei Albe. L-am selecționat pe colonelul Dumitru Mazilu, directorul școlii de Securitate de la Băneasa, și l-am trimis în SUA, pentru șase luni.

La începutul anului 1978, i-am dat lui Ceaușescu un studiu despre sistemul prezidențial al SUA, întocmit de DIE pe baza raportului făcut de Mazilu și a documentațiilor aduse de acesta de la Washington. Studiul DIE avea în anexă o organigramă a Casei Albe, precum și un documentar detaliat despre Oficiul Executiv al președintelui SUA. La 9 martie 1978, Nicolae și Elena m-au invitat la masă în sufrageria lor de lângă biroul lui Ceaușescu de la sediul Comitetului Central.

-Când te-am luat cu mine prima dată'n străinătate, Pacepa? m-a întrebat Ceaușescu, după ce am terminat de raportat problemele curente pregătite pentru discuția cu el.

-În octombrie 1970, i-am răspuns. La New York!(86)

Cum era să uit? Acea călătorie a inaugurat o tortură de opt ani în care Nicolae și veșnic nemulțumita Elena m-au luat cu ei în peste 20 de țări de-a lungul și de-a latul Globului.

-Și când te-am făcut consilieru' meu? m-a întrebat din nou Ceaușescu.

-În iunie 1975, la Tokio.

-După ce împăratu' mi-a spus că te-ai descurcat mai bine ca mine în rolu' meu!(87)

-Lasă-l dragă pă-mpăratu' și hai să trecem la subiect, s-a oțărât Elena.

Ei nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre trecut.

Ceaușescu a dat la o parte farfuria din fața sa, și m-a iscodit o vreme cu ochii lui de viezure. Apoi mi-a spus, ca și cum

Ion Mihai Pacepa

eu n-aș fi știut nimic, că a hotărât să introducă în sistemul prezidențial român câteva elemente „experimentate cu succes în America“. Aceasta urma să se anunțe oficial în cadrul unei ședințe comune a CC al PCR și a Marii Adunări Naționale, ce urma să fie convocată cu una sau două zile înainte de 23 August 1978, pentru a discuta „modernizarea conducerii României multilateral dezvoltate“. Cu acest prilej, se va elimina funcția de prim ministru, urmând să fie preluată de președintele țării, și se va crea funcția de vice-președinte al României, care va fi ales de Marea Adunare Națională, din rândul membrilor ei. Tot atunci, se va aproba crearea unei noi instituții numită „Casa Prezidențială“ și care va funcționa după modelul Oficiului Executiv al Casei Albe.

-Lasă-l dragă'n pace cu astea, că nu-i treaba lui, s-a oțărât din nou Elena. Spune omului ce-are de făcut, și lasă-l să să ducă la treabă.

Când Ceaușescu m-a anunțat, în sfârșit, că a hotărât să mă numească șef al noii Case Prezidențiale, m-am străduit să apar surprins. Aflasem însă despre asta, cu mult înainte, de la Gheorghe Oprea (prim vice-premier), de la Emil Bobu și Ion Stănescu (secretari ai CC al PCR) și de la ministrul de Interne Teodor Coman (care începuse deja să-mi facă aluzii la posibilitatea căsătoriei fetei mele, Dana, cu un nepot al lui Coman, care nu avea copii).(88)

-Toată lumea a fost de acord cu numirea ta, afară de fostu' tău șef, mi-a spus Ceaușescu.

De la el am aflat că Doicaru, dorind să devină el însuși șeful Casei Prezidențiale, a sugerat ministrului de Interne că nu aș fi fost corespunzător pentru acea funcție, deoarece tatăl meu lucrase la reprezentanța din România a concernului american General Motors și în 1954 fusese exclus din partid, iar eu fusesem membru în YMCA.(89)

-Lasă-l dragă pe idiotu' dă Doicaru, că lu' ăla i-o coc io, a sărit din nou Elena

Ea era acum în stare să-l sfâșie cu dinții pe fostul meu șef, deoarece fata lui, Zoe, care urma să se căsătorească cu Nicu Ceaușescu, se măritase recent, confidențial, cu un membru al C.C

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

al U.T.C. Prima măsură a fost demolarea lui Doicaru, prin promovare: la 8 martie 1978, el a fost numit ministrul Turismului, dar a fost trecut în corpul generalilor în rezervă și i s-au interzis orice contacte cu fostul lui loc de muncă.

-Hai să-i spunem odată lu' Pacepa ce-are dă făcut și să-l trimitem la treabă.

Potrivit celor spuse de Ceaușescu, „Casa Prezidențială” urma să aibă cel puțin patru departamente, pentru a fi mai „perfecționată” decât Oficiul Executiv american. Eu urma să lucrez la întocmirea schemei acestora împreună cu Elena, și să o avem gata înainte de ședința comună din august 1978. Aceste departamente urmau să fie compuse din diferite unități transferate de la ministere, și puse în subordinea nemijlocită a lui și a Elenei. Printre cele nominalizate erau: Direcția de Securitate și Gardă Prezidențială, Comandamentul Trupelor de Securitate și Flotila Specială de Aviație ce-l deservea pe Ceaușescu (mutate de la M.A.I.); Protocolul de Stat (mutat de la MAE); și unitățile speciale ale Secției Gospodărie a CC al PCR, alocate pentru serviciul președintelui țării. Lor urma să li se adauge serviciul de spionaj (DIE), pe care Ceaușescu vroia să-l pună acum sub controlul său direct, și Serviciul de Transmisiuni Cifrate al României, aflat sub umbrela DIE.

Ceaușescu mi-a spus că numirea mea oficială se va anunța după ședința comună a CC al PCR și a Marii Adunări Naționale, unde trebuia să se aprobe modificarea sistemului prezidențial al României. Până atunci, totul trebuia păstrat în secret, pentru a nu-l irita pe primul ministru, Manea Mănescu, care „va primi alte însărcinări”. Activitatea mea de șef neoficial al viitoarei Case Prezidențiale, trebuia să înceapă însă imediat.

„Noul” sistem prezidențial pe care Ceaușeștii vroiau să-l introducă în România nu a avut, bineînțeles, nimic în comun cu cel american. Sistemul prezidențial al SUA constituie doar ramura executivă a sistemului național de guvernare, care are alte două ramuri total independente: legislativă și juridică. Aceste trei ramuri sunt concepute astfel încât să balanseze puterea în stat și să nu dea nici uneia dintre ele posibilitatea de a-și asuma puteri dictatoriale.(90) „Noul” sistem prezidențial, conceput de

Ion Mihai Pacepa

Ceaușești, rămânea însă aceeași dictatură autocratică unde puterea executivă, legislativă și juridică erau concentrate în mâna unui singur om. Singura diferență era că, acum, „conducătorul iubit” vroia să fie nu numai președintele ci și primul ministru al României, iar Elena vroia să fie sigură că va moșteni tronul după moartea lui Ceaușescu.

Prima mea sarcină, în noua funcție, a fost să plec la Washington și Londra, pentru a pregăti vizitele lui Ceaușescu și ale Elenei. Apoi, în aprilie 1978, i-am însoțit pe ambii în SUA, unde am fost tot timpul omul de încredere al lui Ceaușescu și mai ales al Elenei, care murea de nerăbdare să devină vice-președintă a României. Acolo, ea a făcut prima aluzie oficială la reorganizarea sistemului prezidențial din România. După prânzul desfășurat la Muzeul de Tehnologie al SUA, Elena m-a prezentat lui Rosaline Carter (soția președintelui american) drept „șefu’ viitoarei noastre case prezidențiale, care o să fie ca și Casa Albă”. Apoi i-a spus că „tatăl lui a lucrat toată viața pentru americani și el a fost membru YMCA”.⁽⁹¹⁾ După prânz m-am întors în aceeași mașină cu Elena, care mi-a spus că „tactu’ și cu YMCA ta o să-ți deschidă multe uși aici”.

O lună mai târziu i-am însoțit pe Ceaușești în Anglia, și am locuit împreună cu ei la Palatul Regal (Buckingham Palace). Acolo am fost, practic, împreună cu ei zi și nopțe, și asta a creat o „intimitate” dezgustătoare între noi, pe care nu mi-am putut-o nici măcar imagina înainte. Această intimitate a continuat cu și mai multă intensitate după terminarea celor două vizite.

În acea memorabilă zi, de sâmbătă 22 iulie 1978, eram cu Ceaușescu pe plaja lacului Techirghiol, unde Gospodăria de Partid și Direcția a V-a a Securității (care urmau să fie curând unite în Casa Prezidențială) amenajaseră o porțiune numai pentru el. Deoarece lacul conține depozite de nămol radioactiv și izvoare calde de apă sulfuroasă, el este considerat ca având miraculoase puteri terapeutice împotriva impotenței sexuale, a infertilității și artritei. Pentru rezultate optime, pacientul trebuie să urmeze riguros cele patru etape ale tratamentului. În primul rând el trebuie să facă o baie în lac, a cărui apă este atât de sărată încât poți să citești ziarul în timp ce plutești. Apoi, trebuie să-ți

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

ungi cu nămol trupul gol-goluț, și să stai la soare cu brațele ridicate și picioarele crăcănate până când nămolul se usca. Urma o plimbare de aproximativ o oră pe malul lacului, timp necesar pentru ca nămolul să se transforme într-o crustă solidă. În sfârșit, când crusta începea să crape, pacientul trebuia să intre din nou în lac ca să se debaraseze de ea.

Om de stil vechi în materie de sănătate, ca și în politică, Ceaușescu s-a dus la Techirghiol cu regularitate în fiecare lună iulie din ultimii 20 de ani. La început, credea că băile de nămol îl vor feri de reumatism. Acum, spera că o să i-l vindece. În aceea zi, de 22 iulie 1978, mășăluiam pe plaja lacului alături de Ceaușescu, așteptând ca crustele de nămol să crape pe trupurile noastre goale. „Ce-a ieșit săptămâna trecută?” m-a întrebat dictatorul, frecându-și arătătorul cu degetul mare ca să-mi fie clar că se referea la bani.

-Un milion o sută cincizeci, i-am spus. Totul în cash, am adăugat, încercând să-mi îndulcesc răspunsul.

Capul lui Ceaușescu s-a întors spre mine cu viteza șarpelui.

-A-Asta-i t-tot? O bucată de nămol i s-a desprins de pe mărul lui Adam și a căzut ca de plumb pe nisip.

Pe vremea aceea, obținerea de dolari din Occident avea prioritate față de toate celelalte sarcini ale DIE, inclusiv spionajul industrial. Compartimentul însărcinat cu această activitate, denumit „OV” (Operațiuni Valutare), avea ofițeri în toate diviziile, brigăzile și celelalte unități operative ale DIE. El subordona, de asemenea, nemijlocit o fabrică de diamante sintetice proiectată pe baza unui proiect furat de DIE de la compania sud-africană De Beers și dotată cu prese de peste 1.000 de atmosfere și alte echipamente specializate, ce fuseseră importate ilegal din Suedia. Această fabrică, creată în mai 1976, printr-un decret secret semnat de Ceaușescu, a fost amplasată într-o clădire a Ministerului de Interne din cartierul Militari, și a avut o schemă inițială de 140 posturi (ulterior majorată la 526 posturi).(92) La această fabrică se adăuga o întreprindere de comerț exterior care era specializată în contrabandă de armament și de diamante industriale.

Ion Mihai Pacepa

În anul 1977, DIE a avut sarcina să producă 10% din totalul valutei necesare pentru plata dobânzilor datoriei naționale a României. Pentru anul 1978, Ceaușescu a ridicat contribuția DIE la 20% din valoarea dobânzilor externe ale țării, și i-a stabilit o cotă anuală de un miliard de dolari. Acesta era peste miliardul de dolari care trebuiau atrași în România pe baza planului întocmit în 1973 împreună cu vice-premierul Gheorghe Oprea (descriș în capitolul intitulat *Valută pentru dictator și dictatura sa*). Ceaușescu a urmărit, personal, modul cum această „nouă” mie de milioane a fost împărțită între unitățile operative centrale și rezidențele DIE din Occident. La începutul fiecărei săptămâni, Doicaru sau eu trebuia să-i raportăm lui Ceaușescu suma în valută obținută în cursul săptămânii precedente, și să-i prezentăm bilanțul contabil al contului OV, aflat la dispoziția sa exclusivă. Oricine are dimensiunea reală a dolarului înțelege că DIE era departe de a fi în măsură să fure din Occident o asemenea sumă în decurs de un an. În ziua aceea de 22 iulie 1978, contul OV, care atunci se numea AT-78 și însuma întreaga cantitate de valută obținută de DIE, număra aproximativ 400 milioane de dolari. Este adevărat, Elena cheltuiuse milioane grele pentru bijuteriile și blănurile ei, și a făcut o altă gaură serioasă în AT-78 când a comandat Mercedesul blindat, armele de vânatoare *Holland & Holland* și celelalte cadouri pentru „tovarășu”, cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani. Astea însă nu erau scuze în ochii noului meu șef direct.

A trecut o vreme până când Ceaușescu s-a oprit din nou din mers.

-Ce se aude cu N-Nobel-ul meu? m-a întrebat.

-Se lucrează, i-am răspuns neangajat.

Într-una din nopțile pe care le-am petrecut împreună la Washington, el mi-a ordonat să organizez o acțiune de influență pentru a convinge pe primul ministru al Israelului, Menachem Begin, și pe președintele Egiptului, Anwar Sadat, să-l accepte pe Ceaușescu ca mediator, iar Castelul Peleş din Sinaia ca loc de mediere a unui tratat de pace între țările lor. Ceaușescu era convins că Begin și Sadat vor primi Premiul Nobel, dacă vor încheia un tratat de pace între Israel și Egipt, și spera să devină cel

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

de al treilea beneficiar al premiului dacă tratatul va fi semnat în România. Președintele Sadat fusese câștigat de Ceaușescu, cu care făcusem deja două călătorii la Cairo. Problema era premierul Begin, care prefera să-l aibă ca mediator pe președintele SUA, nu un comunist. Întreaga capacitate de influență a DIE era acum îndreptată către Begin.

Ceaușescu și-a plimbat degetele boante pe nămolul de pe piept, să vadă dacă s-a uscat. Mulțumit, s-a întors cu spatele spre soare.

-Când să duce Pungan acolo? m-a întrebat.

Vasile Pungan, de asemenea consilier al lui Ceaușescu, urma să se ducă la Tel Aviv peste zece zile ca să vorbească cu premierul Begin și să „ungă” noi rotițe ale guvernului său.

-Te duci cu el să-i spui lui Begin că le dublăm vizele, mi-a șoptit Ceaușescu, referindu-se la vizele de emigrare pentru românii evrei pe care DIE le vindea Mossad-ului pe valută forte. Dă-le câte vor!

Fără preaviz, Ceaușescu s-a pus din nou în mișcare cu pașii lui repezi.

-Ce s-aude cu Fokker? m-a întrebat din mers. Când o aprobă Cancelaru’?

-Probabil la prima ședință a guvernului, i-am răspuns evaziv, deoarece eram aproape sigur că Bonnul nu va aproba această cooperare.

Fokker era o altă prioritate a lui Ceaușescu. Brejnev apelase, recent, la sprijinul lui pentru a obține tehnologia și planurile unui avion militar VTOL (acronim pentru avioane cu vertical take-off and landing, care înseamnă decolare și aterizare verticală), și Ceaușescu s-a angajat să i-o dea. El era convins că așa-zisa independență a României față de Moscova va convinge titanul aeronautic germano-olandez Fokker să creeze o societate mixtă pentru producerea unui avion de pasageri (Fokker-614) în România. Aceasta va crea condiții ca DIE să-și infiltreze ofițerii și agenții la uzinele Fokker din Germania de Vest și Olanda și să fure tehnologia noului avion VTOL, care fusese recent proiectat de Fokker pentru forțele NATO.

Ceaușescu m-a numit reprezentantul său personal pentru

Ion Mihai Pacepa

negocierile cu Fokker, care au început imediat. Concernul germano-olandez nu s-a grăbit însă să aprobe societatea mixtă româno-germană, temându-se că tehnologiile militare secrete pe care le-a elaborat cu banii Alianței NATO vor lua drumul Moscovei.(93)

-Măine te duci din nou acolo, mi-a ordonat Ceaușescu. Vreau să transmiți Cancelarului un alt mesaj al meu.

Doar când am plutit unul lângă altul în mijlocul lacului, unde nimeni nu ne putea auzi, am înțeles, în sfârșit, motivul real pentru care Ceaușescu m-a chemat de urgență la Neptun. El a bătut încet apa cu mâinile până când umărul lui a atins umărul meu, și mi-a murmurat în ureche:

-N-Noel t-trebuie omorât!

Noel Bernard era directorul programului de limbă română al postului de radio *Europa Liberă*, căruia Ceaușescu îi vroia de mult capul. Ultimele ironii ale lui Noel la adresa absurdului cult al personalității din România au stârnit însă acum un nou val de furie din partea Elenei, care se vedea deja vicepreședintă a României. Ceaușescu s-a apropiat și mai mult de mine.

-Dă-i Radu', mi-a șoptit, referindu-se la dispozitivul KGB de iradiere cu izotopi de thalium radioactiv care, potrivit descrierii primită de la Moscova, provoca o formă letală de cancer galopant. Ai înțeles?

-Am înțeles, tovarășe Comandant Suprem!

-Dup-aia celelalte vespi, una dup-alta. Începând cu Goma și Georgescu.

Scriitorul Paul Goma, (94) care acum locuia la Paris, și jurnalistul Emil Georgescu (95) de la postul de radio *Europa Liberă* din München, erau de asemenea de mult pe lista lui Ceaușescu.

-La ăștia le dai S-Semtex, m-a instruit Ceaușescu profesional. *Semtex* era explosivul greu de detectat, produs de securitatea cehoslovacă, pe care DIE îl primise recent de la Moscova pentru a-l folosi în acțiuni teroriste internaționale.

-Un pachet plin cu s-semtex ca să-i faci c-carne t-tocată, a explicat Ceaușescu. El s-a referit la pachete explosive ce trebuiau trimise prin poștă victimelor sale. Și-apoi trebe d-distrus întreg v-

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

vesparu!

Viesparul era cartierul general al *Europei Libere* din München. O valiză plină cu Semtex!(96)

Timp de 27 de ani am trăit cu coșmarul că într-o zi am să primesc un asemenea ordin. În 1951, când am devenit ofițer de securitate, mi-am jurat solemn că nu mă voi lăsa implicat în nici o acțiune care să ducă la pierderi de vieți omenești. În toți acești ani negri câți am lucrat pentru Securitate și DIE am comis nenumărate fapte demne de dispreț, dar mi-am respectat cu sfințenie acel jurământ. Până acum, generalul Doicaru, care a fost șef al DIE din 1959, a condus toate „operațiile ude“, cum se numeau în jargonul serviciilor de spionaj ale blocului sovietic asasinatele politice comise în Occident.

Din cauza secretului cu care erau înconjurate aceste „operații ude“, Doicaru a continuat să le conducă personal și în ultimii trei ani, când a fost mai mult absent decât prezent în DIE. La 8 martie 1978 Doicaru a fost scos însă din DIE, și locul lui a fost luat de generalul Alexandru Dănescu, care până atunci fusese adjunct al ministrului de Interne pentru administrație și logistică. Dănescu nu avea nici un fel de experiență operativă, și, ca atare, eu trebuia să conduc acum toată activitatea DIE, inclusiv asasinatele sale politice din Occident.

Când și-a terminat tabietul la Techirghiol, Ceaușescu m-a dus cu elicopterul lui la Neptun, unde era reședința sa de vară. Acolo, mi-a dictat un mesaj referitor la Fokker, pentru Cancelarul Vest German Helmuth Schmidt, și un altul către Prințul Bernhard al Olandei, unde se afla cealaltă jumătate a concernului Fokker.

-Dă o telegramă la Bonn și spune că mâine ești acolo, mi-a spus Ceaușescu. Și bagă'n capu ăla pătrat dă neamț că Moscova n-o să vadă o iotă din Fokker. Promite-i ce vrei și lui și lu prințu!

Când am terminat cu Ceaușescu, m-am reîntors la București cu un avion AN-24 din Flotila Specială hotărât să fac, în sfârșit, acel pas care nu avea întoarcere. Așa cum am scris în *Red Horizons*, ideea de a mă rupe de comunism s-a conturat în mintea mea în 1972, când am ajuns la vârful piramidei românești. Atunci am înțeles, fără drept de apel, că acea aberație importată

Ion Mihai Pacepa

din Moscova, sub denumirea de „comunism“, va duce România la faliment total, și am decis să mă desprind de el.

Actul fizic s-a dovedit însă mult mai dificil de realizat decât decizia mintală. În primul rând, nu mi-a fost ușor să renunț la viața extrem de privilegiată pe care o duceam în România: vila mea cu bazin de înot și saună de pe Aleea Alexandru 28, terenul de tenis, mașinile cu doi șoferi permanenți, salariul care egala pe cel al primului ministru, vilele gratuite de la Marea Neagră, și cabanele de vânatoare din Munții Carpați. În al doilea rând, a fost teama de a-mi pierde trecutul: eram convins că Ceaușescu și Securitatea lui vor face tot ce le va sta în putere ca să șteargă din mințile oamenilor chiar și faptul că ar fi existat cândva un „general Pacepa“. Apoi, era furia lui Ceaușescu. Știam că el va cere Securității să-i producă imediat „documente“ și „mărturii“ cu care să explice Comitetului Politic Executiv de ce unul dintre cei patru consilieri ai săi, pe care el l-a trimis cu un mesaj personal la conducătorul celei mai importante puteri din Europa Occidentală, a „dezertat la inamic“. Știam, de asemenea, că „indicațiile“ primite de la KGB cereau ca toate cadrele de răspundere care „dezertaseră la inamic“ trebuie să fie prezentate ca elemente „descompuse moral, care s-au vândut spionajului imperialist“. Eram sigur că Ceaușescu va cere Securității să mă „prezinte“ în același fel. Eram, de asemenea, sigur că Securitatea va „documenta“ toate aceste înscenări cel puțin tot atât de temeinic cum a „documentat“ înscenările pe baza cărora au fost condamnați ca „trădători“ Iuliu Maniu, Corneliu Coposu și mii de alți români care au avut curajul să-și ridice mâna împotriva comunismului. (97) Eram, de asemenea, convins că Ceaușescu mă va condamna la moarte și că mă va vâna apoi cât va trăi. (98) În sfârșit, era teama de a reîncepe viața de la capăt într-o țară cu totul necunoscută.

Perspectiva de a fi implicat în asasinat politic a fost însă picătura care mi-a dăruit digul nehotărârii. A doua zi după ultima mea plimbare cu Ceaușescu pe plaja lacului Techirghiol, m-am dus la Bonn pentru a transmite Cancelarului german Helmut Schmidt și Prințului Bernard al Olandei mesajele lui Ceaușescu. Am plecat din București cu avionul TAROM către

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Viena, de unde urma să-mi continui zborul spre Germania Federală cu un avion austriac. O oră și jumătate mai târziu, muzica ce se scurgea din difuzoarele avionului BAC-111 s-a oprit brusc, și o voce feminină ne-a anunțat:

-Doamnelor și domnilor, în câteva minute avionul nostru va ateriza pe aeroportul Schwechat din Viena. Căpitanul Georgescu și echipajul său vă urează o ședere plăcută.

Ușa aeronavei nici nu se deschisese bine când ambasadorul României la Viena, Dumitru Aninoiu, și soția lui au apărut ca din pământ.

-Bine-ați venit la Viena tovarășe secretar de stat, mi-a spus ambasadorul dintr-o suflare, în timp ce soția lui s-a repezit să-mi ia servieta.

Ambii erau ofițeri conspirați ai DIE. El avea gradul (și salariul suplimentar secret) de colonel DIE iar soția sa, care înainte lucrase în Direcția a IX-a (Filaj și Investigații) a Securității, era căpitan.

-Luăm masa împreună în salonul VIP, mi-a spus Aninoiu în timp ce coboram scara avionului. Am o groază de lucruri de raportat!

Înainte de a păși în clădirea aeroportului, mi-am întors capul ca să privesc încă o dată avionul alb, cu drapelul României pe fuselajul său. Știam că am zburat pentru ultima oară cu TAROM.

NOTE

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Capitolul 1: RITUALUL SUCCESIUNII LA TRONUL COMUNIST

1. Cartea *Dezvoltarea Capitalismului în Rusia* a fost scrisă de Lenin în 1897-1899 cu scopul prioritar de a-și convinge concetățenii că Marxismul, care fusese conceput ca o formă de luptă împotriva capitalismului comercial, putea fi adaptat la Rusia. Potrivit ediției engleze a cărții, (*The Development of Capitalism in Russia*, Moscova, 1956) Lenin ar fi început-o în felul următor: „Noi nu considerăm că teoria lui Marx este completă și imutabilă. Dimpotivă, suntem de părere că această teorie constituie numai fundația unei științe pe care socialiștii trebuie să o dezvolte mai departe, în toate direcțiile, dacă nu vor ca ei înșiși să fie depășiți de viață. Noi credem că o asemenea dezvoltare independentă a teoriei lui Marx este necesară în mod special pentru socialiștii ruși“.
2. Lenin a început să scrie *Statul și Revoluția* în 1902. El a terminat-o în 1917, dar prima ediție a cărții s-a tipărit numai în 1919. În ea Lenin a enunțat condițiile de bază pentru instaurarea dictaturii proletariatului și a distrugerii statului capitalist.
3. Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country and the World* (New York: Harper & Row, New, Updated Edition, 1988).

Capitolul 2: CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ DE TIP COMUNIST

4. Polistirenul este un polimer organic constituit din 2.000-3.000 de molecule de styren (hidrocarbură lichidă incoloră a cărei formulă chimică este C_8H_8) legate împreună. Produsul final este o rășină incoloră, solidă, rezistentă la impact și acizi, care este și un excelent izolator electric. Polistirenul este termoplastic (se modelează la căldură) și poate fi ușor colorat. El are întrebuințări variate care includ fabricarea carcaselor și altor produse industriale (de regulă amestecat cu cauciuc sintetic spre a-i îmbunătăți rezistența la impact) precum și numeroase articole de uz casnic (de la pahare transparente până la frigidere).

5. Tehnologia de fabricare a polistirenului are două faze majore. Prima este cea în care se produce stirenul prin dehidrogenarea etilbenzenei (un derivat al petrolului). Apoi stirenul este dispersat în apă cu ajutorul unui săpun, și polimerizat catalitic.

Capitolul 3: O ECONOMIE BAZATĂ PE SPIONAJ INDUSTRIAL

6. Curând după alungarea lui Hrușciiov, Kremlinul a lansat o uriașă ofensivă menită să fure din Occident tehnologii cu aplicații militare. Această ofensivă a devenit cunoscută în cercurile de specialitate ale comunității de spionaj a blocului sovietic ca „era lui Brejnev-Ustinov-Andropov” (cel de al treilea membru al troicieii care a condus ofensiva a fost ministrul apărării, Dmitri Ustinov). Această imensă operație a transformat PGU, după cum se va vedea în capitolul următor, într-o uriașă industrie subterană de armament în care au lucrat sute de mii de salariați subordonați, într-o formă sau alta, serviciului de spionaj sovietic.

7. Așa-zisa întreprindere de comerț exterior, *Terra* și-a avut sediul în București, Bulevardul Republicii Nr. 16. În anul 1978, când am primit azil politic, *Terra* era condusă de directorul Alexandru Nițescu, subordonat direct al DIA, și de directorul adjunct Ion Vasile, subordonat direct al DIE.

Capitolul 4: LOGISTICA UNUI SISTEM NAȚIONAL DE FURT

8. Grupul de agenți sovietici care au ajutat Moscova să copieze bomba nucleară americană a fost format din simpatizanți comuniști recrutați de INU pe baza afinității ideologice. Autoritățile americane au obținut primele date despre această vastă operație de spionaj la începutul lui septembrie 1949, când Meredith Gardner, o criptoanalistă din U.S. Army Security Agency (precursorul lui National Security Agency, NSA) a decriptat o telegramă cifrată a INU care se referea la proiectul bombei nucleare americane. Câteva zile mai târziu (25 septembrie 1949) a avut loc în Kazahstan explozia primei bombe

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

atomice sovietice, ceea ce a făcut ca autoritățile SUA să acorde și mai multă atenție telegramei INU. Cu ajutorul ei a fost identificat cel mai important membru al grupului, Klaus Fuchs, directorul științific al centrului britanic de cercetări nucleare din Harwell. În ianuarie 1950 Fuchs și-a recunoscut întreaga sa activitate de spionaj nuclear în favoarea INU și, deoarece a colaborat apoi corect cu FBI-ul, a fost condamnat la numai 14 ani de închisoare. (Întreaga operație care a dus la identificarea lui Fuchs a fost descrisă în cartea ofițerului FBI Robert J. Lamphere, *The FBI-KGB War: A Special Agent Story*, New York: Berkley Books, 1987). Cu ajutorul lui Fuchs, FBI a fost în măsură să identifice restul grupului. Relatările lui Fuchs despre rolul pe care Julius și Ethel Rosenberg l-au avut în această operație au fost confirmate cu ajutorul unei alte telegramă INU, care a fost decriptată de organele SUA în februarie 1950. Conținutul ei a dus la identificarea fratelui lui Ethel Rosenberg, David Greenglass, care și-a recunoscut activitatea. El a dat apoi relații complete despre rolul lui Julius Rosenberg, care dăduse sovieticilor nu numai informații despre bomba atomică ci și despre studiile preliminare ale SUA pentru crearea de sateliți spațiali. În aprilie 1951 soții Rosenberg au devenit singurii spioni sovietici executați în Occident.

9. Detalii suplimentare se găsesc în prima mea carte, *Red Horizons*, ediția II-a (1990), pg. 40-42.

10. Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country and the World* (New York: Harper & Row, 1987). pg. 93-95.

11. Murray Feshbach, *The Toxic Archipelago in the Former U.S.S.R, An Empire of Deadly Waste*, publicat în The Washington Post din 11 iulie 1993, pg. C1.

12. Ibidem.

Capitolul 5: RĂZBUNAREA HOTĚII

13. Generalul maior Teodor Sârbu, pe care l-am cunoscut extrem de bine, a fost unul dintre puținii ofițeri ai DIE care a înțeles până la urmă că spionajul industrial nu poate salva România comunistă

Ion Mihai Pacepa

de la ruină economică. El a absolvit Academia Militară Tehnică, și și-a început cariera ca inginer de aviație. Câțiva ani mai târziu, a fost mutat la Direcția a IV-a, Contraintformații, a Securității, dar a continuat să lucreze în Comandamentul Aviației. La mijlocul anilor '60 DIE a primit sarcina să creeze un serviciu național de cifru independent de Moscova, și, curând, maiorul inginer Teodor Sîrbu, un excelent matematician, era în fruntea colectivului tehnic însărcinat cu proiectarea sa. În acei ani am lucrat împreună cu el multe zile și nopți, iar când Centrul de Comunicări Cifrate al RSR a fost terminat, i-am propus lui Ceaușescu ca el să fie condus de lt. colonelul Sîrbu. În aprilie 1972, când Ceaușescu a pus DIE sub controlul său personal, lt. colonelul Sîrbu a fost numit șef al direcției sale de informații tehnico-științifice (TS) care, la acea vreme, se numea Brigada SD. Am fost printre cei care au creat această unitate, am devenit șeful ei când avea doar trei ani de existență, și am rămas coordonator al muncii de informații TS până în ziua când am făcut ruptura cu comunismul. În anul 1974, colonelul Sîrbu a fost cooptat în Consiliul de Conducere al DIE, compus din șeful și locțiitorul Departamentului, comandanții celor trei divizii operative de spațiu, șefii brigăzilor independente (spionaj industrial, activitate ilegală, cadre, administrație), și secretarul de partid al DIE (care era scos din producție).

În aprilie 1976, analizându-și propria sa activitate în fața Consiliului de Conducere al DIE, generalul Sîrbu a spus: „Am urmărit ca acțiunile prioritare ordonate de comandantul suprem să fie lucrate la un nivel cât mai calificat“. Pe vremea aceea el continua să creadă - așa cum am crezut și eu până în 1972 - că spionajul industrial era calea cea mai eficientă pentru dezvoltarea economică a României. Mai târziu însă generalul Sîrbu a început să-mi împărtășească scepticismul, și asta ne-a apropiat și mai mult.

După ruptura mea cu regimul lui Ceaușescu, generalul Sîrbu a fost anchetat luni în șir despre relațiile avute cu mine, după care a fost scos din DIE și mutat la o școală de miliție. Câțiva ani mai târziu, fiica mea, Dana, care a fost ținută sub supravegere permanentă și deschisă a Securității din anul 1978 până la fuga lui Ceaușescu, l-a văzut întâmplător pe generalul

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Sârbu pe una din străzile Bucureștiului. Spre spaima Danei, el a traversat și s-a oprit în fața ei. „Cum te pot ajuta?” a întrebat-o. Dana i-a făcut semn către cei șase ofițeri de securitate care o filau. „Și ce dacă?” i-a spus generalul Sârbu cu voce tare. Cu excepția părului alb și a ridurilor adânci de pe față, el era același bătaios cunoscut de Dana din anii când eu eram încă în conducerea DIE. După ce s-au despărțit, Dana a văzut cum doi dintre ofițerii care o filau s-au luat după generalul Sârbu.

În ianuarie 1990, când fiica mea a ajuns în sfârșit în Statele Unite, mi-a spus cu lacrimi în ochi: „L-au omorât pe Doru!” Așa îl chemau prietenii săi pe generalul Sârbu, care a murit la câteva săptămâni după ce s-a întâlnit cu fiica mea. După cum a aflat Dana, autoturismul personal al generalului Sârbu a luat foc în timp ce îl curăța. El a supraviețuit trei zile în chinuri îngrozitoare. „N-am probe că l-au omorât”, mi-a precizat Dana, care are un respect ieșit din comun pentru adevăr. Nici eu nu am. Dar e cel puțin îndoielnic că un inginer cu calificarea generalului Sârbu nu a știut cum să-și spele mașina fără să-și dea foc. Cunoscându-l însă pe generalul Sârbu și știindu-i curajul, sunt convins că el nu a ezitat să-și spună părerile în mod deschis, în timpul lungii anchete la care a fost supus datorită relațiilor apropiate avute cu mine. Întâlnirea sa voluntară cu fiica mea a fost, evident, ultima picătură în paharul său de la Securitate, care are o lungă istorie de execuții camuflate sub formă de accident. Într-un interviu dat săptămânalului *Lumea Liberă* din New York autoarea emoționantului serial de televiziune „Memorialul Durerii”, d-na Lucia Hossu Longhin, spunea că nu de mult fostul președinte Iliescu i-a transmis întrebarea: „Nu găsești că au fost eroi și martiri comuniști?” În opinia mea generalul maior Teodor Sârbu este un asemenea martir, chiar dacă el nu reprezintă ceea ce Ion Iliescu a avut în vedere.

14. Thad McIlroy, *Canada's CANDU sale to Romania: Dubious Customer/Doubtful Benefits* (Ontario: 1986).

15. *Tinerama*, Nr. 2, din 16-23 noiembrie 1990.

Capitolul 6: VALUTĂ PENTRU DICTATOR ȘI DICTATURA SA

16. Când am primit azil politic în SUA, guvernul american nu știa nimic despre vânzarea de oameni practică de DIE și alte servicii de spionaj ale blocului sovietic. Președintele Carter a aflat pentru prima oară despre această operație de la mine. Când Departamentul de Stat al SUA a cerut detalii de la guvernul israelian, acesta a răspuns că, la scurt timp după ce am părăsit România, DIE a informat Mosad că eu cunoșteam această operație și a spus că va opri acordarea oricărei vize de ieșire din România pentru cetățeni de origine evreiască dacă Tel Aviv-ul va confirma Washingtonului informațiile mele. Ca atare, nici guvernul SUA și nici cel israelian nu au confirmat în mod oficial nici până azi „operația mixtă” Mosad/DIE. După ce am publicat *Red Horizons*, unde am menționat acest târg de sclavi, doi jurnaliști americani de origine israeliană, Yossi Melman și Dan Raviv, s-au dus la Tel Aviv spre a investiga relațiile mele. La 14 ianuarie 1990, după doi ani de cercetări, ei au publicat un larg articol în ziarul american *The Washington Post* intitulat „Dan Yesahanu, the Bagman for România” (Dan Yesahanu, omul cu sacul pentru România”). În acel articol ei au descris în detaliu vânzarea cetățenilor români de origină israeliană. Conform celor apărute în *The Washington Post*, Dan Yesahanu era șeful unei unități speciale a Mosad cu sarcină să-i scoată din țările blocului sovietic „prin orice căi” pe cetățenii acestora de origine israeliană. Potrivit datelor obținute de cei doi jurnaliști, Yesahanu ar fi „răscumpărat” din România 200.000 de români de origine evreiască.

17. În anul 1995 am primit de la Dl. Petre Mihai Băcanu, directorul ziarului *România Liberă* din București, trei agende de lucru ale generalului maior Teodor Sârbu, fostul șef al direcției de spionaj industrial (Brigada SD) din DIE. Toți ofițerii din DIE primeau o asemenea agendă la începutul fiecărui an deoarece nimeni, nici chiar șeful DIE, nu avea voie să-și facă notițe profesionale pe foi volante sau alte carnete. Totul, începând cu

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

planurile de muncă zilnice și terminând cu ședințele de partid, trebuia notat numai în aceste agende, care nu puteau fi scoase din sediul unității. Ele purtau ștampila „Strict Secret“, aveau toate paginile numerotate, și erau înregistrate în evidența DIE. Tot ce avea semnificație operativă trebuia scris în aceste agende în mod codificat: numele ofițerilor; numele agenților externi; numele colaboratorilor și informatorilor din țară și străinătate; numele țărilor care făceau obiectul muncii informative; numele rezidențelor externe; numele acțiunilor prioritare. În felul acesta, dacă agenda ar fi ajuns în mâna unui ofițer care nu lucra în componentul operativ respectiv sau, prin absurd, în mâna unei persoane străine de DIE, conținutul ei nu putea fi înțeles. Ca o măsură suplimentară de securitate, fiecare ofițer DIE era obligat ca, la sfârșitul anului, să-și ardă agenda în crematoriul unității în prezența unui martor care trebuia să semneze procesul verbal de distrugere. Știu că generalul Sârbu, ca și mine, nu și-a distrus aceste agende anuale, ci le-a păstrat în seiful său personal, ascunse în plicuri sigilate de felul celor folosite pentru păstrarea fișelor personale ale ofițerilor deplin conșpirați și ale agenților externi considerați deosebit de valoroși. Evident, profitând de haosul creat în DIE după ce am cerut azil politic, generalul Sârbu a reușit să scoată din unitate o parte a agendelor sale. Asta a constituit un act de mare curaj deoarece, dacă ar fi fost descoperit, el ar fi fost deferit Tribunalului Militar.

Agendele primite de la Dl. Băcanu se referă la anii 1973, 1976 și 1977, când generalul Sârbu mi-a fost direct subordonat. Cele 1008 pagini ale lor conțin texte, în bună măsură codificate, scrise de mâna generalului. Am depistat numai două excepții: în agenda din 1973 (pagina 57) ofițerul de cadre al Brigăzii SD a inserat în manuscris schema externă a unității și numele conspirativ al ofițerilor din fiecare rezidență; iar la pagina 97 din aceeași agendă eu am scris câteva idei în timpul unei ședințe profesionale, pe care am sugerat ca generalul Sârbu să le includă în cuvântul său. Cu alte cuvinte, agendele conțin, în exclusivitate, însemnări originale făcute de un ofițer de la vârful serviciului de spionaj al lui Ceaușescu. Fiecare dintre ele conține o multitudine de date care demonstrează indubitabil că în România comunistă

Ion Mihai Pacepa

spionajul industrial a devenit o politică națională de stat care a prins în mrejele ei majoritatea cadrelor de conducere a României, de la președintele ei, primul ministru și membrii guvernului, până la secretarii județeni de partid și conducerea marilor întreprinderi industriale. Ele descriu sarcinile de spionaj coordonate în fiecare an de aceste cadre, și prezintă în același timp conținutul numeroaselor ședințe unde s-a analizat stadiul lor de rezolvare la Ceaușescu, la primul ministru și la șefii ministerelor economice. Agende prezintă și activitatea „birourilor speciale” deținute de Brigada SD în aparatul Consiliului de Miniștri precum și în fiecare minister economic și institut central de cercetări. Ele conțin, de asemenea, însemnări despre ofițerii acoperiți ai Brigăzii SD care au împânzit Ministerul Comerțului Exterior, Consiliul Național al Cercetării Științifice, Comitetul Național pentru Energie Nucleară și departamentele de import-export ale ministerelor economice. Sunt semnificative și părțile referitoare la rapoartele despre activitatea de spionaj industrial trimise lunar lui Ceaușescu, precum și la buletinele pe aceeași temă întocmite trimestrial pentru informarea membrilor Comitetului Politic Executiv. Pot doar presupune motivele pentru care generalul Sârbu și-a riscat viața spre a conserva aceste mărturii, care după moartea sa au căpătat valoare istorică. Dar nu am nici o îndoială că, dacă ar fi supraviețuit, generalul Sârbu le-ar fi descifrat și comentat public spre a ajuta întreaga țară să înțeleagă ceea ce el a înțeles cu 10 ani înainte ca Ceaușescu să fi fost răsturnat: că o țară a cărei economie se bazează pe spionaj industrial sfârșește inevitabil în faliment economic.

Capitolul 7: ROMÂNIZAREA SERVICIULUI DE SPIONAJ „DIN ROMÂNIA”

18. Ion Iacobescu, al cărui nume real a fost Ion Iacob, s-a născut în 1931 în comuna Băița din fostul județ Bihor. În 1951 el a fost încadrat ca ofițer în Direcția Regională de Securitate Timișoara, care în 1954 l-a trimis la un curs de specializare cu durată de un an la școala KGB pentru ofițeri din țările satelite. În 1961 Ion Iacobescu a fost transferat la DIE, unde a fost repartizat la un

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

birou ultra-secret însărcinat cu spionajul împotriva NATO, atunci cu cartierul general la Paris. El a fost apoi trimis la post sub acoperirea de funcționar internațional la UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), o agenție ONU cu sediul la Paris, creată în 1946 pentru a „promova pacea” prin intensificarea colaborării internaționale în domeniul educației, științei și culturii. Ion Iacobescu a avut funcția de adjunct al șefului rezidenței din Franța, în această calitate putând cunoaște toți agenții, cazurile în lucru și principalele acțiuni operative ale rezidenței sale. După ce a primit azil politic, el a informat guvernul SUA despre rețeaua de agenți creată de DIE la ordinul Moscovei, în cadrul NATO. Serviciul de contrainformații al NATO continuă să-l considere și astăzi pe Ion Iacobescu drept „eroul” care l-a ajutat să lichideze „cea mai importantă rețea sovietică din cadrul Alianței Nord Atlantice”.

19. În anul 1981 am avut o colaborare cu serviciul de contrainformații al Franței, DST (Direction de la Sécurité de la Territoire), în cadrul căreia am lucrat împreună cu șeful său, Yves Bonnet, și cu șeful direcției sale de contraspionaj care a condus ancheta în cazul Rousilhe. De la ei am aflat că numai schimbarea planurilor operaționale de perspectivă ale NATO până la sfârșitul anilor '80 cuprinse în documentele date de Rousilhe lui Caraman a costat NATO aproape un miliard de dolari. Tot de la ei am aflat că Ion Iacobescu, care era (și continuă să fie) condamnat la moarte de București, este considerat de conducerea DST-ului drept „eroul care a salvat NATO”.

20. În 1961, DIE a recrutat ca agent pentru PGU și pe Robert van der Vielle, un cetățean argentinian care era șef al biroului de documente secrete din cartierul general al NATO. Acesta a fost recrutat pe baza studiului făcut cu ajutorul lui Rousilhe, care era subalternul său. Contractul lui van der Vielle cu NATO a expirat însă la începutul anului 1962, când acesta s-a reîntors în Argentina.

21. Colonelul Constantin Dumitrăchescu, rezidentul DIE din Tel Aviv, a dispărut fără urmă la 23 iunie 1973. Sub pretextul că nu au existat dovezi că el ar fi primit azil politic în vreo țară occidentală, Dumitrăchescu a fost condamnat numai la șapte ani

Ion Mihai Pacepa

închisoare. Această sentință, unică în analele DIE a fost apoi folosită pentru a facilita asasinarea sa. Ca urmare a unei combinații operative făcută de grupa DIE însărcinată cu „executarea dezertorilor“, un ofițer ilegal al Brigăzii U a fost infiltrat pe lângă fiica pe care Dumitrăchescu o avea în țară, și s-a „căsătorit“ cu ea în 1966. Sarcina acestui ofițer ilegal a fost să ajungă la Dumitrăchescu, să-l omoare, și apoi să se reîntoarcă în România. Ca parte a acestei operații, Ceaușescu a aprobat în același an „grațierea“ lui Dumitrăchescu. În 1977 fata acestuia a primit viză de emigrare în Austria, de unde urma să ia legătura cu tatăl ei și să-l convingă să o ducă la el în SUA. În 1978, imediat ce am obținut azil politic în SUA, am informat autoritățile americane despre operația de asasinare a lui Dumitrăchescu. Scrisoarea, primită ulterior de la el, prin care îmi mulțumea că i-am salvat viața, a fost realmente emoționantă.

22. Pierre Accoce & Daniel Poujet, *Le Reseau Caraman* (Paris: Fayard, 1972).

Capitolul 8: ANTICONSTITUȚIONALITATEA SPIONAJULUI ROMÂN

23. Jan Garrigue Masaryk, născut la 14 septembrie 1886 în Praga, a fost fiul lui Tomas Masaryk, care a întemeiat Cehoslovacia în 1918 și apoi președintele ei până în 1935. În 1919 Jan Masaryk a devenit diplomat al noii Cehoslovacii, iar între 1925 și 1938 a fost ambasador la Londra. În timpul războiului el a devenit ministrul de Externe al guvernului cehoslovac în exil, condus de fostul președinte al țării, Edvard Beneš, cu sediul la Londra. La 2 aprilie 1945 guvernul lui Beneš s-a reîntors în Cehoslovacia unde i s-a făcut o primire entuziastă de către populație. La 25 februarie 1948 Moscova i-a impus lui Beneš, devenit președintele Cehoslovaciei, să formeze un guvern dominat de comuniști. Beneš a acceptat, cu condiția ca Masaryk să rămână ministru de Externe. La 10 martie 1948, Masaryk a fost găsit însă mort pe trotuarul din fața ministerului de Externe cehoslovac. Președintele Beneš a fost convins că Masaryk a fost aruncat pe fereastră de către sovietici. Din această cauză, el a

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

refuzat să semneze noua constituție impusă de sovietici, iar la 7 iunie 1948 și-a dat demisia. Beneš a murit în același an. În cartea sa, neterminată, intitulată *Memoirs: From Munich to New War and New Victory*, publicată în 1954 în limba engleză, Beneš a descris și motivele pentru care era convins că Masaryk fusese omorât de sovietici.

24. La Plenara CC al PCR din 1967, Ceaușescu a criticat abuzurile comise de Securitate în anii lui Gheorghiu-Dej. Cu acest prilej el l-a destituit din toate funcțiile pe fostul ministru de Interne Alexandru Drăghici, și a scos Securitatea din structura Ministerului de Interne. Plenara a constituit Consiliul Securității Statului și i-a dat rang de minister. Noul șef al poliției politice române a fost Cornel Onescu. Structura și sarcinile de bază ale „noului” organ au rămas însă aceleași.

25. Textul articolului 33 este retradus din versiunea engleză a Constituției, intitulată *Constitution of the Socialist Republic of Romania* (București: Meridiane Publishing House, 197), pg. 12.

26. Direcția Generală de Tehnică Operativă a avut în subordine două direcții operative (una pentru interceptarea telefoanelor și cealaltă pentru cenzura corespondenței), un institut de cercetări pentru dezvoltarea tehnicii de ascultare (situat într-o clădire construită special pe Alea Tonola, în spatele Circului de Stat), și o serie de servicii specializate (percheziții și fotografiieri secrete, instalări de microfoane în închisori, interceptarea telexurilor, etc). DGTO coordona de asemenea unitățile de interceptare electronică și cenzură poștală din inspectoratele județene de securitate. Șeful DGTO, de la crearea ei până când am părăsit România, a fost generalul Ovidiu Diaconescu.

27. *Constitution of the Socialist Republic of Romania*, pg. 8.

28. Ibidem, pg. 7.

29. Ibidem, pg. 9-10.

30. Ibidem, pg. 12.

31. Detalii asupra „șperțurilor” date fratelui șahului Iranului și a fratelui președintelui Siriei, Rifaat Assad, se găsesc în *Red Horizons*, pg. 187-188.

Capitolul 9: DECRETUL 363/1973

32. Persoanele din așa zisa „nomenclatură superioară de partid și de stat“, până la funcția de ministru adjunct, aveau un telefon special denumit „Telefon Scurt“, sau „S“, deoarece avea numai trei numere. Acest sistem de telefon, copiat după modelul sovietic, era interconectat prin cabluri subterane sigilate în conducte de plumb care nu permiteau interceptarea prin inducție. Aceste conducte erau instalate în tuneluri speciale, construite sub supravegherea Direcției Generale pentru Tehnică Operativă a Securității (DGTO) care asigura și întreținerea lor. Sistemul de telefon „S“ a fost considerat imposibil de interceptat. Numărul de telefon „S“ al lui Ceaușescu a fost 105. Doicaru a avut 208, iar eu 305.

33. Sediul Brigăzii LM se afla pe Bulevardul 1 Mai, nu departe de Piața Victoriei, și era înconjurat cu un gard de beton și porți de tablă similare acelor care înconjurau reședința lui Ceaușescu de pe strada Primăverii. Înainte de a fi preluate de DIE, clădirile respective au aparținut postului de radio *Vocea Greciei Libere*, organ al Partidului Comunist Grec, ai cărui conducători s-au refugiat la București după ce au fost alungați de la putere de un guvern militar. În anul 1972, postul de radio a fost desființat și preluat de DIE. Înainte ca Brigada LM să se mute în noul sediu, clădirile ei au fost reamenajate de Gospodăria de Partid, și tot ea a construit în anexă și un așa zis club al DIE. Acesta conținea două terenuri de tenis, un larg bazin de înot interior, saună, popicărie, sală de cinematograf și o sufragerie. Lucrările au fost executate sub conducerea lui Vasile Patilineț: pe atunci era secretar al CC al PCR și răspundea atât de forțele de securitate cât și de Gospodăria de Partid. Extravaganța din interiorul clubului, în flagrant contrast cu alte instituții similare din acea eră spartană a României comuniste, a făcut ca accesul în interiorul lui să fie limitat numai la membrii colectivului de conducere al DIE. Chiar și ei nu aveau voie să meargă la club în mașini conduse de șoferi. Singurele persoane din afara DIE care l-au folosit au fost secretarii CC al PCR Vasile Patilineț și Gheorghe Pană, ca și

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

ministrul de Interne Ion Stănescu.

34. La începutul anilor '50, DIE a creat Comitetul Român de Repatriere, cu sedii în București și Berlinul de Est, și organul său de presă *Glasul Patriei*. Acestea au fost încadrate cu ofițeri DIE și folosite cu prioritate pentru contactarea emigranților români din Occident în scopul recrutării sau determinării lor să se repatrieze și să-și transfere pensia în România. În luna martie a anului 1972, Ceaușescu a dat sarcină DIE să organizeze o vastă operațiune menită să pună sub controlul Bucureștiului marea majoritate a organizațiilor de emigranți din Occident. În acest scop, el a creat o „organizație mamă” denumită *Asociația România*, care trebuia să fie folosită ca acoperire pentru organizarea operației. Aceasta a fost, de asemenea, o filială a DIE, care a răspuns direct de tipărirea și difuzarea organului său de presă *Tribuna României*. Ambele făceau parte din schema Diviziei a III-a din DIE, de fapt poliția politică a dictatorului comunist pentru românii din afara țării.

Capitolul 10: DESTABILIZAREA CAPITALISMULUI

35. Ideea inițială a unei Conferințe pentru Securitate și Cooperare în Europa i-a aparținut într-adevăr lui Hrușciiov, care a lansat-o la doi ani după ce s-a întronat în Kremlin. Hrușciiov vroia să folosească această conferință pentru a legitimiza aranjamentele geografice și politice de la sfârșitul războiului, care făcuseră ca Uniunea Sovietică să devină puterea dominantă în Europa, și pentru a dizolva NATO, devenit principalul impediment în fața politicii de expansiune a Kremlinului. Hrușciiov nu a vrut să accepte însă participarea SUA la această conferință „europeană” și a condiționat ținerea ei de „dizolvarea blocurilor militare”. Washingtonul, Londra și Bonnul, care dominau NATO, au realizat imediat că Hrușciiov urmărea, de fapt, să lichideze Alianța Atlantică, și nu au dat curs Conferinței pentru Securitate Europeană propusă de acesta.

36. *Aktivnyye mery* sau *aktivnyye meropriatia* înseamnă „măsurile active”. Aceasta a fost denumirea generică folosită în comunitatea de informații a blocului sovietic pentru o largă

Ion Mihai Pacepa

varietate de operații menite să influențeze, în favoarea Uniunii Sovietice, opinia publică și guvernele occidentale. Aceste operații pot fi conduse deschis, cu ajutorul canalelor oficiale de propagandă, a diplomației, sau a schimburilor culturale. Cele mai eficiente *aktivnyye mery* sunt însă realizate în secret, prin folosirea agenților de influență, a organizațiilor internaționale de acoperire (ca de exemplu Congresul Mondial al Păcii creat și condus de PGU) sau a unor documente contrafăcute ajunse prin „accident” în „tabăra inamică”. Unul din cele mai complexe studii ale acestei ramuri de activitate a comunității de informații a blocului sovietic este cartea *Dezinformatsia: The Strategy of Soviet Disinformation* (New York: Berkley Books, 1986), scrisă de Richard H. Schultz (profesor de politică internațională) și de bunul meu prieten, profesorul universitar Roy Godson, editorul serialului *Intelligence Requirements*.

37. *Yankee* este poreclă dată soldaților federali în timpul războiului civil din Statele Unite (1861-1865). Ea vine de la cuvântul olandez „Janke”, diminutiv pentru „John”, și a fost folosită peiorativ de soldații britanici după 4 iulie 1776, când SUA a aprobat Declarația de Independență și a declanșat revoluția (1776-1781) care a dus în final la eliberarea SUA de sub tutela britanică. Lozinca *Yankee go home* a fost concepută de PGU în anii domniei lui Hrușciiov și a fost lansată cu succes în Europa de Vest, unde va deveni simbolul anti-americanismului.

38. Fiodor Konstantinovici Mortin a fost un ofițer de carieră al PGU care nu a lucrat niciodată în exterior. El a fost primul adjunct al lui Saharovski și i-a luat locul la comanda PGU în 1972, când bătrânul general a cerut să fie înlocuit din motive de sănătate. Spre deosebire de Saharovski, care a fost unul din cei mai modești șefi ai PGU, Mortin a suferit de megalomanie. El și-a început domnia prin a-și crea un „apartament propriu” în sediul PGU din Iasenevo (o periferie a Moscovei), precum și o intrare specială cu ascensor separat, numai pentru el. Datorită lipsei de experiență operativă și grandomaniei sale, Mortin a rezistat numai trei ani ca șef al PGU. În 1974 el a fost transferat la Comitetul de Stat pentru Știință și Tehnologie al URSS, unde a fost numit șeful Direcției de Cooperare Științifică și Industrială,

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

un post deținut tradițional de ofițeri acoperiți ai PGU. Urmașul său la cârma PGU, Vladimir Aleksandrovici Kriucikov, a devenit în 1978 șeful întregului KGB, funcție în care a rămas până la destrămarea Uniunii Sovietice în 1991.

39. În octombrie 1944 Hitler și-a retras trupele din Grecia. La cererea Moscovei, forțele de guerilă comuniste din Grecia care luptaseră împotriva ocupanților germani au declanșat imediat un război civil pentru a prelua puterea politică. La 3 decembrie 1944 comuniștii au unificat cele două organizații majore de partizani (EAM și ELAS) într-un fel de guvern care la sfârșitul anului controla întregul teritoriu al Greciei cu excepția orașelor Atena și Salonic. În următoarele două luni armata greacă, ajutată de trupele britanice recent debarcate, au reușit să elibereze țara și să impună dezarmarea rebelilor comuniști la conferința de pace de la Varkiza (februarie 1945). Alegerile din martie 1946 au reinstaurat monarhia, și regele George II s-a reîntors din exil. Un an mai târziu comuniștii au declanșat un nou război de guerilă și au constituit un guvern provizoriu condus de Markos Vafiades. Rebeliunea comunistă nu s-a terminat decât în 1949, când Iugoslavia s-a desprins de blocul sovietic și a închis strâmtoarea din nordul Greciei prin care rebelii primeau arme și alimente de la sovietici. Câteva unități ale forțelor armate americane aduse în Grecia au trecut apoi la dezarmarea rebelilor comuniști. La 16 octombrie stația de radio a guvernului Vafiades a anunțat terminarea ostilităților. A urmat apoi o perioadă de reconstrucție și refacere. Regele George II, care a murit în timpul acestui război civil, a fost urmat de fratele său, Paul I. După moartea lui Paul (6 martie 1946) tronul Greciei a fost preluat de fiul său, Constantin. La 21 aprilie 1967 un grup de colonei au răsturnat guvernul, l-au alungat pe rege și au instalat ca regent pe generalul Georgios Zoitakis. Acesta a interzis partidul comunist grec, a cărui conducere s-a refugiat în România împreună cu organele sale de presă. În 1969 noul guvern militar a retras Grecia din Consiliul Europei, iar în 1971 a anulat cetățenia greacă a emigranților care desfășurau „activități antinaționale” în afara țării. În august 1971 Congresul SUA a suspendat ajutoarele financiare acordate Greciei până la reinstaurarea unui regim

Ion Mihai Pacepa

constituțional în interiorul țării. La 21 martie 1972, Zoitakis a fost înlocuit din funcția de regent cu colonelul Georgios Papadoupoulos. La 1 iunie 1973 acesta va abolii monarhia, și la 29 iulie 1973 va fi ales președinte al Greciei.

40. Primirea lui Konstantin Katușev de către Ceaușescu a fost menționată, fără comentarii, în *Scânteia* din 4 octombrie 1975, pg. 1.

Capitolul 11: DEZINFORMARE-CA ÎN DEZINFORMAȚIA

41. Grigori Aleksandrovici Potemkin (născut în 1739 în Chizovo, Rusia; decedat în 1791 în Basarabia) a absolvit Universitatea din Moscova, și în 1755 a devenit ofițer al gărzii imperiale. În 1762 el a ajutat-o pe Caterina să ajungă împărăteasă, și a primit ca răsplată o moșie în apropierea Moscovei. Potemkin a devenit celebru în timpul războiului Ruso-Turc din 1768-1774, la sfârșitul căruia împăratul Josef II al Austriei l-a ridicat la rangul de „prinț al Sfântului Imperiu“. În 1774, Potemkin a devenit amantul împărătesei Rusiei, Caterina II. După o legătură care a durat doi ani, aceasta l-a numit pe Potemkin guvernator general al „Noii Rusia“ (sudul Ucrainei). Ei au rămas prieteni, iar influența lui la Curtea Imperială a fost nezdruccinată, în ciuda nenumăraților amanți pe care Caterina i-a avut ulterior. După ce a devenit mareșal, în 1784, Potemkin a construit prima flotă rusească în Marea Neagră. Această flotă a adus prețioase servicii împărătesei în războiul cu turcii din 1787-1792, când Potemkin a fost comandantul șef al armatei ruse și a fost ridicat la rangul de „Prinț Imperial“. După război el a construit portul Sévastopol și a lărgit flota din Marea Neagră cu alte 40 de vase. Apoi și-a dedicat restul vieții colonizării și rusificării Ucrainei. În 1790 Potemkin a condus operațiile militare de pe Nistru și și-a instalat curtea cu mare pompă la Iași. În 1791 Potemkin s-a reîntors la Moscova pentru a alunga de la curte pe noul favorit al împărătesei, Platon Zubov. Caterina II, care era acum plictisită de Potemkin, l-a trimis însă din nou la Iași în calitate de Reprezentant Plenipotențiar al Rusiei la tratativele de pace în curs de desfășurare. Potemkin a murit la Nikolaiev, în drum spre Iași. El

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

a rămas în istoria Rusiei ca omul care a colonizat Ucraina, dar în restul lumii e cunoscut doar pentru termenul „Satul lui Potemkin” care acum este sinonim cu escrocheria politică.

42. Ambiția lui Stalin de a-și extinde umbrela comunistă asupra întregii Germanii a condus la una din cele mai largi confruntări informativ-operative și politice de după război. Am fost implicat în ea, atât direct cât și indirect, în calitatea mea de rezident al DIE în Germania de Vest și apoi de expert al DIE în probleme germane. În cele ce urmează voi încerca să prezint pe scurt această uriașă confruntare folosind atât informațiile cu care am venit din România cât și datele pe care le-am aflat după ce am primit azil politic în SUA. La 24 iunie 1948, trupele sovietice au înconjurat Berlinul de Vest și i-au blocat toate legăturile rutiere și feroviare cu lumea exterioară. La 26 iunie noua comunitate informativă a SUA, ajutată de forțele aeriene americane, a organizat un uriaș pod aerian care a funcționat zi și noapte, aprovizionând Berlinul de Vest cu alimente, petrol, cărbuni, echipamente industriale, medicamente și alte produse necesare asigurării producției și unei vieți normale. La 4 mai 1949 Stalin, care a înțeles că a pierdut partida, a anunțat încetarea blocadei. Podul aerian a continuat să funcționeze însă până la 30 septembrie 1949, transportând în Berlinul de Vest un total de 2.323.738 tone de alimente și alte produse. Numai costul combustibilului necesar pentru organizarea acestui pod, care a intrat în istorie ca cel mai mare efort operativ și aeronautic, a fost estimat la 224 milioane de dolari/1949. Această agresiune sovietică împotriva Berlinului de Vest a determinat guvernul SUA să inițieze crearea Alianței Nord Atlantice, care a fost constituită la 4 aprilie 1949. În același an zonele de ocupație americane, engleze și franceze ale Germaniei au fost unificate și transformate în Republica Federală a Germaniei (care în 1955 a devenit membru al NATO). Cea de a doua criză a Berlinului, declanșată de Hrușciov la 18 noiembrie 1958, s-a terminat de asemenea în eșec. În octombrie 1959 el a făcut prima sa vizită oficială în SUA, unde a petrecut aproape o zi întreagă la Camp Davis împreună cu președintele Dwight Eisenhower pentru a discuta cererea URSS ca SUA să renunțe la Berlinul de Vest care ar fi

Ion Mihai Pacepa

aparținut de drept Republicii Democrate Germane. Generalul Eisenhower a respins categoric această cerere, și Hrușciiov l-a amenințat că va „elibera” Berlinul de Vest prin forță. La 26 octombrie 1959 Hrușciiov a venit la București pentru „o vacanță de șase zile”, cum a anunțat presa română. El nu petrecuse niciodată până atunci o vacanță de șase zile în străinătate, și de fapt șederea lui la București nu a fost o vacanță. Hrușciiov a venit însoțit de generalul Saharovski (a cărui prezență la București a fost păstrată secretă) și a petrecut majoritatea timpului discutând cu Gheorghiu-Dej și cu favoritul său, Emil Bodnăraș (care a fost și traducător). De la generalul Saharovski am aflat că Berlinul a fost tema centrală a discuțiilor. De altfel în toate cele șase zile Saharovski a discutat cu noul șef al DIE, generalul Doicaru, numai despre „măsuri operative de urgență” pentru soluționarea crizei Berlinului. Pe atunci eram expertul principal al DIE în probleme germane, și am participat la o bună parte a acestor discuții. Potrivit celor ce ne-a spus Saharovski, Hrușciiov ar fi ordonat ca PGU să organizeze un lanț de „diversiuni de mari proporții” care să distragă atenția opiniei publice atunci când trupele sovietice vor lua cu asalt Berlinul de Vest. Ca exemplu a unor astfel de „diversiuni” Saharovski a enumerat: otrăvirea apei potabile a unor mari orașe europene și americane; aruncarea în aer a unor aeroporturi; asasinarea unor importanți lideri occidentali. Denumirea de cod a acestei acțiuni a fost *Galaktika* (Galaxia), o aluzie evidentă la proporțiile ei. Toate „diversiunile” din cadrul acțiunii *Galaktika* trebuiau comise sub „steag străin”, pentru a nu ieși la iveală „mâna noastră”. Pentru asta Saharovski avea nevoie de la noi de ofițeri ilegali a căror limbă maternă era germana sau greaca, pentru a-i putea trimite în Occident documentați ca cetățeni vest-germani sau greci. Acești ofițeri urmau să fie preluați de PGU și pregătiți individual. Am aflat ulterior de la Doicaru că atunci când Saharovski a plecat din București a luat cu el un număr de dosare a unor asemenea ofițeri. El nu mi-a spus însă, bineînțeles, identitatea lor. În următorii doi ani criza Berlinului s-a intensificat, alimentată de declarațiile belicoase ale lui Hrușciiov. La 2 și 3 iunie 1961 el s-a întâlnit la Viena cu noul președinte american, John F. Kennedy. Theodore

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Sorensen, unul din consilierii lui Kennedy care a asistat la discuție, a scris în cartea sa intitulată *Kennedy* (New York: Harper & Row, 1965) că Hrușciiov a fost beligerant și l-a amenințat repetat pe președintele american că, dacă nu va ceda Berlinul de Vest de bună voie, el îl va lua cu forța (pg. 543, 547, 548). Câteva zile mai târziu, la 15 iunie 1961, Hrușciiov a ținut un discurs televizat în care a informat „poporul sovietic” despre întâlnirea sa cu Kennedy din Viena, și a spus că „Berlinul de Vest va fi eliberat înainte de sfârșitul anului”. A doua zi dictatorul est-german Walter Ulbricht a anunțat că trupele sale vor ocupa centrele de refugiați din Berlinul de Vest, stațiile sale de radio și aeroportul Tempelhof. Aceasta a fost ultima picătură. Într-un emoționant discurs televizat, președintele Kennedy a spus că libertatea Berlinului nu este negociabilă. „Nu vom permite comuniștilor să pună mâna pe Berlinul de Vest nici gradual și nici prin forță”. Apoi a obținut aprobarea Congresului pentru suplimentarea bugetului militar cu 3,2 miliarde de dolari și a mobilizat forțele militare ale SUA. În fața uriașei demonstrații de forță, Hrușciiov a fost nevoit să capituleze. La 13 august 1961 el a despărțit Berlinul de Est și cel de Vest printr-un gard de sârmă ghimpată, spre a preveni scurgerea masivă de populație din zona sovietică. În cartea sa *The Last Testament* (pg. 507-508), publicată în Occident, Hrușciiov a recunoscut că acel zid de sârmă ghimpată a fost singurul trofeu cu care Kremlinul s-a ales din repetatele sale încercări de a ocupa prin forță Berlinul de Vest.

43. Detalii despre crearea Consiliului Mondial al Păcii și despre activitatea sa de dezinformare se găsesc în cartea lui John Barron, *KGB Today: The Hidden Hand* (Londra: Hodder & Stoughton, 1984), pg. 43-271.

44. Generalul Ivan Ivanovici Agaiaș vorbea fluent franceza, engleza și persana. Între anii 1947-1949 el a fost rezident al PGU în Paris. În 1949 a devenit șef al Direcției a II-a din PGU care se ocupa de întreaga Europă, cu excepția Angliei. În 1959 Agaiaș a fost numit șef al noului Departament D care, sub conducerea lui, a publicat în Occident câteva cărți scrise în întregime de ofițeri de dezinformație dar atribuite unor personalități politice sovietice sau străine. Printre acestea au fost și două romane atribuite unui

Ion Mihai Pacepa

nepot inexistent al lui Stalin, care prezentau „fața umană” a dictatorului. Departamentul D al lui Agaianț a publicat de asemenea *Notes for a Journal*, atribuită în mod fraudulos lui Maxim Litvinov, fost comisar sovietic pentru afaceri externe. Această „carte” a fost atât de bine măsluită încât a indus în eroare pe celebrul sovietologist american E. H. Carr, care i-a scris prefața.

45. Andrew and Gordievski, opcit, pg. 463.

46. Conferința organizată de Șelepin în mai 1959 a fost descrisă de Anatoli Golițin în cartea sa *New Lies for Old* (New York: Dodd & Mead, 1984), pg. 48-50. Autorul, care a fost ofițer al PGU, a participat la această ședință. În iunie 1961 el a fost trimis la rezidența PGU din Helsinki (Finlanda), unde a cerut azil politic în SUA. Revelațiile lui Golițin au ajutat la arestarea lui Georges Paques, un înalt ofițer francez care lucra la cartierul general al NATO din Paris.

47. În cursul așa zisei „vacanțe de șase zile” a lui Hrușciov la București (octombrie 1959) generalul Saharovski a cerut sprijinul DIE pentru finanțarea secretă a conducerii partidelor comuniste din Grecia și Italia. Potrivit celor spuse de Saharovski, Hrușciov discutasese deja cu liderii acestor partide, Palmiro Togliatti și Haralambos Drakopoulos, care erau gata să scoată pe străzi sute de mii de muncitori pentru a cere retragerea imediată a trupelor americane din Europa sub lozinca „Yankee Go Home”, spre a distra atenția autorităților americane de la problema Berlinului. Pentru asta ei aveau însă nevoie de bani, dar Hrușciov nu vroia ca acești bani să vină direct de la Moscova. Gheorghiu-Dej, ne-a spus Saharovski, acceptase propunerea lui Hrușciov de a intermedia transferul acestor bani astfel încât, chiar dacă vor fi deconspirări, să apară că ei au venit de la „independentă” România. Saharovski ne va trimite lunar banii necesari, iar DIE urma să creeze un sistem de curier diplomatic special care să-i ducă mai departe la Roma și Atena. Acest sistem a funcționat doar cca. doi ani. După ce Ceaușescu s-a urcat pe tron, sprijinul financiar secret al așa ziselor partide comuniste independente de Moscova a fost reluat. De data asta însă valuta trimisă prin curierii speciali ai DIE provenea din fondurile secrete ale lui

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Ceaușescu, care erau administrate de DIE.

48. Fernando Tambroni a devenit prim ministru al Italiei în martie 1960. El a fost obligat să demisioneze în iunie 1960, după ce presa italiană a relevat „legăturile“ sale cu „neo-naziștii germani“.

49. În cartea sa *KGB: The Hidden Hand* (pg. 43), respectatul sovietolog american John Barron scrie că Romesh Chandra a fost membru al Partidului Comunist Indian. El a fost recrutat de INU înaintea celui de al doilea război mondial și trimis să studieze la Oxford (Anglia).

50. Potrivit cărții lui Schultz și Godson, *Desinformatsia* (pg. 120), în 1971 Brejnev a dat Consiliului Mondial al Păcii sarcina de a-și face aderenți și în țările Asiei și Africii. La următorul „Congres al Păcii“ organizat în același an Romesh Chandra a „denunțat“ „Alianța NATO dominată de americani“ drept „cea mai mare amenințare a păcii“ nu numai în Europa ci în toată lumea. Referindu-se la țările Lumii a Treia, el a spus într-un limbaj tipic sovietic: „Ghearele NATO sunt acum simțite și în Asia și Africa. ... Această forță a imperialismului și exploatării ... poartă răspunderea pentru foamea și sărăcia care a cuprins acum milioane de oameni în întreaga lume“.

51. Herbert Romerstein, *Soviet Active Measures and Propaganda* (Toronto: Mackenzie Institut, 1989), pg. 14-15 și 25-26.

Capitolul 12: PROMOVAREA IMAGINII DICTATORULUI PE PLAN INTERNAȚIONAL

52. Robert Conquest, *Stalin: Breaker of Nations* (New York: Viking, Penguin Group, 1991). Potrivit acestui celebru sovietolog american, Roman Malinovski a fost infiltrat de Ohrana pe lângă Lenin în anii furtunoși când acesta pornise ofensiva împotriva menșevicilor. Ohrana i-a creat lui Malinovski o biografie de „proletar“, cu totul neobișnuită în acea perioadă când toți colaboratorii lui Lenin erau intelectuali educați în Occident, și l-a instruit să devină „admirator înfocat“ al lui Lenin. Acesta a mușcat momeala, și curând a început să lanseze politic pe „singurul proletar“ din cercul său intim de „revoluționari“. (pg.

Ion Mihai Pacepa

82) În ianuarie 1912 Lenin a organizat Conferința de la Praga, unde bolșevicii s-au despărțit de menșevici și au creat propriul lor partid. Cu această ocazie bolșevicii au ales un Comitet Central compus din șapte membri, care a inclus și pe agentul conspirat al Ohranei, Roman Malinovski, și a avut alți patru membri suplenați. (pg. 47). După Conferința de la Praga, Lenin a avut o întâlnire secretă în Leipzig cu bolșevicii care erau membri ai Dumei, pentru a pregăti apariția ziarului *Pravda*. Ulterior, Stalin și-a asumat meritul creerii și editării acestui ziar. În realitate însă, când Stalin a ajuns la St. Petersburg toate aranjamentele pentru apariția ziarului *Pravda* erau deja făcute. La acea vreme editorul șef al *Pravdei* era Roman Malinovski, agentul Ohranei devenit membru al Comitetului Central (pg. 50-51). Lenin a fost atât de cucerit de Malinovski încât a continuat să îl apere mult timp după ce acesta a fost demascat ca agent al Ohranei (pg. 82).

53. Serghei Zakarovici Ostriakov, *Voienne Chekisti*, (Moscova: Voienizdat, 1979), capitolul 1.

54. Richard K. Debo, „*Lockhart Plot or Dzerzhinskii Plot?*“, *Journal of Modern History*, vol. XLIII (1971), pg. 421-431.

55. Textul noii constituții a lui Ceaușescu a fost publicat în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România Nr. 167 din decembrie 1974, partea II. El a fost modificat prin Legea Nr. 2 din 18 martie 1975, publicată în Buletinul Oficial Nr. 30 din 21 martie 1975.

56. Folosesc denumirea de *Red Horizons* deoarece prima mea carte a fost scrisă în limba engleză, și nu a fost încă publicată în România cu acordul meu și într-o versiune care să fi fost aprobată de mine.

Capitolul 13: PROTEJAREA DICTATORULUI COMUNIST

57. Linia telefonică specială TO a fost de fapt parte integrantă a unui sistem internațional de comunicații telefonice interstatale creat de KGB la începuturile anilor 1950. Acest sistem unea toate țările blocului socialist și permitea efectuarea de convorbiri internaționale în condiții de relativă securitate. Secțiunile

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

naționale ale acestui sistem erau subordonate organelor de securitate ale fiecărei țări. Acestea administrau întregul sistem și erau singurele care puteau instala și întreține telefoanele TO. În cazul României, sistemul TO era subordonat Direcției Generale de Tehnică Operativă. Aceste posturi telefonice speciale erau instalate numai la cabinetele și locuințele membrilor Biroului Politic, secretarilor CC al PCR, membrilor plini ai guvernului, primilor secretari regionali, șefului DIE și adjunctului său, precum și a șefilor direcțiilor centrale și regionale de securitate. Telefoanele TO nu aveau numere. Pentru a obține legătura, deținătorul postului telefonic trebuia să ridice receptorul și să indice operatoarei persoana din țară sau din străinătate cu care dorea să vorbească. Nimeni altul nu avea voie să răspundă la telefonul TO în absența celui căruia îi era repartizat. Singura excepție era telefonul TO din cabinetul ministrului de Interne, unde în fiecare zi făcea de serviciu pentru 24 ore un cadru cu funcție de conducere (șef sau șef adjunct de direcție centrală) care răspundea la toate telefoanele în absența ministrului. Când cineva din afara țării vroia să ia legătura prin telefonul TO cu „Cabinetul 1“, cum erau numite birourile și reședințele lui Ceaușescu, și nimeni nu răspundea, operatoarea trebuia să informeze imediat pe ministrul de Interne sau, în lipsa acestuia, pe ofițerul de serviciu din cabinetul său.

58. La sfârșitul anului 1956, PGU a înaintat un raport Kremlinului în care a prezis că Cehoslovacia va urma curând „exemplul contrarevoluționar“ al Ungariei. Înlocuirea în 1968 a liderului comunist Antonín Novotný, cu „tânărul“ Alexander Dubček (46 de ani) a întărit suspiciunile PGU, deși acesta din urmă fusese educat la Moscova, unde era cunoscut ca *naș Sasha*. Când Dubček a lansat programul de „liberalizare“ a Cehoslovaciei, cunoscut ca „Primăvara de la Praga“, Departamentul al XI-lea al PGU (țările Est Europene) a informat „surorile“ sale din celelalte țări socialiste că „Dubček este manevrat de elemente burgheze“, deși acesta a spus clar că nu vroia să scoată țara din Pactul de la Varșovia și nici să abandoneze socialismul. Brejnev s-a temut însă că, mai devreme sau mai târziu, „socialismul cu față umană“ promovat de Dubček va

Ion Mihai Pacepa

submina rolul conducător al partidului. De aceea el a formulat „doctrina Brejnev” privind menținerea prin forță a „unității lagărului socialist”, și a cerut generalului Saharovski să înceapă pregătirile pentru o viitoare intervenție militară în Cehoslovacia. Documentata carte a lui Frantisek August și David Rees, *Red Star over Prague* (London: Sherwood Press, 1984) descrie o bună parte a acestor măsuri (pg. 125-129). Printre ele a fost recrutarea ministrului adjunct de Interne cehoslovac, Viliam Salgovic, care a primit sarcina să-l „neutralizeze” pe șeful său, ministrul de Interne Josef Pavel care era considerat „dușman al Moscovei”. O altă măsură a fost trimiterea la Praga a aproximativ 30 de ofițeri ilegali ai PGU documentați ca cetățeni occidentali, cu sarcina de a identifica „elementele contrarevoluționare” și de a organiza provocări destinate să poată fi folosite ca pretext pentru invazie. Potrivit relatărilor din cartea lui Andrew și Gordievski, *KGB: The Inside Story* (pg. 483), printre acești ilegali a fost și fratele lui Gordievski, Vasilko Antonovici Gordievski, care a fost trimis în Cehoslovacia cu un pașaport vest-german. Acești ilegali au „plantat” în Praga și împrejurimi câteva depozite de arme care au fost „descoperite” de securitatea cehoslovacă (StB) cu ajutorul lui Salgovic. *Pravda* a publicat imediat fotografiile ale acestor așa zise depozite de arme, și le-a atribuit CIA. La 19 iulie 1968 același ziar a publicat extrase dintr-un așa zis „plan al CIA pentru sabotarea ideologică a Cehoslovaciei ca preludiu al desprinderii ei și a Germaniei democratice din comunitatea socialistă”. Din valoroasele documente conținute în cartea lui Karen Dawisha, *The Kremlin and the Prague Spring* (Berkley: University of California Press, 1984), rezultă că acest așa zis plan al CIA a fost de fapt creat de generalul Ivan Agaianț, șeful dezinformării din PGU care acum își schimbase numele din Departamentul D în Departamentul A (pg. 205). Din aceeași carte rezultă că la 19 august 1968 ziarul partidului comunist din Germania de Est, *Neues Deutschland*, a publicat fotografiile prezentând trupe și tancuri americane în Cehoslovacia. În realitate, aceste fotografii au fost făcute de Departamentul A al generalului Agaianț după un film american din 1945 despre „eliberarea Cehoslovaciei” de către trupele alianței antinaziste. A doua zi după ce *Neues*

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Deutschland a publicat aceste fotografii, Cehoslovacia a fost invadată de „trupele Pactului de la Varșovia“, care în mai puțin de 24 ore au controlat întreaga țară. Potrivit altor documente din cartea lui Dawisha, *Kremlin and the Prague Spring* (pg. 134-135), generalul Salgovic, care fusese recrutat de PGU, l-a arestat imediat pe ministrul de Interne Pavel Salgovic și a arestat apoi pe Dubcek, care a fost transportat în Uniunea Sovietică de o echipă mixtă StB/PGU condusă de lt. colonel Bohumil Molnar.

59. La 22 august 1968 ziarul american *The New York Times* a publicat pe prima pagină un larg articol intitulat *President Ceausescu, in condemning USSR invasion of Czechoslovakia, warns USSR bloc that Romania would forcibly resist any invasion attempt*. Articolul a descris în detalii mișcătoare entuziasmul cu care mulțimea adunată în piața palatului a primit apelul lui Ceaușescu prin care chema poporul român să-și apere suveranitatea, precum și decizia sa de a crea „detașamente patriotice înarmate“ care să protejeze România împotriva „oricăror invazii străine“. La două zile după aceea *The New York Times* a publicat extrase din articolul de fond al ziarului *Izvestia* din 23 august 1968, care a etichetat discursul lui Ceaușescu drept „naționalist“ și a subliniat că Moscova a avut prea multă „răbdare“ față de „atitudinea anti-sovietică a conducerii actuale a României“ (24 august 1968, pg. 39.) La 24 august același *The New York Times* a publicat un articol (pg. 15) în care a raportat că premierul chinez Ciu En-Lai a participat la recepția dată cu ocazia zilei naționale a României la ambasada română din Pekin, unde a declarat că „Republica Populară Chineză va apăra România în cazul unei invazii sovietice“.

60. În *Red Horizons* (pg. 99, ediția a II-a) am descris pe scurt modul cum Ceaușescu l-a studiat pe Generalul Charles de Gaulle înaintea vizitei sale la București, precum și manevrele pe care Ceaușescu le-a făcut pentru a-l determina pe președintele francez să-i cânte în strună. Vizita lui de Gaulle a fost prezentată într-o serie de articole publicate de *The New York Times* în luna mai 1968. Unul din aceste articole (18 mai 1968, pg. 4) a subliniat special referirile făcute de cei doi lideri „necesitatea apărării independenței și suveranității fiecărei țări, indiferent de regimul ei

Ion Mihai Pacepa

politic“.

61. În septembrie 1959, generalul Lin Biao a devenit ministrul Apărării Republicii Populare Chineze și unul din cei șapte membri ai Prezidiului Biroului Politic. Sub conducerea sa, armata a devenit cea mai respectată și temută forță politică din China. Ca urmare, în august 1966 Lin Biao, care avea numai 58 de ani, a fost unanim considerat în Pekin drept „urmașul“ lui Mao Tse Dun. În aprilie 1969 el a fost numit oficial succesorul lui Mao prin constituție. Doi ani mai târziu, Lin Biao a organizat și condus o lovitură de stat care a avut ca scop instalarea lui în locul lui Mao Tse Dun. Operația a avut loc în septembrie 1971 dar, din motive care încă nu se cunosc, ea a eșuat. La 13 septembrie 1971 Lin a părăsit Pekinul împreună cu soția, dar avionul militar cu care au încercat să fugă în Uniunea Sovietică s-a prăbușit în Mongolia.

62. Securitatea a avut un precursor al U.M. 0920/A. În 1967 Ceaușescu a creat o mică unitate operativă, subordonată direct Secției MFA și Securitate din CC al PCR, condusă de generalul Grigore Răduică. Această unitate a avut sarcina de a investiga abuzurile comise de Alexandru Drăghici. După „demascarea“ și îndepărtarea lui Drăghici, generalul Răduică a devenit prim adjunct al ministrului de Interne. El a adus cu sine unitatea specială de securitate care se ocupase de Drăghici, și i-a dat sarcina ca acum să-l supravegheze informativ pe acesta precum și pe ceilalți membri din fosta conducere a Securității care participaseră la „crime“ contra PCR. Printre „obiectivele“ majore ale acestei unități au fost: generalul (r) Gheorghe Pintilie, fost șef al Securității (1948-1965); generalul (r) Alexandru Nicolski, fost șef al Brigăzii Mobile (1945-1948) și apoi șef adjunct al Securității (1948-1965); generalul (r) Gheorghe Mazuru, fost șef adjunct al Securității (1948-1965); generalul Gheorghe Negrea, fost șef al direcției de anchete și apoi ministru adjunct de Interne (1948-1970). Ulterior sarcinile acestei unități (a cărei existență a fost cunoscută pe atunci doar de Cornel Onescu, ministrul de Interne, și de Grigore Răduică) au fost extinse la supravegherea tuturor foștilor ofițeri KGB/PGU care lucraseră în Securitate. În 1968 această unitate avea cca. 100 de ofițeri și era condusă de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

colonelul Aurel Mircea. După invazia Cehoslovaciei, ea a fost transferată în cadrul U.M. 0920/A fără șeful ei, col. Mircea Aurel, care a devenit ulterior rezident al DIE în Spania.

Capitolul 14: PLANUL DNESTR

63. La 5 iulie 1969 ziarul american *The New York Times* a publicat un larg articol intitulat: *Vizit by Soviet leaders to Bucharest reportedly cancelled as Soviet gesture of displeasure over Nixon visit* (pg. 4). Potrivit acestui articol, cu o zi înainte *Izvestia* a criticat sever vizita lui Nixon în România și a „avertizat Statele Unite să nu afecteze balanța de putere stabilită deja în lume“.

64. Recrutarea generalului Ion Șerb de către Moscova a fost prezentată în subcapitolul The Serb Case din *Red Horizons* pg. 195-197 (ediția a II-a).

65. Recrutarea de către sovietici a generalului Nicolae Militaru a fost descrisă în subcapitolul Olga in the Flesh din *Red Horizons* pg. 192-195; alte date privind această recrutare se găsesc la paginile 116, 201-202 și 213 (ediția a II-a).

Capitolul 15: TERORISM BACTERIOLOGIC ȘI NUCLEAR

66. Activitatea teroristă a OEP și a grupărilor pe care le-a tutelat a fost descrisă cu competență de Jillian Becker în cartea *The Rise and fall of the Palestine Liberation Organization* (New York: St. Martin's Press, 1984). Datele cele mai concludente se găsesc în capitolul 19 (An Example to the World), pg. 106-112 și în capitolul 20 (The Spark), pg. 113-116.

67. Legăturile DIE cu șeful Departamentului de Informații (NN:spionaj) al OEP, Hani Hasan, au fost descrise pe larg în cartea *Red Horizons* pg. 15-17, 19-20, 24-25, 31-32, 36, 89-91, 96, 166-167, 177 și 372 (ediția a II-a). Activitatea acestui departament a fost documentată de Thomas Kiernan în cartea *Arafat: The Man & the Myth* (New York: W.W. Norton & Company Inc., 1976).

Ion Mihai Pacepa

68. Pentru detalii vezi subcapitolul A Tank in the Diplomatic Pouch din *Red Horizons* pg. 165-167 (ediția a II-a).

69. Detalii în legătură cu „operația de pedepsire“ a Monicăi Lovinescu cu ajutorul Departamentului de Informații al OEP se găsesc în *Red Horizons* pg. 35 (ediția a II-a).

70. Pentru detalii suplimentare vezi subcapitolul American Passports for Libya din *Red Horizons* pg. 101-103 (ediția II-a).

71. Pentru detalii privind sprijinirea de către spionajul României comuniste a acestui infam terorist internațional vezi subcapitolul Helping „Carlos“ din *Red Horizons* pg. 112-114.

72. Este semnificativ că, imediat după lichidarea lui Ceaușescu, generalul Mihai Chițac a devenit ministrul de Interne al României. Este, de asemenea, semnificativ că, până acum, autoritățile române nu au făcut nici o mențiune cu privire la rolul avut de Chițac în crearea unor noi arme bacteriologice și chimice pentru Ceaușescu și Gaddafi, deși se pare că activitatea sa a fost pusă în sfârșit sub microscop. La 7 ianuarie 1998, Secția Parchetelor Militare București a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva generalului colonel (r) Mihai Chițac și trimiterea sa în judecată pentru „săvârșirea în concurs real a infracțiunilor de omor deosebit de grav“. Potrivit rechizitoriului semnat de maiorul magistrat Romeo Bălan, la 17 decembrie 1989 generalul Chițac a ordonat unei unități militare să deschidă focul împotriva demonstranților adunați pe treptele Catedralei din Timișoara. Ca urmare, patru demonstranți au fost omorâți și alți cinci răniți. Sper că ancheta împotriva fostului general Chițac va fi extinsă și la armele bacteriologice și chimice pe care le-a creat în mod ilegal, deoarece producția lor era interzisă de acordurile internaționale la care aderase deja România lui Ceaușescu.

73. Pentru detalii despre operația DIE pentru obținerea tehnologiei pakistaneze de producere a bombei nucleare vezi subcapitolul intitulat Agent „235“ from Pakistan din *Red Horizons*, pg. 300-302 (ediția a II-a).

74. Pentru detalii privind „bruceloza“ vezi subcapitolul intitulat No Peace for the Middle East din *Red Horizons*, pg. 109-112 (ediția II-a).

75. Traducerea integrală a interviului acordat de Ceaușescu

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

pentru *British Broadcast Corporation* (BBC) la 19 iulie 1984 a fost publicată în *Radio Free Europe Situation Report*, Vol. 14, No. 17, partea a III-a, din 5 mai 1989.

76. Comunicatul Agenției *Reuter* din 15 noiembrie 1988 a fost republicat în *Radio Free Europe Background Report*, Nr. 10 din 27 iulie 1989.

77. Scrisoarea lui Găspăr Biró scrisă în limba română (pe care acesta o vorbește fluent), adresată „D-lui General I. M. Pacepa“, intitulată „Stimate domnule general“, și semnată „Rămân al dumneavoastră sincer, Găspăr Biró, Budapesta la 8 mai 1991“. În încheierea ei Dl. Biró scrie: „Îmi pare rău că deocamdată promisiunea făcută în legătură cu ediția samizdat a cărții dvs. nu o pot îndeplini. În decurs de un an m-am mutat de trei ori, toate cărțile și manuscrisele zăcându-mi între timp prin diverse pivnițe în saci de hârtie. ... De aceea vă cer scuze și răbdare“. El mi-a trimis ulterior o copie a ediției samizdat a cărții *Red Horizons* tradusă în limba maghiară și tipărită în format de buzunar (asemnănător cu cărțile lui Mao Tse Dun din China), care a fost publicată ilegal la Budapesta în 1988 în 1.000 exemplare și care acum se colecționează în Ungaria ca „obiect cu valoare istorică“.

78. *Scânteia* din 2 ianuarie 1989, pg. 3.

79. Discursul radiodifuzat al lui Ceaușescu din 14 aprilie 1989 a fost publicat integral în *Scânteia* din 15 aprilie 1989, pg. 1. Părțile din discurs care se referă la capacitatea României de a produce armament nuclear au fost reproduse în *Radio Free Europe Situation Report*, Vol. 14, Nr. 17, Partea a III-a, din 5 mai 1989.

Capitolul 16: ULTIMA PICĂTURĂ DE COMUNISM

80. Sub Ceaușescu, componența guvernului României a crescut continuu. În iunie 1988, de exemplu, acesta avea 60 de membri ale căror nume și funcții au fost publicate în *Directory* (NN: Anuar) of *Romanian Officials*, LDA 88-10040, June 1988 (pg. 20-21), editat de *Central Intelligence Agency, Directorate of Intelligence*. După alungarea lui Ceaușescu numărul membrilor guvernului a fost redus temporar, dar în 1997 el a crescut la

Ion Mihai Pacepa

dimensiuni fără precedent. La 3 noiembrie 1997, ziarul *Adevărul* a publicat articolul lui Adrian Ursu intitulat „Guvernul și-a umflat schema până la 130 miniștri”, din care citez: „O țară cu 130 de miniștri. S-ar putea crede că e vorba de o republică bananieră unde mai toți membrii protipendadei locale sunt băgați onorific și de drept în guvern. Ori de vreun emirat, unde capeți portofoliu după numărul sondelor. Numai că impresia e falsă. Cine-i cea mai bogată țărișoară în demnitari? Nimeni alta decât România. Acea Românie cu oameni harnici, care știu să dea din coate de zor, spre a ajunge cât mai sus în vârful piramidei. Acea Românie, cu buget de austeritate pentru 22 de milioane de locuitori, dar cu lefuri bine umflate pentru cei aleși (sau numiți). Dacă în privința aleșilor din Parlament (486) e deja bine cunoscută originalitatea românească - existența a două Camere cu exact aceleași atribuții - în cazul numiților deja este doborât chiar și cel mai solid record. De la 22 membri câți avea Guvernul Văcăroiu, Victor Ciorbea și echipa au umflat schema ajungând la 28. Din aceștia, 4 sunt «miniștrii delegați pe lângă primul-ministru», iar 3 au rang de secretari de stat, dar fac parte din cabinet. Acestora li se adaugă o armată de secretari de stat din ministere, care au ajuns să numere 85 de oameni, media de 3/minister fiind spartă de unele instituții care au umflat pe șest schema la 5 sau 6 adjuncți. Adăugând la toți aceștia și vreo 17 „asimilați ai miniștrilor” (printre care șefii SRI, SIE, FPS, Vămile, Gărzii Financiare, BNR, Curții de Conturi ș.a.m.d.) ajungem la incredibila cifră de 130 (una sută treizeci) de miniștri mari și mici. Asta fără directorimea .cu ifose din ministere sau trupa de consilieri prezidențiali”. (*INTERNET*, <http://u3.ici.ro/~adevarul/a2319-02.html>)

81. Statele Unite ale Americii au numai 13 ministere, (numite departamente) care sunt nominalizate în Constituția SUA și în cel de al 25-lea amendament: externe; finanțe; apărare; interne; comerț; agricultură; muncă; sănătate și servicii umane; locuințe și dezvoltare urbană; transport; educație; energie; justiție. Numărul lor nu poate fi schimbat decât prin modificarea Constituției, care trebuie aprobată prin votul întregii populații. Șefii acestor departamente, care se numesc „Secretari”, sunt numiți de

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Președinte și aprobați de Congres. Ei constituie Cabinetul SUA care este condus de Președintele SUA.

82. În România comunistă, Consiliul de Miniștri era o instituție cu peste o mie de salariați, care în 1988 își avea sediul în București, Academiei Nr. 4 și era condusă de 13 demnitari care erau și membri ai guvernului. Numele și atribuțiile acestor demnitari au fost publicate în *Directory of Romanian Officials*, LDA 88-10040 din iunie 1988, pg. 20.)

83. Oficiul Executiv este o instituție care deservește exclusiv pe președintele SUA. El este cartiruit în sediul Casei Albe și are trei componente majore: Oficiul pentru Administrație și Buget (Office of Management and Budget); Consiliul Consilierilor Economici (Council of Economic Advisers); și Consiliul Securității Naționale (National Security Council). Șefii acestor trei componente au rangul de consilier al președintelui, iar șeful întregului Executive Office se numește Chief of Staff și este de fapt șeful corpului de consilieri prezidențiali.

84. În anul 1997, Virgil Măgureanu, șeful SRI, i-a dat lui Sorin Roșca Stănescu, directorul ziarului *ZIUA*, un dosar al meu întocmit de Securitate după ce am primit azil politic în SUA, cu scopul de a-l convige că eram „trădător” și că nu trebuia să-mi publice articole în ziarul său. Printre piesele din acel dosar era și o declarație despre mine a fostului meu șef, generalul Nicolae Doicaru. În martie 1978 acesta fusese numit ministru al Turismului, dar după ce am primit azil politic a fost arestat împreună cu alți generali de securitate care lucraseră cu mine. Declarația, scrisă de mână de Doicaru, are 32 de pagini, este datată 12 septembrie 1978, și are următorul titlu: „Raport-analiză și câteva propuneri în legătură cu crima de înaltă trădare comisă de trădătorul Pacepa”. În declarația sa, Doicaru arată că, din 1975, eu am fost cel care a condus practic DIE. Citez: „Cum eu o perioadă de aproape 3 ani am avut atribuții și pe linia altor unități ale ministerului, ex: D III, timp în care m-am ocupat cu tovarășii și am depistat cazul Satinger (Reșita), Ilieș, Nicolau, și alții, Pacepa era cel care se ocupa cel mai mult de activitatea DIE”.

85. Juan Domingo Perón a fost politicianul favorit al Elenei

Ion Mihai Pacepa

Ceaușescu, care a admirat întotdeauna rolul politic atribuit de el el soțiilor sale. Eva („Evita“) Duarte Perón, prima sa soție, care a cheltuit o bună parte a bugetului național pentru așa zise acțiuni de binefacere, a devenit un fel de idol al Argentinei. După moartea ei, Perón s-a căsătorit cu o dansatoare, Maria Estella Martínez, care a încercat, fără succes, să o imite pe Evita. În iulie 1974, când Perón a murit, Maria Estella a devenit președintă a Argentinei. Elena Ceaușescu a fost în extaz. La cererea ei am trimis un mesager special la Buenos Aires pentru a-i duce un cadou personal „primei femei președinte din istoria Americii Latine“. La 24 martie 1976 Maria Estella Perón a fost însă înlăturată din funcție în urma unei lovituri de stat militare. „A fost toantă, dragă, a fost toantă“, mi-a spus Elena când i-am dat vestea. „A avut puterea și n-a știut s-o păstreze“.

86. În octombrie 1970, Ceaușescu s-a dus la New York pentru a participa la ședința festivă ce marca 25 de ani de la crearea Organizației Națiunilor Unite. În acele zile el era însă interesat mai mult de tehnologia americană pentru fabricarea circuitelor integrate decât de ONU, și de aceea m-a luat cu el în prima sa vizită în Lumea Nouă.

87. În mai 1975, am pregătit vizita oficială a lui Ceaușescu în Japonia, care a inclus și o întâlnire cu împăratul Michinomiya Hirohito. Autoritățile palatului, care aveau pe atunci un protocol extrem de rigid, au organizat o repetiție generală a sosirii lui Ceaușescu la palat și a primirii sale de către împărat. La sugestia părții japoneze, am jucat rolul lui Ceaușescu. O săptămână mai târziu, l-am însoțit pe acesta la palat unde, conform protocolului japonez, el a trebuit să-l prezinte împăratului pe membrii delgației sale. Când mi-a sosit rândul, împăratul mi-a spus: „Mi-ai plăcut mai mult în rol de președinte!“ Am crezut că Ceaușescu, pe care bineînțeles nu l-am informat despre repetiția de la palat, n-o să-mi ierte niciodată că l-am *impersonat*. Vizita în Japonia a deschis însă multe uși utile spionajului industrial al României, și ca recompensă Ceaușescu m-a numit consilier personal pentru probleme de tehnologie. Deși formalitățile pentru numirea mea în această funcție s-au făcut ulterior la București, Ceaușescu a cerut ca în reportajele despre vizită publicate în *Scânteia* să se

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

menționeze noul meu titlu de „consilier prezidențial“.

88. Într-o altă declarație dată comisiei de stat și partid constituită de Ceaușescu în septembrie 1978 pentru a ancheta cauzele „trădării“ mele, Doicaru a scris: „Despre propunerile vehiculate ca Pacea să fie făcut șeful unui Comandament sau Departament care să includă Dir. V-a [NN: de Securitate și Gardă], Sectorul de Protocol [NN: din MAE], presă [NN: din Comitetul Central] și alte activități de la Gospodăria de Partid [NN: Secție a CC al PCR], propuneri începute încă de pe când tov. Bobu era ministru ... știe multă lume“.

89. Cele ce mi-a spus Ceaușescu în acea discuție din martie 1978 au fost confirmate ulterior de generalul Doicaru în declarația sa din 12 septembrie 1978 (menționată mai sus). Citez un paragraf de la pagina 15: „Primind într-un plic fie de la tov. Bobu sau tov. Coman, șase sau șapte referate de cadre (Florea, Marcu, Morjan și alții), am primit și un referat al lui Pacea făcut de Secția Cadre a CC al PCR și semnat de tov. I. Savu, de pe timpul când era șef Secție Cadre la CC al PCR. Văzând că în referatul lui Pacea se spunea că tatăl lui a fost agent al siguranței și patronilor, și știind că tov. Coman vroia să-l pună pe Pacea ca șef al unui Comandament sau Departament care să aibă Dir. V-a [Securitate și Gardă] și alte atribuții pe lângă casa președintelui țării, m-am dus cu referatul la tov. Coman și i l-am arătat citind ce scria. Tov. Coman mi-a replicat „se știe“ și mi-a dat referatul înapoi.

90. Potrivit Constituției Statelor Unite, guvernul federal (național) al țării este compus din trei ramuri: executiv, legislativ, și juridic. Aceste ramuri, total independente, formează împreună un sistem de guvernare subordonat Constituției și legilor țării, nu arbitrariului conducătorilor ei temporari. Ramura legislativă a guvernului, Congresul SUA, care este compus din Cameră (435 membri) și Senat (100 membri), emite legi, aprobă sistemul de impozite și nivelul acestora, împrumută bani pentru guvernul federal, declară război, și reglementează comerțul interstatat. Hotărârile Congresului sunt obligatorii pentru întreaga populație a țării (cetățeni și rezidenți), inclusiv președintele ei. Ramura juridică, condusă de Curtea Supremă a SUA (formată din nouă „judecători supremi“ numiți pe viață de președintele SUA și

Ion Mihai Pacepa

aprobați de Congres) are sarcina de a interpreta Constituția și legile federale. Hotărârile ei sunt obligatorii atât pentru ramura executivă cât și pentru cea legislativă. Ramura executivă a guvernului este condusă de președintele țării, care nu poate servi mai mult de două termene. Atribuțiile sale sunt limitate de Constituție, iar activitatea sa este supusă scrutinului Congresului SUA, care are dreptul constituțional de a-l demite din funcție.

91. În anul 1945 am devenit într-adevăr membru al YMCA (Young Men's Christian Association, sau Asociația Tinerilor Bărbăți Creștini). Aceasta este o organizație religioasă internațională care are ca scop educarea creștină a tineretului prin activități de grup. Programul ei include sport, educație fizică și cetățenească, care se realizează de regulă în tabere de vară și excursii organizate de YMCA precum și în centrele sale sportive și cetățenești. YMCA a fost creată în 1844 la Londra, după care și-a extins activitatea în Australia (1850) și America de Nord (1851). În 1955 YMCA și-a celebrat centenarul în cadrul unei conferințe internaționale ținută la Paris, la care au participat 8.000 de delegați reprezentând peste 4.000.000 de membri din 76 de țări. În țările blocului sovietic YMCA a fost însă considerată, fără nici un motiv real, ca fiind o oficiină de spionaj.

92. Denumirea de cod a operației pentru producerea de diamante sintetice de către DIE a fost *Steaua*. Detalii în legătură cu construirea fabricii pentru diamante sintetice se găsesc în capitolul Stars for the Comrades (Stele pentru tovarăși) din *Red Horizons*, pg. 71-73 (ediția a II-a). Această fabrică funcționează și azi, după cum rezultă din articolul intitulat „Strălucirea diamantelor: OPERAȚIUNEA «STELE»”, publicat pe *Internet* de ziarul *România Liberă* din 1 martie 1998 (<http://www.romanialibera.com/3ECO/02c4estr.htm>). Ea se numește acum RAMI *Dacia*, dar este subordonată tot Ministerului de Interne. Directorul ei este generalul inginer Ion Gheorghe Stan, fost până nu de mult adjunct al comandantului unității de contrainformații a Ministerului de Interne, cunoscută sub numele de cod UM 0215. Potrivit articolului, cea mai mare parte a angajaților firmei RAMI *Dacia* lucrează în fabrică de la înființarea ei, deci de 22 de ani.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

93. L-am informat în repetate rânduri pe generalul Doicaru, care era încă șef al DIE, despre temerea mea că guvernul vest-german nu va aproba cooperarea cu Fokker, și l-am rugat să mă ajute să ies din ea. El a recunoscut aceasta în declarația dată în septembrie 1978 comisiei care l-a anchetat, deși, bine înțeles, acum a folosit acel incident pentru a se distanța de mine. Citez: „Simțind că în acțiunea Fokker nu e ceva sigur, am raportat tovarășului Coman T. ceea ce simțeam instinctiv personal-fără a avea date, întrucât nu era o acțiune coordonată de noi, ci de tov. Oprea și Pungan-nu va ieși nimic și ar fi bine să nu mai fie băgat Pacea în acest caz. Deși am raportat opinia mea, tov. Coman mi-a replicat „de ce mă amestec în probleme hotărâte de conducere“. Din acest moment Pacea pleca în R.F.G., fie singur fie cu Stanciu [NN: colonel DIE care lucra acoperit ca adjunct al ministrului comerțului exterior], fie cu tov. Pungan fără nici o restricție și control din partea cuiva. Am înțeles că avea ‘cale liberă’ și încrederea de la nivel superior“.

94. În *Red Horizons* (ediția a II-a, pg. 6,154, 191) am descris câteva din acțiunile de „pedepsire“ întreprinse de organele de securitate împotriva celebrului scriitor dizident Paul Goma. Coordonatorul acestor acțiuni a fost generalul Nicolae Pleșiță, prim adjunct al ministrului de Interne, însărcinat de Ceaușescu să-i „neutralizeze“ pe dizidenții din interiorul țării. La un an după ce am primit azil politic, Pleșiță a devenit șef al serviciului de spionaj, al cărui nume a fost schimbat din DIE în CIE (Centrala de Informații Externe). În aprilie 1982, el a organizat un nou atentat împotriva lui Paul Goma. Acesta a făcut obiectul cărții *J'ai Refusé de Touer: un agent secret Roumain révele les dessous de l'Affair* (Paris: Librairie Plon, 1984), scrisă de Matei Pavel Haiducu, ofițerul de securitate român însărcinat de Pleșiță să execute acest asasinat. Haiducu s-a predat însă autorităților franceze, care au elaborat o magistrală combinație pentru a-l convinge pe Pleșiță, și respectiv pe Ceaușescu, că Goma a fost omorât. Ca urmare, Ceaușescu a aprobat decorarea lui Haiducu (decorația i-a fost înmănată, în numele lui Ceaușescu, de generalul Pleșiță) și emigrarea mamei sale în Franța. Imediat ce aceasta a sosit la Paris, DST a organizat o largă conferință de

Ion Mihai Pacepa

presă în care a expus actul terorist pus la cale împotriva lui Goma. Președintele Franței, François Mitterand, a calificat CIE-ul drept o „bandă de asasini” și, în semn de protest, a anunțat public amânarea vizitei oficiale pe care urma să o întreprindă la București câteva zile mai târziu.

95. În *Red Horizons* (pg. 162-164, 413-416, ediția a II-a) am descris și vendeta lui Ceaușescu împotriva jurnalistului Emil Georgescu. Dintr-un raport al organelor de securitate ale RFG (Bundesamt für Verfassungsschutz, sau BfV) intitulat *Betrifft: Verfassungsschutz '82, Bonn: Der Bundesminister des intern* (aprilie 1983, pg. 210), am aflat că la 28 iulie 1981, când s-au împlinit trei ani de la ziua în care am primit azil politic, Pleșiță a organizat o altă încercare de asasinare a lui Emil Georgescu, care continua să demaște crimele lui Ceaușescu de la microfonul postului de radio *Europa Liberă*. Georgescu a fost înjunghiat de 22 ori în fața casei sale din München. Raportul serviciului de securitate al RFG a arătat că viața lui Emil Georgescu a fost salvată numai după numeroase intervenții medicale, și că cei doi teroriști care l-au atacat au fost arestați și condamnați. Raportul BfV a menționat, de asemenea, că „autorii au fost arestați și condamnați la câțiva ani de închisoare. Ei au refuzat cu încăpățănare să dea orice informație în legătură cu cei ce i-au angajat. După eșuarea acestui atentat, alte persoane lucrând pentru serviciul de informații român au primit sarcina de a asasina emigranți români”. În anul 1986, Emil Georgescu mi-a trimis două volume impresionante conținând copii ale documentelor obținute de organele vest-germane în urma anchetării acestui nou atentat la viața sa. În ele am găsit dovezi circumstanțiale care au confirmat concluzia organelor vest-germane că operația a fost ordonată și planificată de spionajul român.

În ianuarie 1985 am fost invitat la Paris de Yves Bonnet, șeful Direcției de Securitate Teritorială a Franței (DST), cu care ocazie am aflat că cei doi asasini, care erau cetățeni francezi, au organizat atentatul împotriva lui Emil Georgescu din ordinul teroristului internațional Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut mai bine ca *Șacalul*, care la cererea lui Pleșiță se mutase în România și acceptase să lucreze pentru spionajul român.

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

96. În august 1994, organele de securitate franceze l-au răpit pe Ilici Ramirez Sanchez, alias *Șacalul*, din Sudan și l-au adus în Franța, spre a fi judecat pentru că omorâse cu mâna lui trei ofițeri ai DST-ului francez. În ianuarie 1998 un tribunal francez l-a condamnat pe *Șacalul* la închisoare pe viață. Tot în ianuarie 1998 organele de contrainformații germane au dat presei documente care au confirmat că, la scurt timp după ce am primit azil politic în SUA, Pleșiță l-a adus pe *Șacalul* la București din ordinul lui Ceaușescu. Acesta i-a dat *Șacalului* o vilă în apropierea Bucureștiului și i-a promis un milion de dolari dacă mă va asasina în SUA. Legătura operativă între Ceaușescu și *Șacalul* a fost asigurată de generalul Nicolae Pleșiță, care atunci era șef al spionajului român. Potrivit acestor documente germane, încercările „Șacalului” de a mă asasina pe teritoriul SUA au eșuat datorită protejării mele de către autoritățile americane. De aceea Ceaușescu l-a folosit pe *Șacalul* pentru a-și continua vendeta împotriva postului de radio *Europa Liberă*. În noaptea de 21 februarie 1981, o echipă a sa a provocat explozia unei bombe la sediul din München al *Europei Libere*. Bomba, care conținea 10 kilograme de explozibil plastic pe care *Șacalul* l-a primit de la CIE, a făcut o gaură de peste 8 metri în zidurile extrem de groase ale clădirii postului de radio, și a rănit 8 persoane. La 24 februarie 1981, *Șacalul* a expediat trei pachete explozive dizidenților români Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Orăscu, care locuiau în Occident. Apoi, tot la cererea lui Ceaușescu, transmisă prin generalul Pleșiță, *Șacalul* a organizat atentatul de la 28 iulie 1981, când editorul politic al *RFE*, Emil Georgescu, a fost înjunghiat de 22 de ori în apropierea casei sale din München.

Până în prezent nu s-a aflat încă nimic din care să rezulte că *Șacalul* ar fi fost implicat și în operații împotriva lui Noel Bernard, pe care Ceaușescu îl considera „inamicul numărul 1”. Este însă semnificativ, cel puțin pentru mine, că Bernard a murit în același an 1981 din cauza unei forme letale de cancer galopant. Când am auzit diagnosticul, nu m-am putut abține să mă gândesc la Radu, cu care Ceaușescu mi-a ordonat, la 22 iulie 1978, să-l omor pe Bernard. Este de asemenea semnificativ că urmașul lui Bernard, Mihai Cismărescu, de asemenea un critic feroce al lui

Ion Mihai Pacepa

Ceaușescu, a murit în 1983 de aceeași formă de cancer galopant.

Este un fel de „culme a coincidenței” că următorul director al *RFE*, reputatul istoric Vlad Georgescu, a murit tot din cauza unei forme de cancer galopant, în 1988. Cu doar câteva luni înainte, (6 ianuarie 1988) el a organizat serializarea la Radio *Europa Liberă* a cărții *Red Horizons*. La sfârșitul acestei serializări, Georgescu a rostit un emoționant cuvânt de închidere în care a informat ascultătorii că fusese amenințat de autoritățile din România că va plăti cu viața dacă va serializa la radio cartea mea.

97. Așa cum m-am așteptat, curând după ce am primit azil politic în SUA, Ceaușescu a informat guvernul american că aș fi furat însemnate sume de bani din vistieria statului și a cerut extrădarea mea. Când Washingtonul i-a răs în nas, el a apelat la o altă metodă a KGB: a insinuat că aș fi cerut azil politic deoarece Securitatea lui ar fi aflat că am fost recrutat de CIA, a calificat această recrutare drept un act ostil României, și a cerut din nou extrădarea mea. Washingtonul i-a răspuns printr-un mesaj al președintelui Jimmy Carter, care l-a informat pe Ceaușescu că CIA nu a avut absolut nici o legătură cu mine înainte de 24 iulie 1978. Guvernul SUA, a subliniat mesajul, a fost tot atât de surprins de cererea mea de azil politic ca și guvernul român.

Ceaușescu, care știa foarte bine că în timpul recentei sale vizite în SUA am fost lângă el peste tot, s-a oprit aici pentru a nu-și compromite și mai mult imaginea sa la Casa Albă și Congresul SUA. Probabil, tot de aceea el nu m-a numit niciodată „trădător” nici în public și nici față de guvernul american. Pentru a-și reface însă prestigiul pe plan intern, Ceaușescu a ordonat Securității să mă prezinte exact așa cum cereau instrucțiunile KGB: descompus moral și agent al spionajului occidental. El avea nevoie de aceste insinuări pentru a explica într-un fel atât Comitetului Politic Executiv cât și cadrelor de conducere ale MAI de ce unul din cei mai apropiați colaboratori ai săi a „trădat”. Securitatea s-a conformat. La 25 decembrie 1978 au fost convocate consiliile de conducere ale Ministerului de Interne și ale Departamentului securității statului pentru a se prelucra „principalele concluzii și învățăminte ce se desprind din cazul trădătorului Pacepa”. Cu

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

această ocazie, Dima Romus, adjunctul ministrului de Interne care a condus anchetarea cazului meu, a sintetizat într-o singură frază întreaga instrucțiune a KGB: „Este cunoscut faptul că Pacepa Mihai, element descompus, dornic de înavuțire, carierist și dușmănos, fără cele mai elementare simțăminte omenești, avid după funcții, intrigant și cosmopolit, dominat de dorința de căpătuială, pătrunzând în aparatul Ministerului de Interne și ocupând funcții de conducere în cadrul fostei Direcții Generale de Informații Externe, la sfârșitul lunii iulie 1978, a trădat patria, punându-se în slujba serviciilor de spionaj occidentale“. („*Cartea Albă a Securității*“, Vol. IV, Documente Perioada 1968-1978, pg. 486).

98. În luna august a anului 1978, Ceaușescu m-a condamnat la moarte în contumacie într-un proces care, conform datelor obținute de autoritățile SUA, a durat doar două ore. Apoi, el a creat o unitate specială de securitate (U.M. 0195) pe care a încadrat-o cu aproape 1.000 de ofițeri și i-a dat sarcina prioritară de a mă asasina în SUA pentru a descuraja alte cadre de conducere să îmi urmeze exemplul. Ca să ușureze îndeplinirea acestei sarcini, Ceaușescu a pus pe capul meu un premiu de 2 milioane de dolari.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ
(vol. I, II, III)

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

A

C. Abramski și Beryl J. Williams: *Essay in Honour of E.J.Carr* (Londra: Macmillan, 1974)

Pierre Accoce & Daniel Poujet, *Le Reseau Caraman* (Paris: Fayard, 1972)

Georgi Agabekov, *OGPU* (New York: Brentano's, 1931)

Evgenia Albats, *The State Within a State: The KGB and its Hold on Russia -Past, Present and Future*, tradusă din rusă în engleză de Catherine A. Fitzpatrick (New York: Rarrar-Straus-Giroux, 1994)

Christopher Andrew și Oleg Gordievski, *KGB: The Inside Story* (New York: Harper Collins, 1990)

Frantisek August și David Rees, *Red Star over Prague* (London: Sherwood Press, 1984)

B

Desmond Ball și Robert Windren, *Soviet Signals Intelligence: Organization and Management* (Washington: Intelligence and National Security, 1989)

Maurice Baring, *The Mainspring of Russia* (Londra: Oxford Press, 1914)

John Barron, *KGB Today: The Hidden Hand* (Londra: Hodder & Stoughton, 1984)

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

Jillian Becker, *The Rise and Fall of the Palestine Liberation Organization* (New York: St. Martin's Press, 1984)

Edvard Beneš, *Memoirs: From Münich to New War and New Victory* (Londra, 1954)

Anthony Cave Brown, Wild Bill Donovan, *The Last Hero* (New York: Times Books, 1982)

Zbigniew Brzezinski, *The Soviet Bloc: Unity and Conflict* (Cambridge, Massachutes: Harward University Press, 1987)

Bulletin d'Information pour les Roumains en Exil - B.I.R.E. NUMERO SPECIAL: 1948-1978 A l'occasion de son TRENTIEME ANNIVERSAIRE (Paris, martie 1978)

C

Ion Cârje, *Canalul Morții* (New York: Editura Acțiunea Românească, 1974)

Procesul bandei de sabotori și diversioniști de la Canalul Dunăre-Marea Neagră (București: Editura pentru literatură politică, 1952)

Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate* (București: Editura Politică, 1979, vol. 3.)

Nicolae Ceaușescu, *Interviu acordat BBC la 19 iulie 1984* (Radio Free Europe Situation Report, vol. 14, Nr. 17, partea a III-a, din 5 mai 1989)

Nicolae Ceaușescu, *Discursul din 14 aprilie 1989* (Scânteia, 15 aprilie 1989)

President Ceausescu, in condemning USSR invasion of Czecholovakia, warns USSR bloc that Romania would forcibly resist any invasion attempt (The New York Times, 22 august 1968)

Robert Conquest, *Stalin: Breaker of Nations* (New York: Viking, Penguin Group, 1991)

Robert Conquest, *The Great Terror: Stalin's Purge of the Thirties* (Londra: Macmillan, 1968)

Vasile Crăciunoiu, *Fața nevăzută a Securității române* (București: Editura Societății Tempus, 1996)

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Edward Hallet Carr, *The Bolshevik Revolution 1917-1923* (London: MacMillan, 1953)

Central Intelligence Agency, Directorate of Intelligence, Handbook of Economic Statistics (Washington, DC, 1988)

CIA: *United States Intelligence Activities* CIA (Ordinul 12333 din 4/12/1981)

Norman Cohn, *Warrant for Genocide* (London: Eyre & Spottiswoode, 1967)

Edward Hallet Carr, *A History of Soviet Russia* (London: Heineman, 1978).

John Costello și Oleg Tsarev, *Deadly Illusions* (New York: Crown, 1993)

Donald W. Clark, *Lenin* (New York: Harper & Row, 1988)

William R. Corson și Robert T. Crowley, *The New KGB: Engine of Soviet Power* (New York: William Morrow, 1986)

Meir Cotic, *The Prague Trial* (New York: Herzl Press/Cornwall Books, 1987)

D

Karen Dawisha, *The Kremlin and the Prague Spring* (Berkley: University of California Press, 1984)

Richard K. Debo, „Lockhart Plot or Dzerzhinskii Plot?“, *Journal of Modern History*, vol. XLIII (1971)

David J. Dallin, *Soviet Espionage* (New Haven, Connecticut: Hoover Institution Press, 1986)

Jane Degras, *The Communist International 1919-1942. Documents* (Londra: Oxford University Press, 1965)

Piotr Deriabin și Frank Gibney, *The Secret World* (New York: Ballantine Books, 1982)

Philippe Viguié Desplaces, *O Domnie întreruptă: Convorbiri cu M.S. Regele Mihai* (București: Libra, 1995)

Norman Davies, *A History of Poland* (Oxford: Clarendon Press, 1981)

Robert C. Doty, „Togliatti's 'Will' Assails Moscow“, (*The New York Times*, 5 septembrie 1964)

Dzerzhinsky despre el însuși (Moscova: OGIZ, 1938)

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

Ilia Djirkvelov, *Secret Servant* (Londra: Collins, 1987)

E

The New Encyclopaedia Britannica (Chicago: Encyclopaedia Britannica, Inc., ediția a XV-a, 1985)

F

Victor Frunză, *Istoria Secretă a Partidului Comunist Român* (manuscris, 1978)

Victor Frunză, *Istoria Partidului Comunist Român* (Arhus, Danemarca: Nord, 1984)

Victor Frunză, „Probleme ale relațiilor economice dintre țările socialiste“ (*Biblioteca Viața Economică*, nr. 2, 1964)

FBIS- Foreign Broadcast Information Service (FBIS), *Daily Report*, JPRS-EER-93-029-S, Romania, Aprilie 1993

Nicolette Franck, *La Roumanie dans l'engrenage* (Paris/Bruxelles: Sequoia, 1987)

Fiodor Timofeevici Fomin, *Zapiski Starago Chekista* (Moscova: Politizat, 1964)

G

Charles Gati, *Hungary and the Soviet Bloc* (Durham, North Carolina: Duke University Press, 1986)

Vlad Georgescu, *Istoria Românilor de la origini până în zilele noastre* (Oakland, USA: G. Perkins, 1984)

David Golinkov, *The Secret War Against Soviet Rusia* (Moscova: Progress Publishers, 1981)

Anatoli Golițin, *New Lies for Old* (New York: Dodd & Mead, 1984),

John Gunther, *Behind the Curtain* (New York: Harper & Brothers, 1949)

Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country and the World* (New York: Harper & Row, 1987)

Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country*

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

and the World (New York: Harper & Row, New, Updated Edition, 1988)

Murray Feshbach, „The Toxic Archipelago in the Former U.S.S.R, An Empire of Deadly Waste“, (*The Washington Post*, 11 iulie 1993)

H

Matei Pavel Haiducu, *J'ai Refusé de Touer: un agent secret Roumain révèle les dessous de l'Affair* (Paris: Librairie Plon, 1984),

George H. Hodos, *Show Trials: Stalinist Purges in Eastern Europe, 1948-1954* (New York: Praeger, 1987)

Nichita Khrushchev, *Khrushchev Remembers: The Last Testament*, tradusă și editată de Strobe Talbot (Boston: Little, Brown and Company, 1974)

Hrușciiov, *Khrushchev Remembers: The Last Testament* (Londra: Sphere Books, 1971)

Milan Hauner, *Hitler: A Chronology of his Life and Times* (Londra: Macmillan, 1983)

David Holloway, „Entering the Nuclear Race: The Soviet Decision to Build the Atomic Bomb, 1939-45“, (publicat în *Social Studies of Science*, vol. XI, 1981)

Thomas Hammond, *The Anatomy of Communist Takeovers* (New Haven, Connecticut: Yale University Press, 1975).

I

Mircea Ioanițiu, *Amintiri și Reflecțiuni* (București: Editura Enciclopedică, 1993)

Nicolae Iorga, *Istoria Presei Române* (București: Tipografia Sindicatului Ziariștilor, fără an)

Comintern Pîati vsermirnikongress Kommunisticheskogo Internaționala -17 iunia - 8 iulia 1924 (Stenograficheskii otchet, Moscova 1925)

Thad McIlroy, *Canada's CANDU sale to Romania: Dubious*

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

Customer/Doubtful Benefits (Ontario: 1986)

J

Rhodry Jeffrey-Jones, *The CIA and American Democracy* (New Haven: Yale University Press, 1989)

Alex de Jonge, *Stalin and the Shaping of the Soviet Union* (Londra: Collins, 1986)

K

Karel Kaplan, *Proces Politiques a Prague* (Bruxelles: Editions Complexe, 1980)

Robert R. King, *History of the Romanian Communist Party* (Stanford, Ca: Hoover Institution Press, 1980)

Thomas Kiernan, *Arafat: The Man & the Mith* (New York: W.W. Norton & Company Inc., 1976).

Amy W. Knight, *The KGB: Police and Politics in the Soviet Union* (Londra: Unwin Hyman, 1988)

Walter Krivitch, *I Was Stalin's Agent* (Londra: Hamish Hamilton, 1939)

Oleg Kalugin, *The First Directorate: My 32 Years in Intelligence and Espionage Against the West* (New York: St. Martin's Press, 1994)

Béla K. Király și Paul Jónás, *The Hungarian Revolution of 1956 in Retrospect* (New York: Columbia University Press, 1978)

Sándor Kopácsi, *Au nome de la classe ouvriere* (Paris: Edition Robert Laffont, 1979)

Kuzicikin, *Inside the KGB: My Life in Soviet Espionage* (New York: Pantheon Books, 1990)

Nikolai Y. Klovlov, *In the Name of Conscience* (Londra: Frederick Muller, 1960)

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

L

Robert J. Lamphere, *The FBI-KGB War: A Special Agent's Story* (New York: Berkley Books, 1987)

Walter Laqueur, *The Long Road to Freedom* (New York: Charles Scribner's Sons, 1989)

William M. Leary, *The Central Intelligence Agency: History and Document* (Alabama: The University of Alabama Press, 1984)

Arthur Bliss Lane, *I Saw Freedom Betrayed* (Londra: Regency Publications, 1949)

V.I. Lenin, *The State and Revolution* (London: Allen & Unwin, 1919)

George Legget, *The Cheka: Lenin's Political Police* (Oxford University Press, 1981)

V.I. Lenin, *Polnoe sobranie sochinenii* (Opere Complete), (Moscova, ediția a V-a din 1925)

Isaac Don Levine, *The Mind of an Assassin* (Londra: Weinfield & Nicolson, 1959)

Robert Bruce Lockhart, *Ace of Spies: A Biography of Sidney Reilly* (Londra: Hodder & Stoughton, 1967)

M

Roy Medvedev, *Let History Judge* (Londra: Macmillan, 1972)

Yossi Melman și Dan Raviv, „Dan Yesahanu, the Bagman for România“ -Dan Yesahanu, omul cu sacul pentru România, (*The Washington Post*, 14 ianuarie 1990)

Stanislaw Mikolajczyk, *The Pattern of Soviet Domination* (Londra: Sampson Low, Marston & Co, 1949)

O

Aleksandr Orlov, *The Secret History of Stalin's Crimes* (Londra: Jarrolds, 1954)

Aleksandr Orlov, *Handbook of Intelligence and Guerilla Warfare* (Ann Arbor. Mich: University of Michigan Press, 1963)

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

Serghei Zaharovici Ostriakov, *Voyennye Chekisty* (Moscova: Voenizdat, 1979)

P

Ion Mihai Pacepa, *Red Horizons: The True Story of Nicolae & Elena Ceaușescu's Crimes, Lifestyle, and Corruption* (Washington: Regnery Gateway, 1987)

Ion Mihai Pacepa, *Red Horizons* (Washington DC: Regnery Gateway, ediția a II-a, 1990)

Mihai Pelin, *Cartea Albă a Securității*, Vol. IV, Documente Perioada 1968-1978 (București, Total Press, 1995)

Mihai Pelin, *Culisele spionajului românesc: DIE 1955-1980* (București, Evenimentul Zilei Press, 1997)

J.F. von Hammer-Purgstall *Geshichte des osmanischen Reiches* (Berlin: Ullstein, 1827-1835, reeditate în 1963)

Richard Pipes, *Russia under the Old Regime* (Harmondsworth: Penguin, 1974)

Vladimir și Evdokia Petrova, *Empire of Fear* (Londra: Abdré Deutsch, 1956)

Antony Polonsky și Boleslaw Drukier, *The Beginnings of Communist Rule in Poland* (Londra: Routledge & Kegan Paul, 1980)

R

John Ranelagh, *The Agency: The Rise and Decline of the CIA* (New York: Simon and Schuster, 1986) Edvard Radzinsky, *Stalin* (New York: Doubleday, 1996)

Dan Richardson, *Comintern Army* (Lexington: University Press of Kentucky, 1982)

Henry Roberts, *Romania: Political Problems of an Agrarian State* (New Haven, Connecticut: Yale University Press, 1951)

Herbert Romerstein, *Soviet Active Measures and Propaganda* (Toronto: Mackenzie Institute Papers, 1989)

Jacques Rupnik, *The Other Europe* (Londra: Weidenfeld & Nicholson, 1988)

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

S

William Shawcross, *Crime and Compromise* (Londra: Weidenfeld & Nicholson, 1974)

Béla Szász, *Volunteers for the Gallows* (Londra: Chatto & Windus, 1971)

Richard H. Schultz și Roy Godson, *Dezinformatsia: The Strategy of Soviet Disinformation* (New York: Berkley Books, 1986)

Theodore Sorensen, *Kennedy* (New York: Harper & Row, 1965)

Robert W. Stephan, *Death to Spies: The Story of SMERSH*, (teză de doctorat susținută în 1984 la American University din Washington, DC)

Arkadi N. Sevchenko, *Breaking with Moscow* (New York: Ballantine Books, 1985)

Boris Souvarine, *Stalin: A Critical Survey of Bolshevism* (Londra: Secker & Warburg, 1939)

T

Prof. Dr. Vladimir Tismăneanu, *Arheologia Terorii* (București: Allfa, 1996)

Hugh Thomas, *Armed Truce, The Beginings of the Cold War* (Londra: Hamish Hamilton, 1986)

Hugh Thomas, *The Spanish Civil War*, ediția a III-a revizuită (Londra: Hamish Hamilton, 1977)

Leon Troțki, *My Life* (Gloucester, Massachutes: P. Smith, 1970)

R.C. Tucker și S.F. Cohen, *The Great Purge Trials* (New York: Grosser & Dunlap, 1965)

V

Dmitri Volkogonov, *Lenin, A new Biography* (New York: Free Press, 1994)

INDICE DE NUME PROPRII
(vol. I, II, III)

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

A

Abakumov, Vsevolod
 Semionovici *general* vol. I: 105, 196, 264, 265 vol. II: 19
 Agaianț, Ivan Ivanovici (alias Avalov, Ivan Ivanovici) vol. III: 98, 99, 167, 168, 172
 Alecsandri, Vasile (I): 147
 Aldea, Aurel *general* (I): 241
 Alexandrescu, Constantin (I): 236
 Alexandrescu, Grigore (I): 147
 Alexandrini, Alexandru (I): 116
 Alexandrini, G. (I): 165
 Alexandru cel Mare, *far al Rusiei* (I): 35
 Alexandru II *far al Rusiei* (I): 20, 54
 Alexandru III *far al Rusiei* (I): 20, (III): 14
 Alexeev, Iaska *colonel* (I): 149
 Ambrus, Romulus *maior* (I): 236
 Alexianu, Gheorghe (I): 229, 239
 Andropov, Iuri (I): 23, 57, (II): 28, 29, 119, 120, (III): 12, 28, 29, 84, 85, 86, 87, 89, 102, 103, 104, 106, 107, 126
 Aninoiu, Dumitru (III): 144, 145
 Antonescu, Ion *mareșal* (I): 99, 108, 123, 199, 229, 239,

240, 241, 269

Antonescu, Mihai (I): 108, 123, 229, 239

Apostol, Gheorghe (I): 93
 Arafat, Yasser (III): 69, 126
 Archipov, Vladimir *colonel* (III): 59

Assad, Rifat (III): 72, 132, 159

Atanasiu *căpitan magistrat* (I): 229

Artuzov, Artur Kristianovici (I): 68

Atudoroaie, Gheorghe, *colonel* (I): 31

Aushnit, Max (I): 157, 158, 159, 160, 253

Averescu, Alexandru *general* (I): 222

Avram, Ion (III): 43

B

Bacalbașa, Constantin (II): 40, 124

Basarabeanu, Elena (I): 241

Bălăceanu, Mihai *căpitan* (I): 235

Bălănescu, Gabriel (I): 238

Bătrâna *colonel* (III): 36

Bârcă, V. (I): 246

Bârlădeanu, Alexandru (II): 52, 54, 55, 57

Beghin, Menachem (III): 140, 141

Belkin, Fiodor *general* (I):

INDICE DE NUME PROPRII

- 182, 186, 258, 259
 Bejan, Petre (I): 246
 Benckendorf, Alexander,
conte (I): 19
 Berezin, Ian Kalovici *general*
 (I): 69
 Beneš, Edvard (III): 158, 159
 Beria, Lavrenti Pavlovici (I):
 72, 76, 79, 80, 86, 87, 93, 195,
 196, 264, 265, 268, (II): 32,
 59, 60, (III): 96
 Bermon, J. (I): 273
 Bernard, Noel (III): 142, 185
 Bernhard *prinț* (III): 143, 144
 Blaga, Lucian (I): 197
 Biao, Lin (III): 115, 174
 Bichel, Ivan *căpitan* (II): 50
 Bierut, Boreslaw (II): 87, 118
 Biró, Gaspar (III): 131, 177
 Bismarck, Otto Von *prinț* (I):
 36
 Bobei, Gheorghe (I): 235
 Bobu, Emil (III): 67, 136, 181
 Bocșa, Mălin (I): 127, 241
 Bodnăraș, Emil (Iemelian
 Bodnarenco) (I): 138, (II): 88,
 (III): 166
 Boiarski, Vladimir (I): 184
 Bolka (Burcă), Mihail *colonel*
 (I): 149
 Bogdenko, Nicolau (I): 233
 Bogdenko, Pavlov (I): 233
 Bolănu, Gheorghe (III): 78
 Bonch-Bruevici, Vladimir (I):
 216
 Bondarenko, Pantelimon
 (*generalul* Gheorghe Pintilie,
 Pantiușă) (I): 65, 66, 94, 95,
 97, 100, 108, 135, 138, 141,
 142, 143, 144, 148, 150, 152,
 156, 157, 160, 165, 171, 175,
 178, 189, 190, 191, 197, 198,
 200, 250
 Bonnet, Yves (III): 157, 184
 Borilă, Petre (III): 120
 Borovik, Genrik (III): 101
 Bosoancă, Mihai *colonel* (I):
 169
 Brankov, Lazar (I): 259
 Brauner, H. (I): 273
 Brăileanu, Traian (I): 229, 240
 Brănișteanu, Gheorghe (I):
 242
 Brătescu-Vionești, Alexandru
 (I): 229
 Brătianu, Dinu (I): 116, 123,
 165
 Brătianu, I. Constantin (I):
 160
 Brătianu, Vintilă V. (I): 127
 Brâncuși, Constantin (I): 117
 Brânzaru, Gheorghe *colonel*
 (I): 168
 Brejnev, Leonid (I): 43, (II):
 108, 109, 111, (III): 12, 16,
 18, 25, 31, 82, 83, 84, 85, 89,
 92, 100, 101, 102, 104, 105,
 106, 107, 115, 118, 119, 123,
 125, 126, 141, 169, 171
 Brucan, Silviu (I): 130, (III):
 122
 Brunea-Wield, Eleonora (I):
 163
 Bukacu, Dumitru *sergent*

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- major* (I): 236
 Bulba, Taras (numele de cod al lui Rousilhe) (III): 59
 Bujoiu, Ioan (I): 157, 159
 Buharin, Nicolai (I): 222
 Burădescu, Sever (I): 235
 Burton, Y. Berry (I): 250
 Bușilă, Constantin (I): 240
 Butto, Zulficar Ali (III): 130
- C**
- Calmanovici, E. (I): 273
 Calotescu, Cornel *general* (I): 229, 231, 232, 235
 Capra, Anghel (I): 241
 Carandino, Nicolae (I): 116, 130, 132, 244, 245
 Caraman, Mihai *general* (I): 47, (II): 127, 128, 129, (III): 59, 78, 157
 Carillo, Santiago (III): 89, 90, 91
 Carter, Jimmy (III): 112, 154, 186
 Carter, Rosaline (III): 138
 Castro, Fidel (I): 213 (III): 56, 57
 Castro, Raul (III): 56
 Caterina II *împărăteasă a Rusiei* (III): 94, 98, 164
 Cărbunescu, Gheorghe *colonel medic* (I): 229
 Câmpeanu, Radu (I): 116, 123
 Cârneală, Ion *sergent major jandarmi* (I): 236
 Ceașescu, Elena (III): 20, 21, 23, 25, 45, 51, 74, 134, 135, 136, 137, 138, 140, 142, 180
 Ceașescu, Ilie *general* (I): 47
 Ceașescu, Nicolae (alias Călin) *general* (III): 78, 108
 Ceașescu, Nicolae (I): 9, 23, 50, 51, 170, 201, 202, 214, 215, 223, 273, (II): 22, 112, 113, 114, 128, 129, (III): 13, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 37, 38, 43, 44, 45, 46, 47, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 91, 92, 93, 102, 104, 107, 108, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 125, 126, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 152, 153, 155, 156, 158, 159, 160, 161, 168, 170, 171, 173, 174, 176, 177, 180, 181, 183, 184, 185, 186, 187
 Ceașescu, Nicu (III): 74, 136
 Ceașescu, Valentin (III): 120
 Ceașescu, Zoe (III): 123
 Celac, Sergiu (II): 128, (III): 123
 Cerkavshy, Emanuel (I): 229, 232
 Cernătescu, Petre (I): 257
 Cernenco, Constantin (III): 12

INDICE DE NUME-PROPRII

- Cernicica, Dumitru (I): 192, 193
 Cervenkov, Vulko (II): 89
 Cialic, Gheorghe *general corp de armată* (I): 233
 Ciorbea, Victor (I): 31
 Ciolac, Antoniu (I): 229
 Cioparcu, Mircea (I): 257
 Ciuciulin, Nicolae *maior* (II): 48, 50, 51
 Cismărescu, Mihai (III): 185
 Chandra, Romesh (III): 101, 169
 Chang Kai-Shek (I): 68
 Chiachir, Dumitru (I): 235
 Chirăscu, Vladimir (I): 229
 Chițac, Mihai (III): 129, 130, 176
 Church, Frank (I): 213
 Clementis, Vladimir (I): 183
 Clinceanu, Constantin (I): 236
 Clinton, Bill (I): 31
 Cohen, William S. (I): 30
 Coliu, Dumitru (Dimitr Koley) (I): 223, (II): 131
 Coifan, Virgil *locotenent* (I): 241
 Coman, Teodor (III): 127, 136, 181, 183
 Comaniciu, Horațiu (I): 127, 241
 Connally, Tom (I): 97
 Consolarina, Cleopatra (I): 229, 232
 Constantinescu, Emil (I): 49, 50, 214
 Constantinescu-Iași (I): 233
 Constantinescu, Miron (II): 89, 90
 Constantinescu, Victor *lt. colonel* (I): 241
 Coposu, Corneliu (I): 116, (III): 144
 Cosmovici, Horia (I): 229
 Cotlear, Alexandrescu (I): 233
 Coste, Brutus (I): 117
 Cosma, Aurel (I): 238
 Coșbuc, George (I): 147
 Courtland, V.R. Schuyler *general brigadă* (I): 250
 Covor, Nicolae (II): 82
 Crăciunoiu, Vasile *colonel* (I): 198, 266, 272
 Creștinu, Avram (I): 236
 Crețoiu, Magda (I): 241
 Cretzeanu, Alexandru (I): 117, 132, 244
 Cristescu, Gheorghe (I): 222, (II): 87
 Cristescu, Eugen (I): 239
 Crosneff, Gheorghe (I): 223
 Cuvila, Coveta *Sergie fruntaș* (I): 236
 Cuza, A. Gheorghe (I): 229
- D**
 Dăianu, Daniel (I): 50
 Danieluk, Alexandr (Gorun) (II): 87
 Dămăceanu, Dumitru *general* (I): 102, 270
 Dănescu, Alexandru (III): 143

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- Dănulescu, Constantin (I): 240
 Dârcă, Gheorghe (I): 241
 Decsi, Gyula *colonel* (I): 259
 De Gaulle, Charles (III): 113, 173
 Dekanozov, Vladimir
 Georgievici (I): 72, 73, 74, 76, 224, 265
 Demeter, Alexandru (Șandor) *general* (I): 89, 90, 91, 187, 188, 192, 198
 Demetrescu, Camil (I): 132, 245
 Demetrescu-Gyr, Radu (I): 121, 238
 Dimitrov, Gheorghe (I): 98, (II): 86
 Dima, Romus (III): 187
 Dimitriuc, Vasile (I): 240
 Dincă, Ion (III): 67
 Dobre, Constantin (I): 240
 Dobre, Gheorghe (I): 240
 Dobrogeanu-Gherea, Constantin (I): 222
 Doicaru, Nicolae *general* (I): 168, 180, 181, (II): 57, 58, 71, 79, 94, 109, 126, 127, 128, 129, (III): 25, 26, 27, 30, 57, 58, 64, 68, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 82, 87, 88, 89, 90, 102, 109, 112, 113, 115, 125, 127, 134, 136, 142, 143, 166, 179, 181, 182
 Dogaru, Ion (I): 246
 Dogaru, Valeriu (I): 229
 Dolbin, Grigori Grigorievici (I): 267, 268
 Dolgu, Gheorghe (III): 63
 Domocoș, Ion (I): 241
 Donchev, Dimitr (I): 223
 Donovan, J. William (I): 37
 Dragoș, C. Titus (I): 229, 240
 Drakopoulos, Haralambos (III): 86, 168
 Drăghici, Alexandru (I): 198, 200, (II): 9, 55, 56, 57, 75, (III): 111, 159, 174
 Dubcek, Alexandru (III): 111, 171, 173
 Dulberger (Dulgheru), Mihai *colonel* (I): 149
 Dumitrăchescu, Constantin *colonel* (III): 60, 61, 92, 157, 158
 Dumitrescu, Anton *lt.colonel* (I): 169
 Dumitrescu, Ionel (I): 237
 Dumitrescu, Mihail *subofițer* (I): 236
 Dumitru, Anton (I): 246
 Dumitru, Nichita (I): 257
 Dzerjinski, Felix (I): 55, 57, 58, 59, 64, 67, 157, 175, 195, 253, 256, 262, (II): 56

E
 Einhorn, Wilhelm *colonel* (II): 22, 24, 26, 27, 28, 29, 30, (III): 92
 Eisenhower, Dwight D. *general* (I): 140, (III): 165, 166

INDICE DE NUME PROPRII

Eitington, Nahum
 Aleksandrovici (I): 63
 Elisabeta I, *regină a Angliei*
 (I): 16, 35
 Elțin, Boris (I): 21, 22, 23
 Ejov, Nikolai Ivanovici (I):
 195, 263, 264
 Eminescu, Mihai (I): 147
 En, Lai Ciu (III): 115, 173
 Enescu, I.D. *arhitect* (I): 229
 Engels, Friedrich (III): 14
 Ernest, Philip (II): 38

F

Fabian, David (I): 222
 Fadeev, Ivan Anisimovici (zis
 General Fadeikin) *general*
 (II): 31, 32, 33, 34, 35, 122
 Farnsworth, Edward E.
colonel (I): 250
 Farkas, Vladimir (I): 259
 Fazekas, János (III): 120
 Fărcășanu, Mihail (I): 123,
 127
 Federick cel Mare, *împărat al*
Germaniei (I): 35
 Fedicikin, D. G. *colonel* (I):
 99, 100, 135
 Fedotov, Piotr Vasilevici (I):
 197, 198, 266
 Fenesiu, Victor (I): 246
 Fauerbach, Ludwig (III): 15
 Finkelstein, Beniamin (zis
 Bubi) (I): 235
 Fisher, Simon *colonel* (I): 149

Fitin, Pavel Mihailovici
general (I): 94, 106, 224, 266
 Florakis, Harilaos (III): 86
 Florescu, Ion (I): 242
 Florescu, Mihai (III): 20, 21,
 22, 23, 43
 Flueraș, Ion (I): 222
 Folender, Alfred (I): 236
 Ford, Gerald (III): 133, 134
 Foriș, Istvan (Ștefan Foriș)
 (II): 87, 88
 Fotiade, Ion (I): 232
 Fotino, George (I): 123
 Fouché, Joseph (I): 16
 Frangopol, Nicolae (I): 257
 Frank, Hans (I): 118
 Franz Josef *împărat* (I): 183
 Franco, Francisco Bahamonde
 (alias El Claudillo) *general*
 (I): 69, (III): 88, 89, 93
 Fuchs, Klaus (III): 35, 151
 Funar, Gheorghe (I): 33

G

Gabor Peter (Bene Auspiltz)
general (I): 153, 154, 186,
 252, 258, 259
 Gaddafi, Muamar (III): 69, 94,
 127, 128, 129, 130, 132, 176
 Gafencu Grigore (I): 116, 132,
 245
 Garabedian, Cricor *colonel*
 (III): 98
 Gavă, Ștefan *lt. colonel* (I):
 236

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- Gavriliuc, Mihail (Mikhail Gavriliuk) *general* (II): 16, 17, 21, 24, 27, 38, 48, 49, 50, 51, 54
- Geminder Bedrich (I): 183
- George II *rege al Greciei* (III): 163
- Georgescu, Corneliu (I): 239
- Georgescu, Costin (I): 31
- Georgescu, Emil (III): 184
- Georgescu, Gheorghe Topazlău (I): 257
- Georgescu, Paul (III): 142
- Georgescu, Teohari (I): 95, 102, 107, 131, 141, 187, 188, 189, 190, 194, 196, 250, 251
- Georgescu, Vlad (III): 186
- Geroceanu, Vintilă (I): 229
- Gheordunescu, Mircea (I): 205
- Gingold, Nandor (I): 229
- Giosan, Nicolae (II): 82
- Gheorghe-Gaston, Marin (II): 52, 53, 54, 55, 57, 58, 95, 96
- Gheorghiu-Dej, Gheorghe (I): 93, 95, 102, 113, 135, 139, 140, 141, 144, 147, 161, 187, 189, 190, 193, 198, 249, 250, 251, 271, (II): 23, 24, 26, 28, 29, 40, 41, 42, 43, 47, 49, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 83, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 131, 135, (III): 11, 13, 18, 20, 23, 27, 52, 53, 72, 104, 121, 123, 168
- Gheorghiu, Lica (II): 40, 41
- Ghineraru, Florian *sublocotenent* (I): 229, 236
- Gigurtu, Ion (I): 111, 229, 231
- Goga, O. Veturia (I): 229
- Goga, Vasile (alias Neamțul maior) (II): 71, 72
- Goma, Paul (III): 142, 183, 185
- Gomulka, Wladislaw (I): 98, 151, (II): 118
- Gonciaruc, Piotr (Petre Petrescu) *colonel* (I): 149,
- Gorbaciov, Mihail (I): 43, (III): 12, 16, 17, 18, 38
- Gordievski, Vasilko Antonovici (III): 172
- Göring, Herman W. (I): 118
- Gorki, Maxim (I): 263
- Gottwald Klement (I): 98, 185, (II): 86
- Graur, Ionel-Isac (I): 236
- Greenglass, David (II): 35, 151
- Gregorian, Tigran *colonel* (III): 98
- Gribich, Vladimir *colonel* (I): 149
- Grigorescu, Gheorghe (I): 236
- Grigoriu, I. (I): 242
- Grigoriu, Gheorghe (I): 242
- Grosman, Adolf (I): 229
- Grossman, Ghingold (I): 232
- Gross, Károly (III): 131
- Groza, Petru (I): 102, 104, 113, 116, 117, 135, 136, 165, 235, 249

INDICE DE NUME PROPRII

Grumberg, Lazăr (II): 131
Guo Fen, Gua (III): 115

H

Haiducu, Matei Pavel (III): 183
Hall, Thomas (I): 199
Haneş, Vasile (I): 242
Hasan, Hani (III): 126
Haschke, Jürgen (I): 27
Hațieganu, Ion (I): 229, 232, 236
Hamilton, William (I): 199
Haraga, Ion (I): 236
Harnagea, Cătălin (I): 49, 214, 215,
Harriman, W. Averell (I): 39
Hațeganu, Emil (I): 116
Hegel, Friedrich (III): 15
Hernstadt, Rudolf (I): 153
Hess, Rudolf (I): 118
Hirohito, Michinomiya
împărat al Japoniei (III): 180
Hitler, Adolf (I): 39, 71, 72, 73, 74, 76, 200, (II): 114, 139, (III): 94, 163
Hodoş, Alexandru (I): 121, 238
Hollinger, Isidor *colonel* (I): 149
Holoştenko, Vitali (Barbu) (II): 87
Hoover, J. Edgar (I): 16
Horobeţ, Gheorghe *lt. colonel* (II): 48, 49, 50, 51

Hristu, Naum (I): 235
Hruşciiov, Nichita Sergheevici (I): 21, 42, 98, 186, 189, 195, 260, 264, 265, (II): 19, 21, 22, 23, 26, 28, 32, 33, 34, 35, 41, 46, 47, 56, 64, 65, 66, 67, 69, 70, 78, 89, 91, 92, 93, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 108, 111, 120, 129, 136, (III): 12, 16, 18, 21, 52, 54, 57, 82, 83, 84, 97, 98, 99, 100, 161, 162, 165, 167, 168
Hussein, Sadam (III): 94, 132

I

Iacob, Alexandru (I): 192, 193
Iacobescu, Ioan, *lt. colonel* (III): 58, 156
Ibaruri, Dolores (III): 90, 122
Iagoda, Genrik (I): 61, 195, 263
Iashinshi, Vasile (I): 239
Ienukidze, Abel (I): 216
Ignatiev, Semion Denisovici *general* (I): 186, 195, 264
Iliescu, Ion Illici (I): 23, 24, 29, 33, 47, (III): 19, 121, 122
Imreh, Nahit *colonel* (III): 59, 60
Ionescu, Vasile *general* (I): 229
Ioniţă, Ion *general* (III): 67
Iorga, Nicolae (I): 147, (II): 124
Ionescu-Siseşti, Gheorghe (I):

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

147

Ionescu, Oprișan (I): 257

Ionescu, Radu *căpitan* (I): 235

Ioniță, Nicolae (I): 229

Isopescu, Modest *lt. colonel*

(I): 229, 235

Ispirescu, Petre (I): 147

Iszack, Albert *colonel* (I): 149Ivan cel Groaznic (I): 18, 19,
52, 116

Izu, Landau (I): 236

J

Jacober, Henry (III): 52

Jdanov, V. (I): 186

Jivkov, Todor (III): 27, 57

Jodl, Alfred *feldmareșal* (I):
118

Jugănar, Ilie (I): 236

K

Kádár, János (I): 183, 196,
258, 259, 260, (II): 26, 27, 29,
121

Kamenev, Lev (I): 60

Katușev, Konstantin (III): 88,
89, 164Keitel, William *feldmareșal*
(I): 118Kell, Vernon *sir* (I): 16Kennedy, John Fitzgerald
(III): 166, 167

Kerenski, Alexandr (I): 64

Kintescu, Gheorghe (I): 241

Kofler, Remus (I): 200, 273

Koblos, Elek (Bădulescu) (II):
87Koklov, Nicolai (II): 34, 113,
123, 124, 137Konev, Ivan Stepanovici
mareșal (I): 69

Kolenig, Johan (I): 98

Korne, Radu *general de*
brigadă (I): 233Kosîghin, Aleksei (III): 25,
119Kotov, Boris Alexeevici
(nume conspirativ) (II): 58,
60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67,
69, 70

Kovacs, Belá (I): 154

Kriner, Max *colonel* (I): 229Kriucicov, Vladimir
Aleksandrovici (III): 89, 90,
101, 127, 163

Krivițki, Walter (I): 263

Krupskaia, Nadejda (I): 58

Kuciacov, Igor Vasilievici (I):
221

Kuibîșev, V.V. (I): 263

Kupfer, Romeo (I): 229

Kuusinen, Vilhelm (I): 98

Kuzicikin, Vladimir *lt.*
colonel (II): 122, 123

L

Latsis, Martin Ivanovici (I):
55

Lashevici, M.M. (I): 216

Lazarovici, Fănel *căpitan* (I):

INDICE DE NUME PROPRII

88

Lazăr, Ilie (I): 123, 126, 132,
242, 244, 245

Lăzărescu, Emil (I): 132, 245

Lenin, Vladimir Ilici (I): 20,

21, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59,

64, 66, 156, 216, (II): 33, (III):

11, 12, 13, 14, 15, 17, 85, 104,

121, 149, 169

Leca, Radu (I): 239

Lerescu, *colonel dr.* (II): 51

Leucuția, Aurel (I): 123

Liciu, Alexandru (I): 169

Litvinov, Maxim (Meir

Walach) (I): 72

Lockhart, Robin Bruce (I):

217

Lovinescu, Monica (III): 127,

176

Luca, Vasile (I): 93, 99, 134,

187, 188, 189, 190, 191, 192,

193, 250, 251, 261, (II): 19

Luchian, Ștefan (II): 135

Ludovic XIV *rege al Franței*

(I): 35

Lumumba, Patrice (I): 213

M

Macici, Nicolae *general corp*

de armată (I): 235

Madgearu, Virgil (I): 147

Mahomet (Mehmed) II *sultan*

(II): 85, 132

Malenkov, Gheorghii (I): 264,

(II): 22

Málétér, Pál (II): 27, 120

Malinovski, Rodion *mareșal*

(I): 69, 228, (II): 95

Malinovski, Roman (III): 103,

104, 169

Maiorescu, Titus (I): 147

Maican, Aurel Ion (I): 229

Manea, Constantin (III): 67,

76, 77

Manicatide, Teodor (I): 241

Maniu, Iuliu (I): 116, 129,

132, 134, 135, 136, 160, 199,

244

Manoilescu, Alexandru (I):

121, 238

Manoilescu, Mihail (I): 229

Manu, Gheorghe (I): 157

Marcu, Gheorghe *general*

(III): 52, 54, 63, 78

Mareș, Nicolae (I): 240

Marian, Doru (I): 205

Marin, Gheorghe (I): 242

Marinescu, C. Ion (I): 229,

231

Marinescu, Sterie *lt. colonel*

(I): 229, 235

Matak, Radu (I): 169

Marinescu, Ion (I): 240

Marty, Andre (I): 69, (III): 122

Marx, Karl (I): 54, (III): 14,

149

Marshall, C. George (I): 39,

119, 120

Masaryk, Jan (III): 65, 66,

158, 159

Masaryk, Tomas (III): 158

Matei, Radu (I): 166

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- Matusevici, Nathan *colonel* (I): 149
 Maurer, Ion Gheorghe (III): 21, 26, 27, 30, 53
 Maxim, Gheorghe (alias Manea Gheorghe) (III): 78, 91
 Mazilu, Dumitru *general* (III): 135
 Mazurov, Vladimir (Vladimir Mazuru) *general* 149
 Mazuru, Gheorghe (III): 174
 Măgureanu, Virgil (I): 23, 31, 33, (III): 179
 Mănescu, Manea (III): 79, 136
 Mănescu, Vasile (I): 235
 Mărgineanu, Nicolae (I): 157
 Mehmed III *sultan* (II): 133
 Mehmed VI *sultan* (II): 133
 Meleşcanu, Teodor (I): 48
 Melinescu, Nicolae *plutonier jandarmi* (I): 235
 Menjinski, Viaceslav Rudolfovici (I): 195, 262, 263
 Mercader, Ramon (I): 63
 Melbourne, Roy (I): 250
 Merkulov, Vsevolod Nicolaevici (I): 76, 195, 265
 Mikoian, Anastasie (II): 27
 Mihai, *rege al României* (I): 99, 102, 103, 108, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 233, 247, 248, 249, 269
 Mihailov, Viktor (III): 39, 40
 Mihalache, Ion (I): 116, 130, 131, 132, 134, 244, 245
 Mihăiluc, Constantin (I): 236
 Mihulecea, Cornel (III): 45
 Militaru, Nicolae *general* (III): 118, 119, 120, 175
 Mindszenty *cardinal* (I): 176
 Minescu, Constantin (I): 229
 Mircea, Aurel (III): 175
 Mitterand, François (III): 183
 Moghioroş, Alexandru (II): 131
 Moldoveanu, Iosif (Ioşca) *colonel* (I): 139, 140, 201, 202
 Molotov, Viaceslav (I): 73, 74, 76, 187, 197, 216, 266, 267, 268, 270, (II): 121
 Mocsony-Stârcea, Ion *de* (I): 132, 199, 245, 273
 Moise *profet* (I): 34
 Moisescu, Anton (I): 198, 272
 Moynihan, Patrick (I): 41
 Moraru, Spiridon (I): 246
 Moroianu, Ilarie (I): 241
 Mortin, Fiodor Konstantinovici (III): 31, 84, 86, 87, 103, 162
 Mosiu, Olteanu Gabriel *general brigadă* (I): 241
 Mugur, Constantin (I): 163
 Mukin (A.P.Fiodorov) (I): 218
 Munteanu, Constantin *general* (II): 14
 Munteanu, Dragoş Aurel (II): 127, 128
 Muralov, N. (I): 216
 Murariu, Constantin (III): 58
 Murgescu, Ion *lt. colonel* (I): 235
 Murgescu, Costin (II): 106
 Mussolini, Benito (II): 114

INDICE DE NUME PROPRII

N

Nasta, Alexandru *general divizie* (I): 233
 Nagy, Ferenc (I): 154
 Nagy, Imre (II) 26, 27, 28, 29, 30, 31, 112, 119, 120, 121
 Nani, Vladimir (I): 229
 Naum, Grigore (III): 119
 Neagu, Cosma *general* (I): 128
 Negrea, Gheorghe (III): 174
 Negru, Nicolae (I): 229
 Negruzzi, Constantin (I): 147
 Negulescu, Valeriu (I): 159
 Neruda, Pablo (I): 62
 Nikonov, Victor *colonel* (I): 149
 Niculi, I. (I): 146
 Nicolae I *far al Rusiei* (I): 19
 Nicolae, Nicolae *colonel* (III): 27
 Nicolăiță, Petre *colonel* (III): 33
 Nicolski, Alexandru (Boris Grunberg) *general* (I): 108, 130, 138, 149, (III): 174
 Niculescu-Buzești, Grigore (I): 132, 199, 244, 245
 Niculescu, Marin (III): 130
 Niculescu, Mihail *locotenent-colonel jandarmi* (I): 235, 242
 Niculescu, Mircea (I): 246
 Niculescu, Octavian (I): 22
 Niță, Marin *plutonier jandarmi* (I): 236
 Nițescu, Alexandru (III): 150

Nițescu, Constantin (I): 257
 Nixon, Richard (III): 59, 60, 118, 175
 Ngo Dinh Diem (I): 213
 Novikov, V. (I): 269
 Novotni, Antonin (III): 171

O

Ochab, Edward (II): 118
 Octavia, Veonica (I): 232
 Okolovici, Gheorghe S. (II): 33, 34, 123, 124
 Olaru, Vasile (I): 229
 Olteanu, Elvira (I): 241
 Olteanu Gavrilă (I): 241
 Onescu, Cornel (III): 159, 174
 Onișor, Titus (I): 169
 Oppenput, Alexandr (Pavel Ivanovici Selianiov) (I): 65, 218
 Oprea, Gheorghe (III): 55, 56, 70, 71, 72, 140, 183
 Oprișan, Emil (I): 132, 244
 Orăscu, Șerban (III): 185
 Orlov, Alexandr, *general* (I. L. Felbin) (I): 70
 Otteleșanu, Enric (I): 229

P

Pacha, Augustin *episcop* (I): 176, (II): 51
 Pacoste, Cornel (III): 107
 Pahlavi, Reza *șah al Iranului*

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- (II): 122, 123
 Pakaslahti, Johannes (III): 101
 Palfy, Gyorgy *general locotenent* (I): 259
 Paliacu, Nicolae (zis Moldoveanu Nicolae) *comandant legionar* (I): 241, 242, 243
 Paliga, Mihail (I): 236
 Pană, Gheorghe (III): 160
 Paniușkin, Alexandr Semionovici *general* (I): 267, 268, (II): 19
 Pantazi, Constantin *general* (I): 229, 239
 Papadopoulos, Georgios *colonel* (III): 164
 Parhon, Constantin I. (I): 146
 Papanace, Constantin (I): 239
 Patriciu, Gheorghe *colonel* (I): 71
 Paques, Georges (III): 168
 Patinileț, Vasile (III): 160
 Pauker, Ana (I): 93, 97, 99, 134, 139, 187, 188, 189, 194, 196, 197, 250, 251, 261, (II): 131, (III): 122
 Pavel, Josef (III): 172
 Pavlov, Ivan (III): 44
 Pădure, Aristide (I): 235
 Pădureanu, Ion Tiberiu (I): 159
 Pătrășcanu, Lucrețiu (I): 89, 102, 108, 136, 139, 140, 141, 144, 196, 197, 198, 199, 201, 202, 230, 233, 250, 266, 268, 270, 271, 272, 273
 Pătrășcoiu, Nicolae *colonel* (I): 236
 Părvulescu, Constantin (II): 88
 Penescu, Elena (I): 242
 Penescu, Nicolae (I): 116, 130, 132, 244, 245, (III): 185
 Perón, Eva („Evita“) Duarte (III): 179
 Perón, Juan Domingo (III): 134, 135, 179, 180
 Petrescu, Constantin-Titel (I): 116, 158, 159, 160, 253
 Petri, Mihai (II): 20, 21
 Petrov (Petruc), Mișa *colonel* (I): 149
 Petrovicescu, Constantin *general* (I): 229, 240
 Petrovici, Iulian *colonel* (I): 229
 Petrovici, Ion (I): 229, 231
 Petru cel Mare, *țar al Rusiei* (I): 19, 52
 Piatakov, G.L. (I): 60
 Piatnuski, Iosif Aronovici (I): 67
 Piek, Wilhelm (III): 122
 Pintilie, *general*, vezi Bodnarenko
 Pintilie, Gheorghe (III): 174
 Pius al VI-lea *papă* (III): 73
 Pius al XII-lea *papă* (II): 114
 Placek, Stepa (I): 154
 Pleșiță, Nicolae *general* (I): 175, (III): 123, 183, 184, 185
 Pleșnilă, Eugen *colonel* (I): 241

INDICE DE NUME PROPRII

Polizu-Micșunești, Gheorghe
(I): 169

Pop, Cornel (I): 241

Pop, Gheorghe (I): 270

Pop, Valer (I): 229

Pop, Romulus (I): 232

Popescu, Alexandru (I): 242

Popescu, Cristodor (I): 235

Popescu, Dorin *locotenent rez.* (I): 229

Popescu, Dumitru (I): 240

Popescu, Ilie (I): 242

Popescu, Gabriel (I): 229, 232

Popescu, Lucian (I): 235

Popescu-Nasta, Liviu (I): 163, 164

Popescu, Nicolae (I): 166, 232

Popescu-Prundeni, Ilie (I): 238

Popescu, Romeo (I): 242

Popescu-Tomșani, Alexandru
(I): 242

Popovici, Constantin (I): 222

Popp, Alexandru (I): 157, 159

Poremiski, Vladimir (II): 138

Postelnicu, Teodor (III): 129

Potemkin, Grigori

Aleksandrovici (III): 95, 98, 164

Potopeanu, Gheorghe *general divizie* (I): 233

Primakov, Evgheni (I): 22, 23

Protopopescu, Ioan (I): 239

Protopopov, Mircea *colonel* (I): 149

Pungan, Vasile (III): 141, 183

R

Radek, Karl (I): 60

Radkiewicz, Stanislaw (I):

151, 152, 252

Rájk László (I): 182, 183, 184,

186, 196, 258, 259, (II): 23

Rákósi, Mátyas (I): 98, 154,

183, 186, 258, (II): 86, 89

Rakossovski, Konstantin,

mareșal (I): 69, (II): 118

Ramses II *faraon* (I): 34

Rangheț, Iosif (II): 88

Rantea, Dumitru (I): 229, 232

Rădescu, Nicolae *general* (I):

103, 126

Rădăceanu, Lotar (I): 102,

233, 251

Rădoi, Gheorghe (II): 40, 41,

74

Răduică, Grigore *general* (III):

68, 174

Rădulescu, Constantin (I):

242

Rădulescu, Ilie (I): 237

Rădulescu-Pogoneanu, Victor

(I): 132, 199, 244, 245

Rădulescu-Motru, Constantin

(I): 147

Rădulescu, Ștefan (I): 229

Râmniceanu, Aurel Ion (I):

229, 232

Rășcanu, Gh. (I): 246

Rășcanu, Vasiliu *general* (I):

233

Rebreanu, Liviu (I): 147

Reagan, Roland (I): 40

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- Reicin Bedrich (I): 155
 Ribbentrop, Joachim von (I): 73, 74, 118
 Riumin, M.D. *general* (I): 186
 Robu, Florin (I): 132, 244
 Roman, Petre (II): 128, (III): 47, 123
 Roman, Valter (I): 242, (III): 122
 Romanescu, Mihail *general maior* (I): 169
 Romniceanu, Mihail (I): 123
 Romulus, Dianu (I): 237
 Romulus, Seișanu (I): 237
 Roosevelt, D. Franklin (I): 37
 Rotaru, Mihail (I): 229
 Rosenberg, Ethel și Julius (III): 35, 97, 151
 Roșu, Florin (I): 245
 Roșulescu, Traian (I): 242
 Rosza *colonel* (II): 12
 Rousilhe, François (III): 59, 60
 Rozei, Aurel-Rozenberg (I): 257
 Rozvany, Eugen (I): 222
 Rusu, Liviu (I): 229
 Ruxandra, Constantin (I): 236
- S**
- Sachi, Bălan (I): 241
 Sadat, Anwar (III): 140
 Sadoveanu, Mihail (I): 146, 147, (III): 96
 Saharovski, Aleksandr Mihailovici *general* (I): 70, 92, 94, 96, 99, 100, 107, 114, 135, 141, 145, 150, 151, 156, 171, 188, 190, 191, 194, 264, 268, (II): 11, 16, 19, 21, 22, 25, 27, 58, 96, 101, 109, 116, 119, (III): 25, 31, 32, 35, 60, 92, 100, 102, 103, 104, 105, 107, 124, 162, 166, 168, 172
 Salgovic, Pavel (III): 173
 Salgovic, Viliam (III): 172, 173
 Samsomov, T. (I): 175, 256
 Samueli, Ana (I): 163
 Samueli, Nora (I): 163
 Sanchez, Ilici Ramirez (alias Carlos, alias Șacalul) (III): 128, 129, 184, 185, Sânceleanu, Ilie *maior* (II): 59
 Sârbu, Teodor *general maior* (III): 41, 42, 54, 56, 66, 75, 78, 151, 152, 153, 154, 155, 156
 Savcenco, Serghei *general* (I): 189, (II): 119, 120
 Savinkov, Boris (I): 64, 65, 217, 218
 Sănătescu, Constantin *general* (I): 101, 102, 110, 224, 233, 270
 Sârbu, V. (I): 273
 Scebaciou, Aleksandr (I): 186
 Schecheter, Abraham *dr.* (II): 112, 113, (III): 65, 66
 Schmidt, Helmuth (III): 143, 144

INDICE DE NUME PROPRII

- Schwartz, Henry (II): 102
 Semashko, A. I. (I): 58
 Serdici, Vasile (I): 132, 245
 Semiciastnîi, Vladimir
 Efimovici *general* (II): 109, 130
 Serov, Ivan Alexandrovici, *general* (I): 98, 151, 224, (II): 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 87, 117, 118, 120, 129, 130
 Sfetcu, Ion (I): 246
 Schneider, Rene (I): 213
 Slanski Rudolf (I): 183, 184, 185, 186
 Słuŝki, Abram Aronovici (I): 69, 70
 Siqueiros, D. Alfaro (I): 62
 Sobel, Morton (III): 35
 Sokolov, Gheorghii (I): 268
 Solacolu, Teodor (I): 229
 Soliman Magnificul *sultan* (II): 133
 Solimos, Ivan (I): 192, 193
 Solomon, Ștefan *sergent major* (I): 236
 Soltan, Chirilă *colonel magistrat* (I): 229
 Sorensen, Theodore (III): 166
 Spigelglass, Mihail (I): 72
 Spineanu, Cezar (I): 242
 Spătaru, Alexandru (III): 130
 Stalin, Iosif Visarionovici (I): 21, 38, 57, 58, 60, 61, 63, 65, 66, 68, 71, 72, 73, 74, 79, 80, 85, 92, 93, 96, 97, 105, 106, 135, 140, 167, 171, 182, 183, 185, 186, 187, 189, 190, 195, 196, 216, 218, 221, 224, 248, 258, 264, 265, 267, 268, (II): 22, 33, 34, 59, 63, 64, 75, 85, 86, 88, 89, 90, 117, 118, 126, 134, (III): 11, 12, 13, 14, 16, 17, 50, 54, 82, 95, 96, 97, 101, 104, 165, 167, 170
 Stahl, H. Henri (I): 147
 Stan, Gheorghe Ion (III): 182
 Stan, Mihai, *general* (I): 30
 Stanciu, Constantin *colonel* (III): 27
 Stașinski, Bogdan (II): 138
 Stefanov, Boris (I): 223
 Stănescu, Apostol (I): 242
 Stănescu, Dumitru, *lt. colonel* (I): 132, 245
 Stănescu, Damian (I): 240
 Stănescu, Ion (II): 113, (III): 55, 65, 66, 67, 68, 70, 136, 160
 Stefanov, Boris (II): 87
 Stere, Gh. C. (I): 146
 Streanță, Dumitru *căpitan parașutist* (zis Dumitru Oprea, zis Mitruș) (I): 241
 Stern, Lazar *general* (alias general Emilio Kleber) (I): 69
 Steinberg, Jim (I): 31
 Stieber, Wilhelm (I): 36
 Stimson, Henry (I): 206
 Szűcs, Ernő *colonel* (I): 196, 259, 260
 Stimson, Henry (I): 37
 Stoian, Dumitru (I): 242
 Stoica, Chivu (I): 93, (II): 72,

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

- 73, 110, 111
 Stoica, Constantin *general* (III): 68, 120
 Stoica, Ștefan *lt. colonel* (I): 132, 245
 Sturza, Mihail (I): 239
 Susaikov, I.Z. (I): 233, 248, 249
 Suslov, Mihail (II): 27
 Svab, Karel (I): 155
 Szasz, Belá (I): 259
- Ș
- Șelepin, Alexandr Nikolaievici *general* (II): 57, 110, 118, 129, 130, (III): 168
 Șeicar, Pamfil (I): 121, 237
 Șerb, Ion (III): 119, 121, 175
 Șevardnadze, Eduard (I): 23, (II): 127
 Șfetea, Ilie *general corp de armată* (I): 233
 Știrbei, Barbu *prinț* (I): 269, 270
 Ștreanță, Dumitru (I): 242
 Ștrul, Mauriciu *colonel* (I): 149
 Șumilin, Boris *general* (II): 29, 121
- T
- Talpeș, Ion *general* (I): 47, 49
 Tambroni, Fernando (III): 100, 169
 Tantu, Mihai (I): 241
 Tănăsescu, Alexandru *general* (I): 48
 Tătărăscu, Emil (I): 246
 Tătărăscu, Gheorghe (I): 116, 134, 165, 233, 272
 Teodorescu, Gheorghe (I): 233
 Teodorciuc, Octav (I): 241
 Ticulescu, Ion (I): 229
 Tikonov, A.I. (Ivan Cicaiev) (I): 154
 Tildy Zoltan (I): 154
 Timașuk, Lidia (I): 185
 Tintoretto, Iacopo Robusti (III): 51
 Tito, Iosip Broz (I): 167, 183, 259, (II): 105, (III): 12, 98, 125
 Tizian (III): 51
 Toader, Gheorghe (III): 78
 Tobescu, Constantin *general* (I): 229, 231
 Togliatti, Palmiro (II): 110, 111, 137, 138, (III): 168
 Tolbuhin, Fedor *mareșal* (I): 140, 248
 Tomescu, Alexandru (I): 242
 Tomescu, Ion (I): 246
 Tomescu, Petre (I): 240
 Tomescu, Ștefan (I): 242
 Torosian, H. (I): 273
 Trepăduș, Grigore (I): 235
 Trestioreanu, Constantin *general de divizie* (I): 235
 Trilisser, Mihail Abramovici (I): 67, 219
 Trestioreanu, Constantin

INDICE DE NUME PROPRII

- general divizie* (I): 233, 235
 Troțki, Leon (I): 42, 53, 57, 58, 60, 62; 65, 263, (III): 98
 Trujillo, Rafael (I): 213
 Truman, S. Harry (I): 37, 39, 140, 206, 249
 Tsatsos, Constantin (III): 88
 Tse Dun, Mao (III): 115, 121, 174
 Tudor, Petre (I): 242
 Tukacevski, Mihail *mareșal* (I): 60, 61
 Turner, Stansfield *amiral* (I): 32
- Ț**
- Țiroiu, V. (I): 246
 Țopa, Petre (I): 246
- U**
- Udrițki, Traian *comandor* (I): 248
 Ulbricht Walter (I): 97, (II): 87, (III): 167
 Ulea, Octav *general* (I): 139
 Ulmanis, Karlis (I): 75
- V**
- Vafiades, Markos (III): 85, 163
 Valev, E.B. (II): 106
 Van der Vielle, Robert (III): 157
 Vannikov, Boris Lvovici (I): 221
 Vasile, Ion (III): 150
 Vasilescu, Ion Valjan (I): 169
 Vasilescu, Nicolae (zis Colorado) (I): 257
 Vasilescu, Zenovie (I): 246
 Vasilichi, Gheorghe (I): 134
 Vasiliu-Piky, Constantin Z. *general* (I): 229, 231, 239
 Vâlcu, Vasile *general* (II): 9, 10, 16
 Vâlsan, Nicolae (I): 166
 Vâlsănescu, Romulus (I): 242
 Veliciu *colonel magistrat* (I): 229
 Vidrașcu, Constantin (I): 229
 Vieru, Petre (I): 257
 Vinogradov, D. (I): 187
 Vișoianu, Constantin (I): 104, 117, 132, 199, 245, 270
 Vizirescu, Pan M. (I): 238
 Vișinski, Andrei (I): 23, 75, 76, 101, 102, 103, 104, 107, 113, 114, 115, 227, 233, (II): 86
 Vladimir, Nani (I): 229
 Vladikin, Nicolai Alexeevici (I): 268
 Vlasik, Nicolai (I): 187
 Vlădescu, Ovidiu (I): 229
 Voiculescu, Constantin *general* (I): 229, 231
 Voitec, Ștefan (I): 102, 146
 Vogt, Oscar (I): 216
 Voloseniuc, Vasile (III): 55
 Vonogradov *general* (I): 233
 Voronca, Olivian (I): 229

CARTEA NEAGRĂ A SECURITĂȚII

Voroșilov, Klement *mareșal*

(I): 187, 216

W

Walsingham, *sir* Francis (I):

35

Wiclenz, Alfred (I): 236

Wildprett, Wolfgang (II): 138

Winter, Richard (III): 92

Wollenberger, Vera (I): 26

Wolf, Christa (I): 28

Wolf, Otto *general* (II): 138

Y

Yesahanu, Dan Shaike (alias

Dan Yitzak Yesahanu) (III):

53, 154

Z

Zaiser, Wilhelm (I): 153

Zăroni, Romulus (I): 102

Zeides, Emanuel *colonel* (II):

14, 22, 25

Zelenski, I. (I): 216

Zinoviev, Grigori (I): 60, 222

Zlătescu, Gheorghe *colonel*

(I): 235

Zoitakis, Georgios (III): 163

Zubov, Platon (III): 164.